

دين الحق

Religia Adevărului

Religia Adevărului

Șeicul

Abdul Rahman ibn Hamaad Al-Omar

În numele lui Allah Cel Milostiv, Cel Îndurător

Prefață și dedicație

Laudă lui Allah, Domnul Lumilor și pacea și binecuvântarea fie asupra tuturor Mesagerilor lui Allah.

Aceasta este o invitație către adevărata salvare și o dedic tuturor celor înzestrați cu minte, bărbați și femei, rugându-mă la Allah Cel Preaînalt și Atotputernic să-i călăuzească prin ea pe cei care s-au rătăcit de la Calea Sa. Fie ca Allah să ne recompenseze cu cea mai plăcută răsplată, atât pe mine, cât și pe oricine participă la răspândirea sa, și caut întru aceasta ajutorul lui Allah:

O, tu, omule înzestrat cu minte, ia aminte și cunoștință de faptul că nu există salvare și fericire, nici în această viață și nici în Viața de Apoi, decât dacă L-ai cunoscut pe Domnul tău care te-a creat, ai crezut în El, L-ai adorat numai pe El, Unicul, l-ai cunoscut pe Profetul pe care Domnul tău ți l-a trimis, ție și tuturor celorlați oameni, ai crezut în el și l-ai urmat, ai cunoscut religia adevărului pe care ți-a poruncit-o Domnul tău și ai crezut și ai împlinit prescripțiile ei.

În această carte ce se află în mâinile tale, Religia Adevărului, se găsește o prezentare clară a acestor aspecte importante pe care tu trebuie să le cunoști și, pe care tu trebuie să le practici. În notele de subsol am menționat, de asemenea, unele cuvinte și chestiuni pentru o mai bună claritate și înțelegere, bazându-mă în acest sens pe Cuvântul lui Allah Preaînaltul și relatările despre Profetul Său (hadis) - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; deoarece acestea sunt unicele surse ale religiei adevărate, iar Allah nu primește de la nimeni nicio altă religie.

Am lăsat de-o parte imitarea oarbă care i-a dus în rătăcire pe mulți dintre oameni și am menționat chiar și unele grupări deviante, care pretind călăuzirea întru adevăr, în vreme ce ele sunt mult prea departe de acesta, ca o avertizare pentru cei neștiutori dintre adepții lor, precum și pentru alți oameni, și Allah îmi este de ajuns și El este Cel mai bun Ocrotitor.

Subsemnatul, cel ce se află în cea mai mare nevoie de iertarea lui Allah Preaînaltul,

Abdur Rahman ibn Hamaad Al-Omar

Profesor în Științele Religiei

Primul capitol - Cunoașterea lui Allah¹, Mărețul Creator

Așadar, ia aminte, o, tu, omule înzestrat cu minte! Domnul tău, care te-a creat din neant și te-a îngrijit și te-a crescut prin binecuvântările pogorâte de El, este Allah, Domnul tuturor lumilor. Iar cei înzestrați cu minte, care cred în Allah Preaînaltul², nu Îl văd pe El cu ochii lor, însă văd și pricep dovezile care indică existența Sa și faptul că El este Creatorul și Orânduitorul a tot ceea ce există și Îl cunosc pe El prin intermediul acestora. Dintre aceste dovezi, amintim:

Prima dovadă:

Universul, omul și viața: Acestea sunt creații (făcute să existe), care au un început și un sfârșit, aflate într-o permanentă nevoie de ceva exterior lor. Despre ceea ce este făcut, precum și despre ceea ce este în nevoie de altceva din exterior, nu există nicio urmă de îndoială că este un lucru creat, iar

¹ [1] Allah: Este un nume propriu, specific Dumnezeului Universului, al oamenilor și a tot ceea ce există. Acesta este Numele cu care Allah Însuși s-a numit și Și-a făcut cunoscut Preasfântul Său Sine. El are sensul de (Unicul) Dumnezeu Adevărat.

² "Ta'ala": Preaînaltul - este un cuvânt folosit pentru preamărirea și elogiarea lui Allah și caracterizarea Lui prin Atributul de a fi mai presus de tot și de toate și lipsit de orice deficit.

ceea ce este creat, fără doar și poate, trebuie să aibă un Creator. Acest Creator Măreț nu este altul decât Allah. El Însuși ne-a înștiințat despre Preasfântul Său Sine, în Scripturile revelate Trimișilor Săi și că El este Creatorul și Orânduitorul a tot ceea ce există.

Mesagerii lui Allah le-au transmis oamenilor Cuvântul Său și i-au chemat la credința în El și la adorarea Sa, Unicul, în exclusivitate. Allah Preaînaltul a spus în Cartea Sa, Nobilul Coran:

(إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ)

„Cu adevărat, Domnul vostru este Allah, Cel care a creat Cerurile și Pământul în șase zile, iar apoi S-a înălțat deasupra Tronului. El face ca noaptea să învăluie ziua, urmându-i [altă noapte] degrabă. [El a creat] Soarele, Luna și Stelele supuse poruncii Sale. Și nu este decât a Lui înfăptuirea și stăpânirea. Binecuvântat este Allah, Domnul lumilor!” [Coran, 7:54]

Sensul general al nobilului verset este:

Allah îi înștiințează pe oameni că El este Domnul lor, Cel care i-a creat pe ei și a creat și Cerurile și

pământul în șase zile¹ și îi înștiințează, de asemenea, că El este Înălțat² deasupra Tronului Său.

¹ această succesiune treptată a creației s-a produs în virtutea unei înțelepciuni vizate în mod expres de către Allah, Preaslăvitul, în pofida faptului că El are Puterea de a făuri întreaga creație mai rapid chiar și decât o clipire a ochilor; pentru că El a făcut cunoscut, de asemenea, faptul că dacă El voiește un lucru, El doară spune „Fii!” și acesta este.

² „istauaa” (s-a ridicat, s-a înălțat) deasupra Tronului, în limba arabă, limba Coranului, înseamnă: s-a situat mai presus de Tron și s-a ridicat deasupra lui. Ridicarea lui Allah deasupra Tronului Său presupune înălțarea Sa față de acesta, într-o manieră demnă de Noblețea Sa și într-o modalitate cunoscută numai de El, Unicul. Sensul termenului de „istauaa” (s-a ridicat, s-a înălțat deasupra lui) nu este acela că Allah a preluat stăpânirea Împărăției, așa cum susțin unele grupări deviante, care neagă sensul real al Atributelor lui Allah cu care El Însuși s-a descris pe Sine sau cu care a fost descris de către Trimișii Săi. Aceste grupări deviante susțin că, dacă ar confirma Atributele lui Allah în sensul lor real, l-ar asemăna pe El cu creația Sa. Aceasta este, însă, o afirmație eronată, întrucât asemănarea ar însemna să se spună că acest Atribut se aseamănă sau este identic cu anumite atribute ale creațiilor. În schimb, însă, confirmarea respectivului Atribut în modalitatea care I se cuvine lui Allah, fără a face vreo comparație, interpretare sau exprimare explicită a modalității de manifestare a acestuia, este calea specifică a Mesagerilor, pe care au pășit și primele generații de dreptcredincioși. Acesta este adevărul pe care dreptcredinciosul trebuie să îl urmeze și să îl respecte chiar și atunci când majoritatea oamenilor nu îl respectă.

Tronul se află deasupra Cerurilor și el este cea mai înaltă creație a lui Allah și cea mai vastă, iar Allah se află deasupra acestui Tron și (în același timp) El este împreună cu toate creațiile Sale, prin intermediul Științei, Auzului și Vederii Sale și nimic din ceea ce le privește pe acestea nu Îi rămâne ascuns Lui. Allah Cel Preanobil ne înștiințează că El a făcut ca noaptea să acopere ziua cu întunecimea ei și să o urmeze cu repeziciune. Și, de asemenea, ne înștiințează că Soarele, Luna și Stelele, pe toate acestea El le-a făcut supuse, plutind pe orbitele lor, prin porunca Sa. Totodată, El ne înștiințează că puterea de creație și orânduire este numai a Lui, Unicul și, că El este Cel Preamăreț, Perfect în Sinea Sa și prin Atributele Sale. El este Cel care dăruiește bunăstarea abundentă și permanentă, fără de sfârșit și El este Domnul tuturor lumilor, Cel care le-a adus pe acestea în ființare și le-a îngrijit și le-a făcut să crească prin binecuvântările Lui.

Și a spus Allah Preaînaltul:

(وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۚ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ
وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ)

„Și printre semnele Sale sunt noaptea și ziua și Soarele și Luna. Însă nu vă prosternați nici dinaintea Soarelui, nici dinaintea Lunii, ci prosternați-vă dinaintea lui Allah care le-a creat pe ele, dacă pe El Îl adorați voi.” [Coran, 41:37]

Sensul general al nobilului verset:

Allah ne înștiințează că printre semnele care dovedesc existența Sa se află și noaptea și ziua, Soarele și Luna, și El interzice prosternarea (întru adorare) în fața Soarelui și a Lunii, întrucât ele sunt două lucruri create, ca oricare altele, și nu este drept ca ceva ce aparține creației să fie obiectul adorării cuiva, iar prosternarea este o formă de adorare. În acest verset, precum și în alte versete, Allah le poruncește oamenilor, să se prosterneze numai Lui, Unicul, întrucât numai El, Singurul, este Creatorul și Orânduitorul demn de a fi adorat.

Cea de-a doua dovadă:

El a creat partea bărbătească și partea femeiască, iar existența perechilor în creația Sa – mascul și femelă – este o dovadă a existenței lui Allah.

Cea de-a treia dovadă:

Diversitatea limbilor vorbite de oameni și a raselor acestora, pentru că nu există doi oameni cu un timbru vocal identic și nici doi oameni cu o culoare de piele identică, ci, fără îndoială, între ei vor exista întotdeauna unele diferențe.

A patra dovadă:

Diferențierea celor oferite fiecăruia în parte: unul este bogat, iar altul sărac, unul este conducător, iar altul este condus, în vreme ce fiecare dintre ei este înzestrat cu minte și gândire și cunoaștere, și se află în căutarea celor pe care, poate, nu le-a dobândit încă dintre bogății, onoare

și soț(ie) bun(ă). Însă niciunul dintre ei nu poate dobândi decât ceea ce

i-a fost predestinat de către Allah, în virtutea unei înțelepciuni mărețe¹. Aceasta este testarea oamenilor, unii sunt încercați prin intermediul altora, prin servirea și folosirea lor reciprocă, astfel încât interesele lor să nu fie afectate.

Iar despre cel căruia Allah nu i-a predestinat o parte binecuvântată în această viață lumească, El ne-a înștiințat că, dacă el a murit având credință în Allah, atunci, în Paradis, el va avea o parte bună sporită din binecuvântările Sale. Și cu toate acestea, Allah i-a dăruit celui nevoiaș, în această viață lumească, privilegii de ordin psihologic și al sănătății, care, de cele mai multe ori, nu sunt întâlnite la mulți dintre cei bogati, iar aceasta este o expresie a înțelepciunii și a dreptății Sale.

Cea de-a cincea dovadă:

Somnul și visul prevestitor adevărat, prin care Allah Preaslăvitul îl informează pe cel care doarme cu privire la ceva aparținând lumii necunoscutului, ca o vestire de bine sau ca o avertizare.

Cea de-a șasea dovadă:

Sufletul: a cărui realitate exactă nu este cunoscută decât de către Allah, Unicul.

Cea de-a șaptea dovadă:

¹ „Subhanahu” –Preaslăvitul: înseamnă că Allah este Preasfânt și Pur, mai presus de orice neajuns sau lipsă.

Omul: cu tot ceea ce se află în corpul său: simțurile, sistemul nervos, creierul, sistemul digestiv și toate celelalte.

Cea de-a opta dovadă:

Ploaia pogorâtă de către Allah asupra pământului mort, din care scoate plante și arbori cu forme, culori, beneficii și poame diferite. Acestea sunt doar câteva dintre sutele de dovezi pe care Allah Preaînaltul le-a menționat în Coran și, despre care ne-a înștiințat că sunt indicii elocvente ale existenței Sale, Preaslavitul, și ale faptului că El este Creatorul și Orânduitorul tuturor făpturilor.

Cea de-a noua dovadă:

Natura înnăscută a oamenilor, cu care Allah i-a creat și prin care aceștia cred în mod natural în existența lui Allah, Creatorul și Orânduitorul lor; iar cel care neagă aceasta se induce pe sine însuși în eroare și se rătăcește, aducându-și suferință. Așa este, spre exemplu, și situația celui ce urmează ideologiile comuniste (ce neagă existența lui Dumnezeu), care trăiește cu mojiție în această viață lumească, iar după moarte destinația sa este Focul, drept recompensă pentru necredința arătată față de Domnul său, Cel care l-a creat pe el din neant și l-a îngrijit, crescându-l în binecuvântări. El va fi, cu adevărat, destinat Focului, în afara situației în care

se va căi față de Allah și va crede în El, în religia Sa și în Profetul Său.¹

Cea de-a zecea dovadă:

(Al-Baraka) Sporul și binecuvântarea, însemnând sporirea perpetuării speciei la anumite creaturi, precum oile, și opusul sporului binecuvântat, al-fașl, deficitul, eșecul și pierderea - ca în cazul (numărului) câinilor și al pisicilor.

Dintre Atributele lui Allah Preaînaltul, amintim:

El este Cel Dintâi și fără de început, El este Cel Veșnic Viu, ce nu moare niciodată și nu are sfârșit. El Își este Atotsuficient Sieși și nu este în nicio nevoie de nimeni altcineva, El este Unic și nu are pe nimeni asociat. A spus Allah Preaînaltul:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (1) اللَّهُ الصَّمَدُ (2) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ (3) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾
(4)

1. Spune: „El este Allah, Cel Unic!

2. Allah-us-Samad (Stăpânul)!

3. El nu zămislește și nu este născut

4. Și El nu are pe nimeni egal!” [Coran, 114, 1-4]

Sensul versetelor:

Atunci când necredincioșii l-au întrebat pe ultimul Profet despre Atributele lui Allah, Allah a pogorât asupra sa această Sura (capitol din Coran) și, prin ea, i-a poruncit să le spună acestora:

¹ și tot astfel și cel care este ateu

Allah este Unic și El nu are pe nimeni asociat. Allah este Cel Viu, Cel Veșnic și Cel ce orânduiește toate lucrurile. Numai Lui, Unicul, Îi aparține stăpânirea, orânduirea și conducerea deplină a Universului, a oamenilor și a tot ceea ce există și numai El, Unicul, este Cel la care oamenii trebuie să caute ajutor pentru toate nevoile lor.

El nu naște și nu este născut. Nu este drept să se considere că El ar avea vreun fiu sau vreo fiică, tată sau mamă și, mai mult, chiar El Însuși a negat deținerea acestora în cel mai vehement mod cu putință, atât în această Sură, cât și în altele. Și aceasta pentru că perpetuarea, deținerea unor strămoși și a unor urmași, precum și nașterea, este un atribut specific făpturilor create. Allah le-a răspuns creștinilor care susțineau că Mesia este fiul lui Allah, precum și evreilor care susțineau că Uzeir este fiul lui Allah, și altora care susțineau că Îngerii ar fi fiicele lui Allah, și i-a acuzat pe aceștia, defăimându-i pentru vorbele lor nelegiuite și lipsite de adevăr.

Allah ne-a înștiințat că El l-a creat pe Mesia Iisus (Pacea fie asupra sa) din mama sa, fără tată, prin Puterea Sa așa cum l-a creat și pe Adam, părintele omenirii, din țărână și așa cum a creat-o și pe soția sa, Eva (Haua) din coasta lui și a pus-o alături de el, apoi i-a creat pe urmașii lui Adam dintr-o picătură amestecată din celulele reproductive ale bărbatului și ale femeii. La începuturi, El a creat totul din neant,

iar după aceea a orânduit pentru toate făpturile o rânduială și un sistem de ființare precis, pe care nimeni nu îl poate schimba în afară de El, iar dacă Allah ar voi să schimbe ceva din acest sistem bine organizat, ar putea schimba așa după cum El ar voi.

Tot astfel cum Allah l-a făcut pe Iisus (Pacea fie asupra sa) din mama sa, fără tată, și așa cum l-a făcut pe el să grăiască încă din vremea în care era un prunc în leagăn. Așa cum a făcut și toiagul lui Moise (Pacea fie asupra sa) să se transforme în șarpe, iar atunci când a lovit cu el marea, aceasta s-a despicat și el a putut trece prin ea împreună cu poporul său. La fel cum El a făcut și Luna să se despartă în două pentru ultimul Său profet - Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și a făcut ca arborii să îl salute, spunând „Pace!” atunci când acesta trecea pe lângă ei, iar animalele să facă mărturie a statutului său de Profet, în grai auzit de oameni, spunând: „Mărturisesc că tu ești Mesagerul lui Alah!”. Și tot astfel El l-a purtat pe acesta încălecat pe Burak din Moscheea ce Sfântă (Al-Haram) până la Moscheea Al-Aqsa, apoi l-a înălțat la Ceruri, fiind însoțit de Îngerul Gavriil, acesta ridicându-se până ce a ajuns deasupra Cerurilor. Atunci Allah Preaslăvitul și Preaînaltul i-a vorbit lui și i-a prescris rugăciunile obligatorii, reîntorcându-se apoi pe Pământ, la Moscheea cea Sfântă (din Mecca). El, pacea și binecuvântarea fie asupra sa, i-a văzut, în călătoria

sa, pe locuitorii Cerurilor, iar toate aceste evenimente având loc într-o singură noapte, înainte ca Soarele să răsară din nou. Povestea călătoriei nocturne și a înălțării la Ceruri (Isra și Miraji) este binecunoscută în Coran, în hadisurile Profetului și în cărțile de însemnări istorice.

Dintre Atributele lui Allah Preaînaltul, cu care El Însuși s-a descris sau cu care a fost descris de către Mesagerii Săi, amintim:

1. Auzul, Văzul, Știința, Puterea și Voința. El Aude și Vede totul și nu rămâne nimic ascuns de Auzul și Văzul Său.

El știe ceea ce se află în pânțele, precum și ceea ce se ascunde în piepturi. El știe ceea ce a fost, precum și ceea ce va fi și El este Cel Preaputernic, care dacă voiește un lucru, spune doară „Fii!” și acesta este.

2 - Vorbirea Sa, prin care El spune ceea ce El voiește, atunci când El voiește. El i-a vorbit lui Moise (Pacea fie asupra sa), și tot astfel i-a vorbit și ultimului Său profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Coranul este, astfel, Cuvântul lui Allah, slovele și înțelesurile lui, pe care El l-a pogorât mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Acesta este unul dintre Atributele Sale,

și nu o creație a Sa, așa cum suțin cei din gruparea deviată al-Mu'atazilah¹.

3 - Fața și Măinile, Înălțarea deasupra Tronului și pogorârea Sa², acceptarea, mulțumirea și mânia Sa. El este mulțumit de robii Săi cei dreptcredincioși și se mâniază pe necredincioși, precum și pe cei care comit fapte care atrag mânia Sa. Mulțumirea și mânia Sa, asemenea tuturor celorlalte Atribute ale Sale, nu se cuvine să fie asemănate cu atributele creațiilor Sale, și nici să fie interpretate sensul lor sau să fie explicată modalitatea în care ele se manifestă.

S-a confirmat în Coran și în Tradițiile profetice (Sunnah) că dreptcredincioșii Îl vor vedea pe Allah cu proprii lor ochi în Ziua Judecății și în Paradis. Atributele lui Allah Preaînaltul sunt descrise în Coranul cel Glorios, precum și în hadisurile

¹ al-Mu'atazilah este o grupare deviantă care a distorsionat sensul Preafrumoaselor Nume ale lui Allah și a reinterpretat semnificația acestora în contradicție cu sensul intenționat de Allah Preaînaltul și de Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

² conform hadisului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa): „În fiecare noapte, în ultima treime a acesteia, Domnul nostru, Preaslăvitul și Preaînaltul, coboară la Cerurile acestei lumi (Cerurile cele de jos) și spune: „Cine Mă cheamă în rugile sale, pentru a-i răspunde? Cine Îmi cere, pentru a-i da? Cine își cere iertare de la Mine, pentru a-l ierta pe el?” [Consemnat de Bukhari (7494), Muslim (758), Tirmidhi (3498)].

nobilului profet Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), iar acestea pot fi consultate pentru mai multe informații.

Scopul pentru care Allah i-a creat pe oameni și pe djini

O, tu, omule înzestrat cu minte! Dacă ai cunoscut tu faptul că Allah este Domnul tău care te-a creat pe tine, ar trebui să știi, de asemenea, că El nu te-a creat în zadar, ci te-a creat pentru a-L adora pe El, iar dovada ce susține acest lucru este Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ (56) مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا (57) إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ (58))

56. Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.

57. Eu nu voiesc de la ei întreținere și nici nu voiesc ca ei să Mă hrănească pe Mine.

58. Într-adevăr Allah este Ar-Razzaq [Întreținătorul], Stăpânul puterii, Al-Matin [Cel Statornic]. [Coran, 51:56-58]

Sensul general al versetelor:

În primul verset, Allah ne înștiințează că El i-a creat pe djini¹ și pe oameni pentru ca aceștia să-L

¹ djinii sunt creații ale lui Allah dotate cu intelect, create de către Allah pentru a-L adora pe El, asemenea oamenilor. Ei locuiesc pe Pământ, împreună cu oamenii, însă aceștia din urmă nu îi pot vedea.

adore numai pe El, Unicul, iar în cel de-al doilea și al treilea verset ne înștiințează că El nu are nicio nevoie de adorarea lor și că Își este Atotsuficient Sîși, El neavînd nicio nevoie ca ei să-L îndestuleze pe El cu cele necesare traiului și nici să-L hrănească pe El, căci, dimpotrivă, El este Îndestulătorul Cel Atotputernic, Unicul la care se află proviziile și cele necesare traiului oamenilor, fără de nimeni altcineva, și El este Cel care pogoară ploaia și scote din pămînt proviziile necesare.

Însă în ceea ce privește celelalte fapte existente pe pămînt, Allah Preaînaltul ne-a înștiințat că El le-a creat pentru a-i servi omului, pentru ca el să găsească sprijin la ele în supunerea sa față de Allah și pentru a se raporta la acestea conform Legii lui Allah. Fiecare faptură existentă în Univers, fiecare mișcare și fiecare oprire, toate au fost create de Allah în virtutea unei înțelepciuni evidențiate de El în Coran și știută de savanții ce au cunoștințe în privința Legii lui Allah, fiecare în funcție de profunzimea științei sale. Tot astfel, chiar și diferențele existente între oameni în durata vieții lor, provizii, întîmplări și încercări, toate se produc prin Voia lui Allah, pentru a-i testa pe robii Săi cei înzestrați cu minte. Astfel, cel care și-a acceptat destinul prescris de către Allah și s-a supus Acestuia și s-a străduit în sensul împlinirii de fapte plăcute Lui, a dobîndit Mulțumirea (și acceptarea) lui Allah și fericirea, atît în această viață, cît și în

Viața de Apoi. Iar cel care nu acceptă cele ce i-au fost prescrise de către Allah și nu I se supune Lui și nu Îl ascultă, va avea parte de Mânia lui Allah și va avea un statut mizer, atât în viața lumească, cât și în Viața de Apoi.

Ne rugăm la Allah pentru obținerea Mulțumirii Sale și căutăm adăpost la El de Mânia Sa.

Învierea de după moarte, socotirea și răsplătirea faptelor, Paradisul și Iadul

O, tu, cel înzestrat cu minte, dacă ai cunoscut faptul că Allah te-a creat pe tine pentru adorarea Sa, ia aminte că Allah ne-a înștiințat în toate Scripturile pogorâte Mesagerilor Săi asupra faptului că, după moarte El te va readuce pe tine la viață și te va răsplăti pentru faptele tale în Casa Răsplății de după moarte, întrucât omul, atunci când moare, trece din casa faptelor și a efemerității, viața lumească, către Casa Răsplății și a veșniciei, aflată după moarte. Atunci când vârsta pe care Allah i-a predestinat-o omului să o trăiască a luat sfârșit, Allah îi poruncește Îngerului morții să-i ia sufletul și să-l separe de trupul său. Astfel, sufletul îi părăsește trupul, resimțând înainte gustul amar al morții.

Însă, în ceea ce privește sufletul, dacă el este dreptcredincios și supus lui Allah, El îl va face să sălășluiască în Casa Binecuvântărilor, Paradisul. Dar, dacă sufletul nu crede în Allah și neagă învierea

și răsplata de după moarte, Allah îl va pune în Casa Pedepsei, Iadul, până ce vine vremea Sfârșitului Lumii și a Ceasului de Apoi, când toate făpturile care au mai rămas vor muri, și nu va mai rămâne în urma lor decât Allah, Singur. Apoi, Allah readuce la viață toate făpturile, până și animalele și întoarce fiecare suflet în trupul său, urmând ca trupul să-și reia starea lui inițială, așa cum a fost creat prima dată. El îi va judeca pe oameni, bărbați și femei, conducător și condus, bogat și sărac și îi va răsplăti pentru faptele lor și El nu nedreptățește pe niciunul dintre ei, redând celui nedreptățit dreptul care i-a fost luat. Astfel, până și animalelor li se redă dreptul ce le-a fost luat de cei care le-au nedreptit și li se restituie drepturile lor unele asupra altora, apoi li se poruncește să se transforme în țărână, pentru ca ele nu vor intra în Rai și nici în Iad.

Și El îi va răsplăti pe oameni și pe djini după faptele lor. El Îi va face să intre în Paradis pe dreptcredincioșii care au crezut în El și I s-au supus Lui și i-au urmat pe Mesagerii Săi, chiar dacă aceștia ar fi dintre cei mai nevoiași și îi va face să între în Iad pe necredincioșii tagăduitori, chiar dacă aceștia ar fi dintre cei mai înstăriți și mai nobili în viața lumească. A spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ)

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este 'Alim [Atoateștiutor] [și] Khabir [Bineștiutor].” [Coran, 49:13]

Paradisul: este Casa Binecuvântărilor, în ea aflându-se binecuvântări imposibil de descris. În ea se află o sută de trepte, fiecare dintre acestea fiind locuită de oameni în funcție de nivelul credinței lor în Allah și al supunerii față de El. Astfel, locuitorilor celei mai de jos trepte a Paradisului li se oferă binecuvântări asemănătoare celui mai de seamă rege din viața lumească și încă pe atât, mult mai mult¹.

¹ Conform hadisului relatat de Mughairah ibn Şu'abah (Allah să fie mulțumit de el), în care este consemnat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra) a spus: „Moise (Pacea lui Allah fie asupra sa) l-a întrebat pe Domnul său despre oamenii care se află în cea mai de jos treaptă a Paradisului și (Allah) a spus: (Acolo este) un om care sosește după ce oamenii Raiului au intrat deja în el și i se spune: „Intră în Paradis!”, iar el spune: „Doamne, cum să fac acest lucru, de vreme ce fiecare om și-a ocupat locul lui și a luat partea care i se cuvenea lui?!” (Allah) îi spune lui: „Oare ai fi tu mulțumit să ai cât stăpânirea unuia dintre regii din viața lumească?” Iar el răspunde: „Sunt mulțumit cu aceasta, o, Domnul meu!” Și (Allah) îi spune: „Tu vei avea aceasta și încă pe atât, și încă pe atât, și încă pe atât, și încă pe atât!” După cea de-a cincea oară (enumerată) el spune: „Sunt mulțumit cu aceasta, o, Domnul meu!” Iar atunci (Allah) îi spune lui: „Tu vei avea aceasta și încă zece asemenea ei și tot ceea ce va pofți sufletul tău și îți va bucura ochii.” El va răspunde: „Sunt mulțumit cu aceasta, o, Domnul meu!”

Focul Iadului: - fie ca Allah să ne ferească de el - este Casa Pedepsei din Viața de Apoi, de după moarte, în care se află pedepse și chinuri a căror amintire fac inimile să se îngrozească și ochii să lăcrimeze.

Și dacă ar exista moarte în Viața de Apoi, oamenii Iadului ar muri de îndată ce l-ar vedea. Însă omul nu moare decât o singură dată și acela este momentul în care el trece din viața lumească înspre Viața de Apoi. În Nobilul Coran întâlnim o descriere completă cu privire la moarte, Înviere, Judecată, răsplată, Rai și Iad, iar cele pe care le-am menționat deja sunt o referire la acestea.

Evidențele cu privire la Învierea de după moarte sunt foarte numeroase. Allah Preaînaltul a spus în Coranul cel Glorios:

﴿مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى﴾

„Din el [Pământ] v-am creat, în el vă vom întoarce și din el vă vom scoate încă o dată”. [Coran, 20:55] Și a spus Allah Preaînaltul:

(Moise) a întrebat: „O, Doamne, cine sunt aceia(dintre locuitorii Paradisului) care au cel mai înalt rang? (Allah) a spus: „Ei sunt cei pe care Eu i-am ales și a căror onoare o desăvârșesc cu Mâna Mea, apoi voi pune un sigiliu (împlinind-o) și ei vor continua să sălășluiească în binecuvântări pe care nici ochiul nu le-a văzut, nici urechile nu le-a auzit și care nu au trecut nici măcar prin mintea vreunui om.” (Muslim, 189)

(وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ ۖ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ)

El ne dă Nouă un exemplu, uitând de crearea sa și spune: „Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?” [Coran, 36:78]

Așa cum, de asemenea, a spus Allah Preaînaltul:

(رَعِمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا ۖ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ)

Cei care nu au crezut, au pretins că ei nu vor mai fi înviați. Spune: „Ba

da! Pe Domnul meu! Veți fi voi înviați și apoi vi se va vesti vouă

ceea ce ați făcut! Și acesta este un lucru ușor pentru Allah” [Coran, 64:7]

Sensul general al versetelor:

1. În primul verset: Allah Preaslăvitul și Preaînaltul ne înștiințează că El i-a făcut pe oameni din pământ, atunci când l-a creat pe străbunul lor Adam (Pacea fie asupra sa) din țărână, și ne înștiințează, de asemenea că, după moarte, El îi va întoarce din nou în ea, în mormintele lor, ca o înnobilare pentru ei. Apoi, îi va scoate, din nou, din țărână atunci când, cu toții, de la primul și până la ultimul, vor ieși vii din mormintele lor, după care, Allah îi va socoti și îi va răsplăti după cuviință.

2 - În cel de-al doilea verset: Allah le răspunde necredincioșilor care neagă Învierea și sunt uimiți de posibilitatea ca niște oase să fie readuse din nou la viață după pieirea lor, spunându-le că El este Cel

care le va readuce la viață, pentru că El este Cel care le-a creat prima oară din neant.

3 - În cel de-al treilea verset: Allah combate vorbele mincinoase ale necredincioșilor care neagă Învierea de după moarte și îi poruncește Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) să le facă lor un jurământ ferm pe Allah, spunându-le că El îi va readuce la viață, îi va înștiința despre faptele lor și îi va răsplăti pentru ele, iar acesta este un lucru ușor pentru Allah.

În alt verset Allah ne-a înștiințat că cei care neagă învierea și Iadul vor fi pedepsiți în Focul infernului, după ce vor fi înviați și li se va spune acestora:

(ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ)

„Gustați chinul Focului, pe care voi l-ați tăgăduit!” [Coran, 32:20]

Consemnarea faptelor și a vorbelor omului:

Allah Cel Plin de Slavă și Noblețe ne-a înștiințat că El știe încă de dinainte ceea ce va spune și ceea ce va face fiecare om, dintre faptele bune sau rele, în ascuns sau vădit. Și ne-a înștiințat, de asemenea, că El a înscris toate acestea la El, în Tablele bine păstrate (Al-Lauh al-Mahfuz), înainte ca El să creeze Cerurile, Pământul, omul și toate celelalte creații. Cu toate acestea, Allah ne face cunoscut faptul că, El a desemnat pentru fiecare om, doi Îngeri, unul în dreapta sa, care scrie faptele sale bune, iar altul în

stânga sa, care scrie faptele sale rele, și acestora nu le scapă nimic. De asemenea, Allah Preaînaltul ne-a spus că, în Ziua Judecării, fiecare om va primi Cartea în care au fost înscrise vorbele și faptele sale și el o va citi fără a nega nimic; iar pentru cel care va nega ceea ce există în ea, Allah va face să vorbească auzul, vederea, mâinile, picioarele și pielea sa și ele vor depune mărturie pentru toate faptele cărora el i-a dat curs.

În Nobilul Coran toate acestea sunt evidențiate în mod detaliat. A spus Allah Preaînaltul:

(مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ)

„Și el [omul] nu va rosti niciun cuvânt, fără să aibă lângă el un

supraveghetor pregătit [să scrie]” [Coran, 50:18]

„Însă peste voi sunt veghetori ~ Cinstiți, care scriu.
~ Ei știu ce faceți voi.”

((وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ (10) كِرَامًا كَاتِبِينَ (11) يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ (12))
[الانفطار: 12-10].

[Coran, 82: 10-12]

Explicarea versetelor:

Allah Preaslăvitul și Preaînaltul ne înștiințează că, El i-a desemnat fiecărui om doi Îngeri, unul aflat întotdeauna de strajă, în dreapta lui, care îi scrie faptele bune și altul, în stânga lui, care îi scrie faptele sale rele, fiind întotdeauna prezenți și de neînlocuit de nimeni altcineva. În ultimele două versete Allah ne face cunoscut faptul că El le-a

destinat tuturor oamenilor, fiecărui om în parte, doi Îngeri nobili, care înscriu toate faptele lor și cărora le-a dat puterea de a cunoaște toate faptele și de a le înscrie, așa cum sunt (de fapt) ele deja scrise la El în Tablele cele bine pastrate (al-Lauh al-Mahfudh), încă de dinainte de a-i crea pe ei.

Mărturisirea de credință:

Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Trimisul lui Allah. Și mărturisesc că Raiul este adevărat, așa cum și Iadul este adevărat; și că Ceasul de Apoi va sosi, fără îndoială; și că Allah îi va readuce la viață pe cei aflați în morminte, pentru a-i socoti și a-i răsplăti. Și mărturisesc că toate cele făcute cunoscute nouă de către Allah în Cartea Sa sau prin vorbele Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) sunt adevărate.

Astfel, te chem pe tine, o, cel înzestrat cu minte, să crezi în această mărturisire de credință și să o vestești și să împlinești faptele impuse de semnificațiile acesteia, pentru că numai acesta este, cu adevărat, drumul către succes.

Al doilea capitol: Cunoașterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa)

O, tu, cel înzestrat cu minte! Dacă ai cunoscut faptul că Allah este Domnul tău care te-a creat și că, El te va readuce la viață, după moartea ta, pentru a te răsplăti pentru faptele tale, ia cunoaștință și de faptul că Allah ți-a trimis ție, precum și tuturor celorlalți oameni, un Mesager și ți-a poruncit ție ascultarea și urmarea lui. Totodată, El ne-a înștiințat că singura cale către adorarea lui Allah, în forma cea dreaptă, se află în urmarea acestui Mesager și adorarea lui Allah nu poate fi împlinită decât conform legii Sale, cu care acesta a fost trimis.

Acest Mesager nobil, în care toți oamenii ar trebui să creadă și pe care ar trebui să-l urmeze, este încheietorul Profeților și Trimisul lui Allah pentru toți oamenii, Mohammed, Profetul cel neînvățat (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). El este cel care a fost vestit de către Moise și Iisus (Pacea fie asupra lor) în mai bine de 40 de pasaje din Tora și din Evanghelie, care erau citite de către evrei și creștini, înainte ca ei să intervină în textele acestor Scripturi și să le denatureze.¹

¹ Vezi: Vestirea lui Mohammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), așa cum a fost menționată în Tora și în

Acest Profet nobil, prin care Allah a încheiat șirul Mesagerilor Săi și pe care l-a trimis tuturor oamenilor, este Mohammed fiul lui Abdullah fiul lui Abdul Muttalib al-Hașmi Al-Quraiși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). El a fost cel mai nobil și cel mai de încredere bărbat din cel mai nobil trib de pe fața Pământului, care își are originea în descendenții lui Ismail, fiul lui Avraam, ambii Profeții a lui Allah. Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), încheietorul Profețiilor, s-a născut în Mecca, în anul 570 e.n. În noaptea în care acesta s-a născut și, în momentul în care a ieșit din pântecul mamei sale, o lumină măreață, ce i-a făcut pe oameni să se minuneze, a luminat întreg Universul și acest eveniment a fost clar înscris în cărțile de istorie. Tot atunci, idolii care erau adorați în Mecca au fost în declin, iar tronul Regelui Perșilor, Kisra, s-a cutremurat și câteva zeci de loje s-au prăbușit din el, iar focul pe care perșii îl adorau s-a stins, deși el se păstrase aprins de mai bine de 2000 de ani.

Evanghelie în lucrarea: „Răspunsul corect pentru cei care au schimbat religia lui Mesia” (Partea 1), sheikh Ahmad Ibn Taymiyyah, și, de asemenea, în lucrarea „O călăuză pentru cei nedumeriți”, Mohammed ibn al-Qayyim, și în lucrarea „Biografia Profetului”, ibn Hișam. Vezi, de asemenea, și miracolele profetice în istorisirile lui Ibn Kathir, precum și de alți autori.

Toate acestea au fost vestea trimisă de către Allah Preaînaltul oamenilor de pe Pământ și anume, că s-a născut încheietorul Profetilor, care avea să nimicească idolii adorați în locul lui Allah, iar Perșii și Romanii se vor întoarce la adorarea exclusivă a lui Allah, Unicul, și la urmarea religiei Sale adevărate. Și, dacă ei se vor împotrivi, ei și cei ce îi urmează se vor lupta împotriva lui, iar Allah îl va face pe el învingător asupra lor și va face să se răspândească religia Sa, care este lumina Lui pe Pământ. Și chiar așa s-a întâmplat, cu adevărat, după ce Allah l-a trimis ca mesager pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Allah l-a înzestrat pe încheietorul profetilor Săi, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) cu o serie de caracteristici care îl deosebesc de ceilalți Trimiși, frați ai săi întru profetie. Dintre aceste caracteristici distincte amintim:

În primul rând: faptul că el este încheietorul Profetilor și nu mai există niciun Profet și niciun Mesager care să vină după el.

În al doilea rând: universalitatea Mesajului său pentru toți oamenii, pentru că, întreaga omenire reprezintă națiunea lui Mohammed (el fiind un Mesager trimis pentru toți oamenii), iar cel care l-a ascultat și l-a urmat va intra în Paradis, în vreme ce, cei care au arătat nesupunere față de el vor intra în Iad. Până și evreilor și creștinilor li se impune

urmarea sa, iar cel care nu îl urmează și nu crede în el neagă, de asemenea, profetia lui Moise, a lui Iisus și a tuturor Profetilor. Moise, Iisus și toți ceilalți Profeti sunt lipsiți de vină și delăsați de oricine care nu îl urmează pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) pentru că Allah le-a poruncit acestora să binevestească venirea lui Mohammed și să le poruncească națiunilor lor urmarea sa, atunci când acesta va fi trimis de către Allah. Pentru că religia cu care Allah l-a trimis pe Mohammed este aceeași religie cu care El i-a trimis pe toți Profetii Săi. El a facilitat și a desăvârșit Mesajul Său în vremea acestui Nobil Mesager, încheietorul tuturor Mesagerilor trimiși. Astfel, nu îi este permis nimănui ca, după trimiterea de către Allah a profetului Mohammed, să urmeze o altă religie în afara Islamului. Aceasta este religia cea desăvârșită, prin care Allah a abrogat toate religiile anterioare, pentru că numai religia Islamului este religia adevărului bine păstrat.

Însă în ceea ce privește Iudaismul și Creștinismul din zilele noastre, acestea sunt religii preschimbate și, astăzi, ele nu mai sunt așa cum au fost pogorâte de către Allah. Astfel, fiecare musulman care îl urmează pe Mohammed este considerat a fi, de asemenea, un adept al lui Moise, al lui Iisus și al tuturor celorlalți Mesageri, în vreme ce, acela care nu urmează Islamul este considerat a fi, de asemenea, fără de credință în Moise, Iisus și toți

ceilalți Profeți, chiar dacă el ar pretinde că este dintre adepții lui Moise și ai lui Iisus!

Tocmai de aceea, unii rabini evrei, precum și preoți și călugări creștini, înțelepți și cu o judecată dreaptă, au crezut fără întârziere în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și au acceptat Islamul.

Miracolele¹ Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa)

Savanții care au consemnat biografia profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) au enumerat miracolele produse de el, ca o dovadă a Profeției sale, iar acestea au depășit mai bine de o mie de miracole. Dintre acestea amintim:

1 - Pecetea Profeției pe care Allah a făcut-o să apară pe spatele său, între umerii, ca o înscrisoare a cuvintelor „Mohammed Mesagerul lui Allah” sub forma unor alunițe².

¹ sunt numite în Coran „semne doveditoare” („ayaat”) și aceasta este denumirea cea mai potrivită, însă a fost menționat și termenul de „miracole, minuni”, întrucât acesta este folosit în mod frecvent pentru ceea ce este supranatural sau ieșit din comun.

² alunițe: pluralul cuvântului aluniță, care este o excrescență a pielii, de mărimea unui bob de năut sau ceva mai mic. Această pecete a Profeției avea formă arcuită, asemenea unei semilune și era de mărimea unui ou de porumbel.

2 - Norii îl protejau cu umbra lor atunci când mergea sub soarele arzător al verii.

3 - Pomenirea lui Allah de către pietricica aflată în mâna lui, și faptul că arborii îl salutau, spunând „Pace”.

4 - Înștiințarea sa despre lucrurile aflate în lumea necunoscutului și care se vor produce în întâmpinarea sfârșitului lumii și care se întâmplă deja, treptat, întocmai așa cum el ne-a înștiințat.

Aceste vești aparținând lumii necunoscutului, care au început să se producă după moartea încheietorului mesagerilor, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și care vor dăinui până la sfârșitul lumii, și despre care Allah l-a înștiințat pe el și el ni le-a făcut cunoscute nouă, sunt înscrise în cărțile de hadis și în cărțile ce menționează semnele Zilei de Apoi, precum lucrarea „An-Nihaiah”, Ibn Al-Kathir, și lucrarea „Akhbar al-maşa'ir fy aşrat as-sa'ah”, precum și în capitolele destinate Zilei de Apoi din cărțile de hadis. Toate aceste miracole sunt similare miracolelor făcute de Profeții de dinaintea sa.

Însă, Allah l-a privilegiat pe el cu un miracol intelectual, asemenea căruia nu i-a fost dat niciunuia dintre Profeți și care va dăinui în filele eternității până la sfârșitul acestei lumi. Acest miracol este Coranul cel Glorios - Cuvântul lui Allah - a cărui protecție Allah Însuși și-a asumat-o și nicio mână nu îl poate atinge pentru a-l distorsiona; iar

dacă cineva ar încerca să schimbe chiar și numai o literă din el, aceasta ar ieși la iveală cu ușurință. Și iată cum astăzi, în mâinile musulmanilor, se află sute de milioane de exemplare ale Coranului, fără ca vreunul să difere de celălalt, fie măcar și cu o singură literă.

Aceasta, spre deosebire de diversele versiuni ale Torei și a Evangheliei existente astăzi, care diferă unele de altele pentru că evreii și creștinii au intervenit în conținutul acestora și le-au distorsionat, deși Allah le-a încredințat păstrarea lor. În privința Coranului, însă, Allah nu a desemnat pe nimeni altcineva în afară de El Însuși pentru a-l proteja și, mai mult, El Și-a atribuit Sieși această obligație de a-l păstra intact, așa cum a spus Preaînaltul:

(إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ)

„Cu adevărat, Noi am pogorât mesajul [Coranul] și cu adevărat Noi îi vom fi păzitori!” [Coran, 15:9]

Dovezile logice și evidențele existente în Cuvântul lui Allah, conform cărora Coranul este Cuvântul lui Allah și Mohammed este Trimisul lui Allah

Printre dovezile logice ce atestă statutul Coranul ca fiind Cuvântul lui Allah și statutul lui Mohammed ca fiind Mesagerul lui Allah se numără și provocarea adresată de către Allah necredincioșilor din tribul Quraiș, atunci când

aceștia l-au acuzat de minciună pe profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Ei suțineau faptul că Nobilul Coran nu este Cuvântul lui Allah, așa cum și alți necredincioși din generațiile anterioare i-au negat pe Profeți. Allah i-a provocat pe necredincioși să aducă un Coran asemenea celui revelat de El, însă ei au eșuat, deși Coranul era revelat în limba lor maternă, iar ei erau faimoși pentru elocvență în vremea lor, printre ei aflându-se cei mai de seamă oratori și poeți eminenți. Apoi, Allah i-a provocat să aducă măcar zece capitole întocmite de ei, însă aceștia au eșuat și de această dată. În cele din urmă, El i-a provocat să aducă măcar un capitol, însă ei nu au reușit nici măcar atât. Atunci Allah a făcut limpede neputința lor, precum și a tuturor oamenilor și a djinnilor, de a făuri ceva similiar Coranului, chiar dacă s-ar ajuta unii pe ceilalți. Allah Preaslăvitul a spus:

(قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ
وَلَوْ كَانَتْ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا)

Spune: „De s-ar aduna oamenii și djinnii ca să facă [ceva] ca acest

Coran, ei nu vor fi în stare să facă [ceva] asemenea lui, chiar dacă își

vor fi unul altuia ajutor.” [Coran, 17:88]

Și dacă în Coran ar fi fost scrise vorbele lui Mohammed sau ale altor oameni, atunci ei ar fi putut lesne să le schimbe

Oratori elocvenți care vorbeau aceeași limbă, aceștia au fost cei provocați să aducă un Coran asemenea lui. Însă Coranul este Cuvântul lui Allah Preaînaltul, iar superioritatea și măreția sa față de cuvântul oamenilor este asemenea superiorității lui Allah față de oameni.

Și întrucât Allah nu are pe nimeni asemenea Lui, nici Cuvântul Său nu are asemănare. Astfel devine evident că Nobilul Coran este Cuvântul lui Allah Preaînaltul și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, căci Cuvântul lui Allah nu este adus decât de un Mesager trimis de El. A spus Allah Preaînaltul:

(مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا)

„Mohammed nu este tată nici unuia dintre bărbații voștri, ci el este

Trimisul lui Allah și încheietorul Profeților, și Allah este Atoateștiutor.” [Coran, 33:40] Și a spus Preaînaltul:

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ)

„Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată

lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Coran, 34:28] Si, de asemenea, a spus Preaînaltul:

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ)

„Și Noi nu te-am trimis [Mohammed] decât ca o îndurare pentru lumi.” [Coran, 21:107]

Sensul general al versetelor:

1 - În primul verset, Allah Preaînaltul ne înștiințează că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este Mesagerul trimis de El pentru toți oamenii, că el este încheietorul Profetilor Săi și că după el nu va mai veni niciun Profet. Allah l-a ales pentru a purta Mesajul trimis și pentru a fi încheietorul șirului Profetilor Săi, pentru că Allah știe că el este cel mai bun și mai potrivit dintre oameni pentru aceasta.

2 - De asemenea, Allah Preaslăvitul ne înștiințează în cel de-al doilea verset că El l-a trimis pe mesagerul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) tuturor oamenilor - albi sau negri, arabi sau nearabi. El ne face, totodată, cunoscut faptul că cei mai mulți oameni nu cunosc adevărul și, pentru că nu l-au urmat pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), ei s-au rătăcit de la calea cea dreaptă și au fost necredincioși.

3 - În cel de-al treilea verset, Allah se adresează mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), înștiințându-l că El l-a trimis ca o îndurare pentru întreaga lume. El este îndurarea cu care Allah i-a binecuvântat pe oameni, iar cel care crede în el și îl urmează, cu adevărat, a primit și a acceptat

îndurarea lui Allah și va primi în dar Paradisul. În vreme ce acela care nu crede în Mohammed și nu îl urmează, a respins și a refuzat îndurarea lui Allah, iar, din acest motiv, el merită să fie schingiuit în focul chinuitor al Iadului.

O chemare la credința în Allah și în mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

Pentru aceasta, te chemăm pe tine, o, tu, cel înzestrat cu minte, la credința în Allah ca Domn și în trimisul Său, Mohammed ca Mesager. Te chemăm să îl urmezi și să împlinești Legea pe care Allah i-a trimis-o, religia Islamului. Ea își are sursele în Nobilul Coran (Cuvântul lui Allah), și în hadisurile celui din urmă profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), în Tradițiile profetice confirmate. Și aceasta pentru că Allah l-a protejat și l-a făcut supus, iar el nu poruncește decât ceea ce Allah i-a poruncit și nu oprește decât ceea ce Allah i-a oprit lui. Așadar, spune cu o inimă sinceră și devotată: „Mărturisesc că numai Allah, Unicul, este Domnul și Dumnezeuul meu"! Spune: „Mărturisesc că Mohammed este Trimisul lui Allah"! Urmează-l pe el, căci nu există nicio altă cale de izbândă pentru tine în afară de aceasta.

Fie ca Allah să ne salveze și să ne binecuvânteze cu fericire și iertarea păcatelor.

Al treilea capitol - cunoașterea adevăratei religii - Islamul

Așadar, dacă ai înțeles tu, o, cel înzestrat cu minte, că Allah Preaînaltul este Domnul tău, care te-a creat pe tine și te-a înzestrat cu cele necesare traiului și că El este Unicul Dumnezeu adevărat, Care nu are pe nimeni egal și El este Unicul pe care trebuie să Îl adori și ai înțeles, de asemenea, că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este Mesagerul trimis de Allah ție, precum și tuturor oamenilor, ia aminte la faptul că nu este dreptă credința ta în Allah Preaînaltul și în mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) decât dacă ai cunoscut religia Islamului, ai crezut în ea și ai împlinit ceea ce este impus de aceasta. Pentru că numai aceasta este religia acceptată de către Allah Preaînaltul, poruncită Mesagerilor Săi și cu care l-a trimis pe ultimul dintre ei și încheietorul lor - Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor) tuturor oamenilor. Allah le-a poruncit oamenilor îndeplinirea celor prescrise de aceasta.

Semnificația Islamului

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), încheietorul Profetilor și Trimisul lui Allah pentru toți oamenii, a spus:

«أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا».

„(Islamul înseamnă) să mărturisești că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este mesagerul lui Allah, să împlinești Rugăciunea (asSalat), să oferi Dania (azZakat), să postești luna Ramadan și să faci Pelerinajul la Casa cea Sfântă, dacă ai această posibilitate.”¹

Islamul este religia universală pe care Allah a poruncit-o tuturor oamenilor, în care au crezut Mesagerii lui Allah. Allah Preaînaltul a făcut cunoscut faptul că aceasta este religia cea adevărată și că El nu acceptă nicio altă religie în afară de Islam. A spus Preaînaltul:

(إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ)

„Cu adevărat [unica] religie acceptată de Allah este Islamul.” [Coran, 3:19] Și a spus Allah Preaînaltul:

(وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ)

„Acela care își dorește altă religie decât Islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Coran, 3:85]

Sensul general al versetelor:

1 - Allah Preaînaltul ne înștiințează faptul că, pentru El nu există altă religie în afară de Islam.

¹ consemnat de Muslim (8) și Abu Daud (4695).

2 - În al doilea verset, Allah Preaslăvitul și Preaînaltul ne face cunoscut faptul că El nu acceptă de la nimeni nicio altă religie în afară de Islam și că cei care vor cunoaște fericirea de după moarte vor fi doar musulmanii, iar cei care mor având altă religie decât Islamul sunt dintre cei pierzători în Viața de Apoi și vor fi chinuiți în Focul Iadului.

Tocmai de aceea, Profeții trimiși de Allah au făcut clar cunoscută supunerea lor deplină (Islamul) față de Allah și au făcut limpede depărtarea lor de cei care nu urmează Islamul. Astfel, acela dintre evrei și creștini care își dorește salvarea și fericirea trebuie să accepte

Islamul și să îl urmeze pe mesagerul Islamului, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), pentru a putea fi astfel, cu adevărat, unul dintre cei care îl urmează într-adevăr pe Moise și pe Iisus (Pacea fie asupra lor). Aceasta pentru că Moise, Iisus, Mohammed și toți Mesagerii trimiși de Allah au fost musulmani și au chemat cu toții la Islam, pentru că aceasta este religia cu care ei au fost trimiși. De aceea, nu se cuvine ca, după ce a fost trimis ultimul dintre mesageri, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și până în Ziua de Apoi, un om să se numească pe sine însuși supus sincer al lui Allah (musulman) și nici nu este acceptată această afirmație a sa decât dacă el crede că Mohammed este un Trimis de la Allah, îl urmează pe acesta și împlinește cele prescrise în

Coranul pe care Allah i l-a revelat lui. Allah Preaînaltul a spus în Nobilul Coran:

(قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ)

Spune [o, Mohammed]: „Dacă Îl iubiți pe Allah, urmați-mă pe mine

și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele. Și Allah este Ghafur [Iertător], Rahim [Îndurător]!” [Coran, 3:31]

Sensul general al versetului:

Allah îi poruncește profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), să le spună acelor care pretind că Îl iubesc pe Allah: „Dacă voi, cu adevărat, Îl iubiți pe Allah, urmați-mă pe mine și Allah vă va iubi pe voi; căci Allah nu vă va iubi pe voi și nu vă va ierta păcatele, decât dacă voi ați crezut în Profetul Său, Mohammed, și l-ați urmat pe acesta.”

Acesta este Islamul cu care Allah l-a trimis pe profetul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) pentru toți oamenii. Islamul complet, cuprinzător și tolerant este religia pe care Allah le-a prescris-o oamenilor, stabilind-o pentru robii Săi, nicio altă religie nefiind acceptată de la ei. Aceasta este religia cu care au fost binevestiți Profetii Săi și în care ei au crezut. Allah Preaînaltul a spus în Nobilul Coran:

(الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا)

„În această zi, am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu

asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi.” [Coran, 5:3]

Sensul general al versetului:

Allah ne trimite o veste în acest nobil verset, pe care Allah i l-a pogorât încheietorului Mesagerilor, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în timp ce acesta se afla împreună cu musulmanii, chemându-L pe Allah și rugându-se Lui, pe Muntele Arafat, în Mecca, în timpul Pelerinajului de Adio. Aceasta se petrecea spre sfârșitul vieții profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), după ce Allah îl făcuse izbânditor, Islamul se răspândise, iar revelarea Coranului fusese încheiată.

Allah Preaînaltul ne înștiințează aici că, El le-a completat musulmanilor religia și Și-a desăvârșit binecuvântarea Sa asupra lor prin trimiterea profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), revelându-i Coranul cel Glorios. De asemenea, Allah ne spune că El a hotărât și a stabilit Islamul ca religie pentru ei și că Islamul niciodată nu va fi înjosit sau renegat de către Allah; și El nu va primi niciodată de la nimeni o altă religie.

De asemenea, Allah Preaslăvitul și Preaînaltul ne înștiințează că religia Islamului, cu care El l-a trimis pe Mesagerul său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) pentru toți

oamenii, este religia cea completă, cuprinzătoare și potrivită pentru fiecare timp, loc și comunitate, pentru că ea este religia cunoșterii, a facilitării, a dreptății și a binelui în ansamblul său și, reprezintă un mod de viață clar, complet și corect, cuprinzând toate aspectele traiului omului. Islamul este, în același timp, o religie și o națiune. În el se află modelul apt pentru orânduirea guvernării, a justiției, a politicii, a societății și a economiei, precum și a tot ceea ce le este necesar oamenilor în viața lor de zi cu zi. Mai mult, Islamul cuprinde, de asemenea, dobândirea fericirii în Viața de Apoi, după moarte.

Stâlpii Islamului

Religia Islamică completă, cu care Allah l-a trimis pe mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), este clădită pe cinci stâlpi și nimeni nu poate fi musulman cu adevărat până ce nu crede în ei și îi împlinește. Aceștia sunt:

1 - A mărturisi că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah.

2 - A împlini Rugăciunea (Salat).

3 - A plăti Dania (Zakat).

4 - A posti luna Ramadan (Saum).

5 - A face Pelerinajul la Casa cea Sfântă a lui Allah (Ka'abah), dacă există această posibilitate¹.

* Primul stâlp

(A mărturisi că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Trimisul lui Allah):

Această mărturisire de credință are semnificații pe care fiecare musulman trebuie să le cunoască și să le îndeplinească, în vreme ce acela care doar o rostește fără a ști ce înseamnă și nici nu îndeplinește ceea ce aceasta presupune, nu se poate bucura de niciun folos de pe urma ei.

Sensul formulei „La ilaha illa Allah” (Nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah) este acela că nu există nimic demn de a fi adorat întru dreptate, nici în Ceruri și nici pe Pământ, în afară de Allah, Unicul. El este Singurul Dumnezeu Adevărat și orice altă divinitate adorată

¹ Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus: „Islamul este clădit pe cinci (stâlpi): mărturisirea că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, împlinirea rugăciunii, plătirea Daniei, pelerinajul la Casa cea Sfântă și postul în Ramadan.”

(Consemnat de Bukhari în Sahih 8/4515 și în "At-Tarikh alKabir (4/213), (8/ 319-322), precum și de Muslim (16), iar evidențele din Coran menționează stâlpii Islamului în detaliu.

în afară de El este adorată pe nedrept. Divinitatea (al-ilah) are sensul de cel care este adorat.

Cel care adora pe altcineva în afară de Allah, este fără de credință în El și Îi face Lui asociați. Acesta este și cazul celui care adoră un Profet sau un om dintre cei smeriți și aleși. Tot acesta este și cazul celui care simte nevoia să se apropie de Allah, dar o face prin intermediul altcuiva, cerându-I, astfel, ajutor. Întrucât apropierea de Allah și mijlocirea către El nu se realizează prin adorarea altcuiva în afară de El, ci se realizează prin invocarea Sa, chemându-L prin Numele și Atributele Sale, precum și prin împlinirea faptelor bune pe care El le-a poruncit, cum ar fi rugăciunea, milostenia, pomenirea lui Allah, postul, lupta pe calea Sa, Pelerinajul, ascultarea părinților și altele asemenea acestora. Aproximarea față de Allah poate fi facilitată și de ruga unui dreptcredincios viu, care se află încă în această lume și se roagă pentru fratele său.

Adorarea poate lua multe forme, dintre acestea amintind:

1 - Ruga:

Înseamnă a cere cele necesare și asupra cărora nu are putere nimeni altcineva în afară de Allah, precum pogorârea ploii, însănătoșirea celui bolnav, îndepărtarea greutăților și încercărilor pe care niciun om nu le-ar putea îndepărta, precum și a cere binecuvântarea de a intra în Paradis, salvarea de pedeapsa focului Iadului, cererea binecuvântării cu

urmași, cu cele necesare traiului, cu fericire și alte lucruri asemănătoare.

Toate acestea nu se cuvin a fi cerute decât de la Allah. Acela care cere ceva din ele de la oricare alta dintre creaturile lui Allah, fie ea vie sau moartă, împlineste astfel un act de adorare față de ea. Allah Preaînaltul le-a poruncit robilor Săi să se roage numai la El, Unicul, și i-a înștiințat că ruga este un act de adorare, iar acela care a împlinit acest act de adorare pentru altcineva în afară de Allah este dintre oamenii Focului. Allah Preaînaltul a spus:

(وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ)

„Și Domnul vostru zice: „Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde! Cei care din prea multă trufie refuză să Mă adore vor intra în Iad umiliți”. [Coran, 40:60] De asemenea, Allah ne-a făcut cunoscut faptul că aceia care sunt chemați în rugi în afară de El, chiar dacă ar fi dintre Profeți sau dintre cei care au fost aleși de Allah, nu dețin nicio putere, nici de a face bine și nici de a face rău celor care se roagă lor. A spus Preaînaltul:

(قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ رَعَيْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا)

Spune: „Chemați-i pe cei pe care voi i-ați pretins în locul Lui [drept zei], pentru că ei nu vă pot mântui de rău, nici nu-l pot depărta.” [Coran, 17:56] Și, de asemenea, a spus Allah Preaînaltul:

(وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا)

„Moscheile sunt ale lui Allah și nu chemați pe nimeni împreună cu

Allah!” [Coran, 72:18]

2 - Sacrificarea unui animal, jurămintele și jertfele aduse

Nu este permis ca un om să caute apropierea și adorarea prin sacrificarea unui animal, oferirea unei ofrande sau facerea unui jurământ decât numai față de Allah. Astfel, oricine sacrifică un animal în numele altcuiva în afară de Allah, precum cel care sacrifică un animal în numele celor aflați în morminte sau pentru djinni, împlinește, astfel, un act de adorare dedicat altcuiva în afară de Allah și merită să se abată asupra lui blestemul Său. Allah Preaînaltul a spus:

(قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ)

Spune: „Într-adevăr, rugăciunea mea, actele mele de devoțiune, viața

mea și moartea mea îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor. [Coran, 6:162]

Și a spus Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa): „Allah l-a blestemat pe cel care a sacrificat un animal pentru altcineva în afară de Allah.”¹

Iar dacă un om a spus: „Eu leg un jurământ față de cutare și cutare, să dau milostenie sau să

¹ Consemnat de Muslim (1978) și Nisa'i (4422).

împinesc anumite fapte, dacă mi se împlinește mie un lucru anume”, acest jurământ este o formă de politeism, prin care el Îi face asociați lui Allah. Aceasta pentru că el a făcut un jurământ față de una dintre creațiile lui Allah, iar legarea unui jurământ este o formă de adorare și nu este permis să fie împlinit decât pentru Allah. Modalitatea permisă de a lega acest jurământ este ca omul să spună: „Eu leg un jurământ față de Allah să dau milostenie sau să împinesc anumite fapte de adorare și supunere față de El, dacă mi se împlinește mie un anumit lucru.”

3 - Căutarea ajutorului, cererea susținerii și căutarea adăpostului de orice rău¹:

Astfel, trebuie ca omul să caute liniștirea, să ceară ajutorul și să caute adăpost de orice rău numai la Allah, Unicul. Allah Preaînaltul a spus în Nobilul Coran:

(إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ)

„Numai pe Tine Te adorăm, numai la Tine cerem ajutor,” [Coran, 1:5] Și, de asemenea, a spus Allah Preaînaltul:

(قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ (1) مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ((2))

¹ [al-isti'ana] - este cererea ajutorului în general. [al-istighatha] - este căutarea liniștii și a confortului în momentele de greutate și de încercare. [al-isti'adha] - este căutarea adăpostului și a refugiului în ceea ce ar putea să ducă departe ceea ce este rău și neplăcut.

Spune: „Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor

Împotriva răului [venind] de la ceea ce El a creat” [Coran, 113:1-2] Și Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«إِنَّهُ لَا يُسْتَعَاثُ بِي وَإِنَّمَا يُسْتَعَاثُ بِاللَّهِ»

„Nu căutați și nu cereți de la mine liniștirea și confortul (în momentele de încercare), ci cereți-le numai de la Allah!”¹ Și, de asemenea, a spus (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتْ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ»

„Dacă ai cerut, cere de la Allah iar de cauți ajutor, caută-l la Allah!”²

Căutarea liniștirii și a ajutorului într-un om aflat în viață este permisă numai în chestiuni care stau în puterea sa, în vreme ce căutarea adăpostului și a refugiului de orice rău nu poate fi îndreptată decât către Allah, Unicul. Este interzisă în mod definitiv căutarea liniștirii și a confortului, precum și a ajutorului, la o persoană care nu se mai află în viață sau care nu este în prezența noastră, pentru că acesta nu are nicio putere, chiar dacă este vorba de un Profet, un om ales de Allah sau chiar un Înger.

¹ Hadis consemnat de Ahmad (5/317/22758) și Tabarani (10/246) și apreciat ca sahih (autentic) de către Albani.

² Consemnat de Tirmidhi (2516), Ahmad (2802), Tabarani (2820, 12989); iar Tirmidhi a menționat că este un hadis hasan sahih (autentic).

Cele aflate în lumea necunoscutului nu sunt știute decât de către Allah Preaînaltul, iar cel care pretinde că ar cunoaște necunoscutul este necredincios și trebuie renegat; întrucât chiar dacă el ar prevesti un lucru care s-ar întâmpla ulterior, aceasta nu ar fi decât o pură coincidență. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، أَوْ عَرَّافًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أَنْزَلَ عَلَى مُحَمَّدٍ».

„Cel care a mers la un vrăjitor sau un ghicitor și a crezut în cele pe care acesta le spune, a arătat necredință față de cele revelate lui Mohammed.”¹

Încrederea (tauakul), speranța (raja'a) și pioșenia (khușu'a): Omul nu trebuie să se bazeze și să își pună încrederea deplină în nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să nădăjduiască în nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să arate pietate și teamă față de nimeni altcineva în afară de Allah, Unicul.²

Din nefericire, mulți dintre cei care se consideră adepți ai islamului Îi fac asociați lui Allah și îi

¹ Consemnat de Abu Daud (3904), Tirmidhi (135), Ibn Maja (639), și apreciat ca sahih (autentic) de către Albani în „Sahih at-targhib ua at-tarhib” (3047).

² (tauakul) - este încrederea și dependența deplină a inimii de cel în care se încrede și în grija căruia se pune. (raja'a) - este atașarea inimii de un lucru care ar dori să se întâmple în viitor.

cheamă în rugile lor pe alții, atât dintre cei vii care sunt preamăriți, cât și dintre cei morți, făcând ritualuri la mormintele lor și cerând de la aceștia lucrurile de care au trebuință. Iar cel care adoră orice altceva în afară de Allah nu este dintre musulmani, chiar dacă el ar pretinde că aparține Islamului și a rostit mărturisirea de credință, spunând că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, a făcut rugăciunea, a postit și a făcut pelerinajul la Ka'aba. A spus Allah Preaînaltul:

(وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ)

Ti s-a revelat ție și acelor de dinaintea ta: „De vei face asociați

lui Allah, vor fi în zadar faptele tale și vei fi tu printre cei pierduți.” [Coran, 39:65] Și a spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ۚ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ)

Cu adevărat, cel care Îi asociază lui Allah pe altcineva, va face Allah

Paradisul interzis pentru el, iar adăpostul lui va fi Focul. Și pentru

nelegiuiți nu va fi ajutor. [Coran, 5:72]

Allah Preaînaltul i-a poruncit Mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) să le spună oamenilor:

(قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۚ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا)

Spune: „Ci eu sunt doar un om, ca și voi! Și mi s-a revelat mie că

Domnul vostru este un Domn Unic! Acela care nădăjduiește să-L

întâlnească pe Domnul său să săvârșească fapte bune și să nu

asocieze pe nimeni altcineva la adorarea Domnului său.” [Coran, 18:110]

Acești oameni ignoranți au fost înșelați de savanții științei răului și ai rătăcirii, care au cunoscut unele ramuri ale religiei, dar nu au avut știință de credința în unicitatea lui Allah (monoteismul), care este, de fapt, baza religiei. Astfel, ei au început să cheme la politeism, ca urmare a ignoranței și a neștiinței lor cu privire la semnificația acestuia, pretinzând mijlocirea și intermedierea, bazându-se pe interpretări eronate ale unor texte și hadisuri false, mai noi sau mai vechi, cu privire la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), precum și pe unele legende și vise premonitorii mincinoase aduse de Satana, și pe alte rătăcirii asemenea lor. Toate acestea au fost adunate în cărțile lor pentru a susține adorarea altora în afară de Allah, urmarea rătăcirii Satanei și a dorințelor lor, a imitării orbești a părinților și strămoșilor lor, asemenea celor dintâi politeiști.

În vreme ce „mijlocirea” la care Allah ne îndeamnă în Cuvântul Său:

„căutați calea pentru a vă apropia de El ” [Coran, 5:35] se referă la faptele bune săvârșite, precum credința în Unicitatea lui Allah, rugăciunea, milostenia, postul, pelerinajul, poruncirea a ceea ce este bun și oprirea de la ceea ce este rău, păstrarea legăturii cu rudele de sânge, etc. Însă, în ceea ce privește rugile îndreptate către cei morți și căutarea liniștirii și a confortului la ei, în momente de greutate și încercare, aceasta este o modalitate de adorare a lor.

Posibilitatea de a mijloci, pe care Allah le-o va da Profeților, celor aleși de El, precum și altor dreptcredincioși musulmani este un adevăr în care trebuie să credem, însă ea nu trebuie cerută de la cei morți, pentru că numai Allah are drept asupra ei și ea nu este acordată nimănui decât prin Voia lui Allah Preaînaltul. Astfel, cel care crede în Unicitatea lui Allah, trebuie să ceară această mijlocire numai de la El, Unicul, spunând: „O, Allah, fă-i mijlocitori pentru mine pe Profetul Tău și pe supușii Tăi cei dreptcredincioși!”, și nu trebuie să spună: „O, cutare, fii mijlocitorul meu!”, pentru că acesta nu se mai află în viață și este interzis în mod definitiv să se ceară ceva de la cel care nu se mai află în viață.

(قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا ۚ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ)

Spune: „A lui Allah este mijlocirea în întregime.
A Lui este Împărăția

Cerurilor și a Pământului și apoi la El vă veți
întoarce!” [Coran, 39:44]

Printre inovațiile (bid'a) strict interzise, care contravin Islamului și care au fost interzise de către Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în hadisuri autentice, consemnate în cele două Culegeri de hadis și Sunan, se numără și construirea moscheilor și aprinderea luminilor (lămpi și lumânări) la morminte, înălțarea unor construcții deasupra lor, tencuirea lor și scrierea pe ele, decorarea lor cu draperii și rugăciunile împlinite în cimitire. Toate acestea au fost interzise de către Nobilul Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) pentru că ele reprezintă unul dintre cele mai mari motive care induc adorarea celor aflați în morminte.

Astfel, este clar evidențiat faptul că înconjurarea rituală a mormintelor, rugile la cei aflați în ele și credința că aceștia ar avea putere de a le face vreun bine sau rău celor ce se roagă la ei, toate acestea sunt acte de politeism practicate de cei ignorați ce vizitează unele morminte, din diverse țări, precum mormântul lui al-Badaui și al lui Zainab în Egipt, mormântul lui al-Gilani în Iraq, mormintele care sunt atribuite celor din familia Profetului (Allah să fie mulțumit de ei) aflate la an-Nagif și Karbala în

Iraq, precum și multe alte morminte din diverse regiuni.

Și este limpede faptul că, din cauza celor pe care le săvârșesc, ei sunt dintre cei răătăciți, care Îi fac asociați lui Allah, chiar dacă pretind că ei aparțin Islamului, se roagă, postesc, fac pelerinajul și rostesc mărturisirea de credință, spunând că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Trimisul lui Allah. Cel care rostește mărturisirea, spunând că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, nu este considerat dintre cei cu o credință dreaptă în Unicitatea lui Allah până când nu cunoaște semnificațiile acesteia și împlinește cele presupuse de ea, așa cum am menționat anterior. Însă, în ceea ce îi privește pe nemusulmani, aceștia intră în Islam în momentul rostirii acestei mărturisiri și sunt considerați a fi musulmani până când se observă la ei anumite comportamente specifice politeismului ignoranților, care să o invalideze sau se vede o negare de către aceștia a unor aspecte obligatorii în Islam, după ce ele le-au fost clar cunoscute; sau se observă credința răzvedită într-o religie contrară Islamului.

Astfel, Profeții și cei aleși de Allah (al-aulia')¹ sunt absolviți de orice vină cu privire la cei care se roagă la ei și caută liniștirea și confortul la aceștia, deoarece Allah Preaînaltul i-a trimis pe Mesagerii Săi pentru a-i chema pe oameni la adorarea Sa exclusivă și la delăsarea de adorarea oricui altcuiva în afară de El, chiar dacă acesta ar fi un Profet, un ales al lui Allah sau oricine altcineva.

Dragostea față de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și față de cei aleși care l-au urmat, nu se exprimă prin adorarea lor, pentru că adorarea lor este o formă de

¹ (al-aulia') - cei aleși de Allah sunt cei cu credință sinceră în Unicitatea lui Allah, care Îi sunt supuși Lui și îl urmează pe Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Unii dintre ei au fost cunoscuți datorită științei, a străduinței și a luptei lor pe calea lui Allah, iar alții au rămas necunoscuți, însă chiar și cei cunoscuți dintre ei nu acceptă ca oamenii să îi considere sfinți. Pentru că, cei cu adevărat aleși de către Allah, nu pretind că sunt aleși de Allah, ci, dimpotrivă, ei nu se simt niciodată îndeajuns de buni pe calea Sa. Ei nu poartă un veșmânt distinct și nu au o înfățișare specifică, urmând astfel exemplul Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Astfel, fiecare musulman cu credință sinceră în Unicitatea lui Allah și care îl urmează pe Mesagerul Său este, în funcție de credința și supunerea față de El, ales într-un anume fel de Allah. Astfel, devine evident faptul că, cei care pretind că sunt aleși de către Allah și îmbracă veșminte specifice, astfel încât oamenii să-i elogieze și să-i considere sfinți, ei nu sunt de fapt aleșii lui Allah, ci doar niște impostori.

vrăjmășie îndreptată către ei; în vreme ce, dimpotrivă, iubirea față de ei se manifestă prin urmarea exemplului lor și pășirea pe urmele lor. Iar adevăratul dreptcredincios musulman îi iubește pe Profeti și pe cei aleși, dar nu îi adoră pe aceștia.

Noi avem credință în faptul că iubirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este obligatorie pentru noi, mai presus decât iubirea propriului sine, a familiei și a copiilor noștri și a tuturor oamenilor, în ansamblul lor.

Gruparea celor ce vor izbândi

Musulmanii sunt mulți la număr, dar, în realitate, ei sunt mai puțini. Astfel, grupările religioase care sunt atribuite Islamului sunt numeroase, ajungând până la 73 de grupări și cuprinzând mai bine de o sută de milioane de oameni¹, însă între acestea există doar o singură grupare adevărată. Aceasta este aceea care Îl adoră numai pe Allah, Unicul, și pășește pe urmele profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și a companionilor săi, în credințele lor și în faptele lor bune îndeplinite, așa cum Mesagerul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ne-a înștiințat spunând:

¹ Conform statisticilor publicate în timpul scrierii cărți 1395 h / 1975 en.

«افْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَافْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَسَتَفَرِّقُ هَذِهِ الْأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً».

„Evreii s-au scindat în 71 de secte și creștinii s-au scindat în 72 de secte, iar această națiune (musulmană) se va scinda în 73 de secte- toate vor ajunge în Focul iadului, în afară de una singură.”
Companionii au spus: „Care este aceasta, o, Trimis al lui Allah?” (Profetul) a spus:

«مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ الْيَوْمَ وَأَصْحَابِي».

„Cei care vor urma cele pe care eu le împlinesc în vremea mea, precum și pe Companionii mei.”¹

Iar cele urmate de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și de Companionii săi reprezintă credința în semnificațiile mărturisirii că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și că, Mohammed este Trimisul lui Allah, precum și îndeplinirea celor presupuse de aceasta, prin îndreptarea rugilor numai către Allah, Unicul, sacrificarea animalelor și legarea legămintelor numai față de Allah, Unicul, căutarea liniștirii în momente de încercare, cererea ajutorului și căutarea refugiului numai la Allah, Unicul, împlinirea stâlpilor Islamului cu devoțiune și

¹ Consemnat de Abu Daud (3842) și Ibn Majah (3226), și confirmat ca sahih (autentic) de către Albani în Sahih al-Jami'a (1082) și As-Salsala as-Sahihah (203).

sinceritate numai față de El, Preaslăvitul, și credința în Îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Mesagerii Săi, în Înviere și Judecata de Apoi, în Rai și în Iad, și în destin, cu tot ceea ce este bun sau rău în el de la Allah Preaînaltul. Precum și, aplicarea Legilor existente în Coran și Sunna în toate aspectele lor, acceptarea lor și luarea ca apropiați a celor aleși de către Allah și vrăjmășia arătată față de inamicii Săi, chemarea la credința în El, străduința și lupta pe calea Sa și consensul întru acestea. Și, de asemenea, ascultarea și supunerea față de conducătorul lor musulman, dacă el poruncește ceea ce este bun și drept, rostirea adevărului în orice circumstanță, dragostea și grija arătate față de soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și față de familia sa, dragostea arătată față de Companionii Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), respectarea lor pe măsura statutului lor și acceptarea tuturor acestora, precum și oprirea de la controversele care s-au produs între ei.¹ De asemenea, se impune oprirea de la a crede acuzațiilor defăimătoare și mincinoase emise de ipocriți cu privire la unii dintre aceștia. Unii dintre savanți și istorici au fost induși în eroare prin calomniile aduse de ei,

¹ adică abținerea de la a face comentarii cu privire la confruntările verbale sau fizice care s-au produs între Companioni.

menționându-le în scrierile lor, fără a fi rău intenționați, însă aceasta este o eroare majoră.

Cei care pretind că sunt dintre urmașii Profetului și se numesc pe ei înșiși nobili, ar trebui să se asigure care este originea lor exactă, pentru că Allah i-a blestemat pe cei care și-au atribuit o altă origine decât cea a tatălui lor. Astfel, dacă originea pretinsă de ei se dovedește a fi reală, atunci ei trebuie să conserve acest privilegiu al legăturii lor cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și neamul său, prin adorarea sinceră și devotată numai a lui Allah, Unicul, delăsarea de păcate și prin refuzarea plecăciunilor oamenilor în fața lor, oprindu-i din a le săruta picioarele. Ei trebuie să nu se diferențieze de frații lor întru credință prin purtarea unui anumit veșmânt distinct. Toate acestea contravin exemplului Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și el nu are nicio vină pentru ceea ce fac ei, iar cel mai măreț la Allah este cel mai pios dintre ei.

Și pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Profetului nostru Mohammed și asupra neamului său.

Dreptul asupra Suveranității și Puterii Executive îi aparține numai lui Allah, Unicul, iar acolo unde este aplicată Legea islamică persistă dreptatea, îndurarea și virtutea.

Printre semnificațiile mărturisirii că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah, în care un musulman trebuie să creadă și să împlinească cele presupuse de aceasta, se numără și faptul că Dreptul asupra Suveranității și Puterii Executive îi aparține exclusiv lui Allah, Unicul, și nu este permis ca un om să emită în nicio privință o lege care contravine Legii lui Allah. De asemenea, nu este permis ca un musulman să judece decât prin intermediul celor revelate de Allah și nu-i este permis acestuia să accepte anumite legi care contravin Legii lui Allah. Tot astfel, nu este permis ca cineva să decreteze ca permis ceea ce Allah a interzis, și nici să facă interzis ceea ce Allah a permis. Iar cel care face aceasta în mod intenționat sau acceptă aceasta cu bună știință este necredincios față de Allah. Allah Preaînaltul a spus:

(وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ)

„Iar cei care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, sunt dintre

necredincioși.” [Coran, 5:44]

Misiunea cu care Allah i-a trimis pe Profeți

Este aceea de a chema oamenii la cuvântul monoteismului - nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah - și la a acționa în conformitate cu semnificațiile lui. Aceasta presupune adorarea unică a lui Allah, Singurul și

delăsarea de adorarea celor creați de El și de legile lor și urmarea exclusivă a Legii Sale, Unicul, fără a-i face Domnului lor vreun asociat.

Astfel, cel care citește Nobilul Coran căutând semnificațiile sale, depărtându-se de urmarea oarbă a celorlalți, va înțelege cu desăvârșire că acesta reprezintă adevărul și că Allah a stabilit relația omului cu El, Preaslăvitul, precum și cu creația Sa. Astfel, Allah a făcut ca relația dintre El și robul Lui cel dreptcredincios să se manifeste sub forma actelor de adorare, în totalitatea lor și a prescris ca omul să nu ofere nimic din aceste fapte altcuiva în afară de El. De asemenea, a făcut ca relația musulmanului cu Profeții lui Allah și cu robii Săi dreptcredincioși să se manifeste sub forma iubirii față de aceștia, izvorâtă din iubirea față de El, Preaslăvitul și Preaînaltul, precum și a urmării exemplului lor. Tot astfel, Allah a stabilit ca relația robului Său dreptcredincios cu inamicii Săi necredincioși să ia forma ostilității arătate față de aceștia, pentru că Allah Însuși arată ostilitate față de ei și îl îndrumă să îi cheme pe aceștia la Islam și să îl prezinte acestora, sperând că ei vor fi bine călăuziți. De asemenea, musulmanii trebuie să lupte împotriva lor (i.e. aici se face referire la cei care îi atacă pe musulmani și luptă în mod direct împotriva acestora), dacă ei au respins Islamul și au refuzat să se supună Legii lui Allah, astfel încât răul și ispita să dispară, iar religia să fie cu totul numai

întru supunere față de Allah. Astfel, pentru ca un om să fie cu adevărat dreptcredincios musulman se impune ca el să cunoască și să împlinească aceste semnificații specifice cuvântului monoteismului - și anume că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah.

Semnificațiile mărturisirii că Mohammed este mesagerul lui Allah

Semnificațiile mărturisirii că Mohammed este mesagerul lui Allah presupune ca dreptcredinciosul musulman să știe și să creadă că Mohammed este mesagerul lui Allah, trimis tuturor oamenilor, un rob al lui Allah, care nu trebuie adorat, un Mesager care nu trebuie renegat, ci, dimpotrivă, ascultat și urmat. Cel care ascultă de el va intra în Paradis, iar cel care nu ascultă va intra în Iad. De asemenea, musulmanul trebuie să știe și să creadă în faptul că decretarea Legilor nu trebuie făcută decât prin intermediul căii acestui nobil profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), fie că este vorba de ritualurile actelor de adorare poruncite de către Allah, de sistemul de legiferare și de guvernare din diverse domenii sau de decretarea a ceea ce este permis sau interzis. Aceasta pentru că el este Mesagerul lui Allah, care a transmis Legea Sa, și nu este permis ca un musulman să accepte o altă modalitate de legiferare decât cea survenită pe calea Trimisului lui Allah

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).
Allah Preaînaltul a spus:

(وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
الْعِقَابِ)

„Ceea ce vă dăruiește Trimisul primiți, iar cele de la care vă oprește, opriți-vă de la ele și fiți cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă!” [Coran, 59:7] Și, de asemenea, a spus Preaînaltul:

(فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا)

„Însă, nu! [Jur] pe Domnul Tău! Nu vor crede ei [cu adevărat] până ce nu te vor lua pe tine [o, Mohammed] ca judecător pentru disputele lor și apoi nu vor găsi în sufletele lor niciun disconfort față de ceea ce tu ai hotărât și până ce nu se vor supune cu desăvârșită supunere [hotărârii tale].” [Coran, 4:65]

Sensurile celor două versete:

1 - În primul verset, Allah le poruncește dreptcredincioșilor musulmani să îi dea ascultare profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în toate cele pe care acesta le-a poruncit și să se oprească de la toate cele pe care el le-a oprit, pentru că el poruncește doar ceea ce Allah a poruncit și oprește doar ceea ce Allah Însuși a oprit.

2 - În cel de al doilea verset, Allah Preaslăvitul jură pe Preasfântul Său Sine că un om nu crede cu

adevărat în Allah și în Profetul Său până ce nu îl aduce ca judecător (și sistem de referință) pe Profet în disputele apărute între el și ceilalți¹, apoi acceptă hotărârea emisă de acesta și i se supune ei, indeferent dacă aceasta este în favoarea sau în defavoarea sa. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

„Fapta împlinită ce nu este în conformitate cu principiile noastre va fi respinsă.”²

O chemare

Așadar, dacă ai știut tu, o, cel înzestrat cu minte, care este semnificația mărturisirii că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și că Mohammed este mesagerul lui Allah și ai înțeles că aceasta este cheia Islamului și temelia pe care acesta este construit, spune din toată inima, cu devoțiune: „Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este mesagerul lui Allah” și împlinește cele presupuse de această mărturisire; pentru ca tu să obții fericirea, atât în

¹ Disputele, controversele și neînțelegerile apărute între el și alți oameni.

² Consemnat de Bukhari (2697), în forma redată aici, și de Muslim (1718).

această viață, cât și în Viața de Apoi, și pentru a te salva de pedeapsa lui Allah de după moarte.

Și ia în considerare, de asemenea, faptul că, mărturisirea că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și că Mohammed este mesagerul lui Allah, impune cu necesitate împlinirea tuturor celorlalți stâlpi ai Islamului, întrucât Allah a poruncit acești stâlpi musulmanului pentru ca el să Îl adore prin împlinirea lor cu sinceritate și devoțiune numai pentru El și doar de dragul Lui, Preaînaltul. Astfel, acela care a renunțat la vreunul dintre acești stâlpi ai Islamului, fără a avea vreun motiv întemeiat, a încălcat semnificațiile mărturisirii că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah, iar mărturisirea sa nu poate fi luată în considerare.

Al doilea stâlp al Islamului - Rugăciunea

O, tu, cel înzestrat cu minte! Ia cunoștință de faptul că cel de-al doilea stâlp al Islamului este Rugăciunea. Allah Preaînaltul le-a prescris musulmanilor cinci rugăciuni într-o zi și o noapte, astfel încât acestea să fie o legătură între El și dreptcredinciosul musulman, prin care robul Îi vorbește și Îl imploră pe El și pentru ca ea să fie o barieră între musulman și indecență și tot ceea ce este rău. În acest fel, el obține confortul psihologic și fizic necesar atingerii fericirii, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Allah a prescris pentru rugăciune, ca fiind obligatorie puritatea trupului, a hainelor și a locului în care aceasta se efectuează. Așadar, musulmanul trebuie să se purifice cu apă curată, cu care să îndepărteze orice urmă de murdărie, precum urina sau fecalele, pentru ca trupul său să se purifice de impuritățile și murdăriile materiale, iar inima sa să fie purificată de impuritatea spirituală.

Rugăciunea este pilonul de rezistență al religiei și cel mai important stâlp al Islamului, după mărturisirea de credință. Este obligatoriu ca, începând cu vârsta pubertății și până la moarte, un musulman să împlinească rugăciunea. De asemenea, el trebuie să ceară familiei sale să împlinească rugăciunea, precum și copiilor săi, atunci când aceștia ajung la vârsta de șapte ani, astfel încât ea să le devină o obișnuință. A spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا)

„Cu adevărat, Rugăciunea [As-Salat] este stabilită pentru dreptcredincioși la timpuri hotărâte.” [Coran, 4:103] Și a spus Allah Preaînaltul:

(وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ ۚ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ)

„Și nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credință curată și statornică în religia Lui, să împlinească Rugăciunea [As-Salat] și să achite

Dania [Az-Zakat]. Și aceasta este credința [comunității] celei drepte.” [Coran, 98:5]

Sensul general al versetelor:

1 - În primul verset, Allah ne înștiințează că rugăciunea le este impusă în mod imperativ dreptcredincioșilor musulmani și că aceștia au obligația de a o împlini în perioade de timp specifice, stabilite.

2 - În cel de-al doilea verset, Allah Atotputernicul ne face cunoscut faptul că scopul pentru care El i-a creat pe oameni este acela de a Îl adora numai pe El, Unicul, și că ei trebuie să-și îndrepte cu sinceritate și devoțiune numai către El actele lor de adorare și să împlinească rugăciunea și să plătească Dania celor îndreptățiți să o primească.

Rugăciunea este obligatorie pentru fiecare musulman în toate circumstanțele. Chiar și în situațiile în care el se află în pericol (temându-se de un inamic) sau este bolnav, i se impune să facă rugăciunea după posibilitatea sa - stând în picioare, așezat sau întins. Și dacă nu îi este posibil să facă nicio mișcare, atunci să împlinească rugăciunea chiar și numai prin mișcarea ochilor sau în sinea sa. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ne-a înștiințat că cel care renunță la rugăciune nu poate fi considerat musulman și a spus:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

„Diferența dintre noi și ceilalți (necredincioșii) este rugăciunea, iar cel care a abandonat rugăciunea a devenit necredincios.”¹

Cele cinci rugăciuni (Salat) obligatorii sunt:

Salat al-Fajr (rugăciunea de la ivirea zorilor), Salat al-Dhuhor (rugăciunea de la amiază), Salat al-'Asr (rugăciunea de după-amiază), Salat al-Maghreb (rugăciunea de la apus), Salat al-'Ișa (rugăciunea de seară).

Timpul rugăciunii de Fajr începe odată cu începutul ivirii luminii zorilor la răsărit și se termină la răsăritul Soarelui și nu este permisă amânarea ei până spre sfârșitul perioadei de timp destinate acesteia.

Timpul rugăciunii de Dhuhor începe atunci când Soarele se află la zenit și începe să coboare din mijlocul Cerului spre Vest și se termină atunci când umbra unui obiect este egală cu obiectul în sine, plus umbra sa în timpul în care Soarele se află la zenit. Timpul rugăciunii de Asr începe odată cu terminarea timpului rugăciunii de Dhuhor și ține până când lumina Soarelui începe să devină gălbuie spre asfințit. Nu este permis ca aceasta să fie amânată până spre sfârșitul perioadei ei, ci trebuie să fie îndeplinită atâta timp cât lumina Soarelui este

¹ Consemnat de Tirmidhi (2621), Nisa'i (463), Ahmad (5/346) și apreciat ca Sahih (autentic) de Albani în Sahih Al-Jami'.

clară și strălucitoare (înainte ca ea să înceapă să devină gălbuie). Timpul rugăciunii de Maghreb începe odată cu apusul Soarelui și se termină atunci când linia roșiatică a amurgului dispare definitiv la orizontul de Vest și, de asemenea, îndeplinirea acesteia nu trebuie amânată până la sfârșitul timpului destinat ei. Timpul pentru rugăciunea de 'Ișa începe după terminarea timpului Rugăciunii de Maghreb și până spre sfârșitul nopții, după care nu se mai poate realiza (i.e. în mod normal, rugăciunea de 'Ișa trebuie îndeplinită înainte de mijlocul nopții, calculat ca momentul de mijloc al intervalului dintre apusul Soarelui și începutul ivirii zorilor, iar dacă cineva nu a efectuat-o intenționat în acest interval, nu o mai poate recupera și este îndemnat să-și ceară iertare și să facă cât mai multe rugăciuni voluntare).

Dacă un musulman a amânat o anumită rugăciune până a ieșit timpul ei, fără a avea niciun motiv întemeiat, acceptat din punct de vedere islamic și care să fie independent de voința sa, a comis un păcat major pentru care trebuie să își ceară iertare de la Allah și să aibă grijă să nu îl mai comită din nou. A spus Allah Preaînaltul:

(فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ (4) الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ (5))

4. Și vai celor care fac Rugăciunea [fiind fără de grijă față de ea]

5. Cei care întârzie Rugăciunea lor [până la timpul în care aceasta iese] [Coran, 107: 4-5]

Reglementări cu privire la rugăciune

1. Purificarea

Înainte de a începe rugăciunea, musulmanul trebuie să se purifice. În primul rând, trebuie să își curețe părțile intime, dacă a eliminat anumite excremente - urină sau fecale.

Apoi, trebuie să facă abluțiunea (udu'). Întâi trebuie să intenționeze în inima sa împlinirea abluțiunii, fără a o verbaliza, pentru că Allah cunoaște intenția sa, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) nu obișnuia să rostească intenția pentru abluțiune. După aceea, trebuie să spună „Bismillah” (În numele lui Allah) și să înceapă abluțiunea, clătindu-și gura, aspirând apă pe nas și pe urmă suflând-o afară, apoi să-și spele întreaga față. După care, începând cu mâna dreaptă, el trebuie să-și spele mâinile, incluzând brațele și coatele. Apoi, își șterge capul și urechile cu mâinile ude și își spală picioarele până deasupra gleznelor, începând cu piciorul drept.

Dacă, după ce o persoană s-a purificat, aceasta a eliminat anumite excremente (urină, fecale sau gaze) sau a intrat în stare de inconștiență datorită somnului sau a pierderii conștienței (din varii motive), aceasta trebuie să repete abluțiunea, dacă dorește să se roage. În cazul în care un musulman

sau o musulmană se află în stare de impuritate majoră, datorită ejaculării în urma unui contact sexual sau a unei emisii nocturne, atunci trebuie să își spele corpul în întregime pentru a ieși din starea de impuritate majoră. De asemenea, femeia a cărei menstruație sau lăuzie a luat sfârșit trebuie să se purifice printr-o îmbăiere totală. Aceasta pentru că nu este permis ca o femeie aflată la menstruație sau în perioada postpartum să îndeplinească rugăciunea și nici nu i se impune, până la oprirea sângerării respective. Allah i-a ușurat, de asemenea, acesteia și a absolvit-o de obligativitatea recuperării rugăciunilor neîndeplinite din timpul menstruației sau al lăuziei. În afară de rugăciunile neîndeplinite în timpul acestor perioade specifice, toate celelalte rugăciuni omise i se impune a fi recuperate, asemenea bărbaților.

Cel care nu are acces la apă sau căruia îi poate fi nocivă folosirea acesteia, precum cel care suferă de o anumită boală, poate folosi modalitatea uscată de purificare (tayammum). Pentru a efectua purificarea uscată, musulmanul trebuie să intenționeze în inima sa purificarea, să spună „Bismillah” (În numele lui Allah), după care să lovescă o dată pământul cu palmele, să își șteargă fața cu palmele, iar apoi să șteargă partea exterioară a antebrațului drept cu mâna stângă și partea exterioară a antebrațului stâng cu mâna dreaptă. Astfel, el va intra în stare de purificare.

Această modalitate de purificare uscată poate fi folosită și de femeile a căror perioadă de menstruație sau lăuzie a luat sfârșit, precum și de cei aflați în stare de impuritate majoră ca urmare a ejaculării de lichid semnal, precum și oricui dorește să facă abluțiunea, dacă este privat de apă sau există teama că folosirea acesteia i-ar putea aduce anumite prejudicii.

2. Modalitatea de îndeplinire a rugăciunii

1 - Rugăciunea de la ivirea zorilor (Fajr):

Are două unități de rugăciune. Musulmanul, femeie sau bărbat, trebuie să se îndrepte către Qibla (direcția specifică pentru îndeplinirea rugăciunii) care este Ka'abah, aflată în Moscheea cea Sfântă din Mecca și să intenționeze în inima sa îndeplinirea rugăciunii de Fajr, fără a verbaliza intenția. Apoi el începe rugăciunea de Fajr spunând „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), apoi rostește ruga de deschidere a rugăciunii: „Subhanaka Allahumma ua bi hamdika, ua tabaraka smuka, ua ta'ala giadduka, ua la ilaha ghairuka.” (O, Allah, Mărire Ție, Ție ți se cuvine toată Slava, binecuvântat este Numele Tău, Slăvită este Măreția Ta, și nu există niciun Dumnezeu în afară de Tine!). Apoi spune: „Eaudhu billahi min aș-Şaitan ir-Ragim” (Caut protecția lui Allah de Satana, cel alungat!) și începe recitarea Surat al-Fatiha:

(بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (1) الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (2) الرَّحْمَنُ الرَّحِيمِ (3)
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ (4) إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (5) اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (6)
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ (7))
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillahir Rahmanir Rahim - În numele lui
Allah Cel Milostiv [Ar-Rahman], Îndurător [Ar-
Rahim]

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
Alhamdu lillahi Rabbil 'alamin. - [Toată] Lauda [I
se cuvine] lui Allah,

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمِ

Ar-Rahman ir-Rahim. - Cel Milostiv, Îndurător,
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

Maliki Yaumid din. - Suveranul Zilei Judecății,
إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

Iyyaka na'budu ua iyyaka nasta'in. - Numai pe
Tine Te adorăm,

numai la Tine cerem ajutor,

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

Ihdinas siratal mustaqim. - Călăuzește-ne pe noi
către Calea cea Dreaptă

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

Siratal ladhiina an'amta alayhim. Ghayril
maghdubi alayhim ualad daallin.' - Calea celor
asupra cărora Tu ai revărsat Îndurarea Ta, nu a
celor pe care Tu Te-ai mâniat, și nici a celor care au
rătăcit. [Coran, 1: 1-7] Aceste versete din Coran, ca

oricare altele, trebuie citite în limba arabă¹. Apoi, musulmanul spune „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) și coboară în plecăciune, aplecându-și capul, spatele și punând palmele pe genunchi, după care spune: „Subhana rabbiy al-Adhiim” (Glorie lui Allah, Cel Preamăreț), apoi se ridică spunând: „Sami Allahu liman hamidah” (Allah îl aude pe cel care Îl laudă), iar când a ajuns drept în picioare spune: „Rabbana ua lakal hamd” (Domnul nostru, Ție Îți aparține toată lauda). După aceea spune: „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) și se prosternează (șapte părți ale corpului trebuie să atingă solul în această poziție, și anume: fruntea, nasul, palmele, genunchii și vârful degetelor picioarelor), iar în prosternare spune: „Subhana Rabbiyal a’la” (Slavă Domnului meu Cel Preaînalt). Apoi, spunând „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), se așează pe picioare, și când a ajuns în poziția așezat spune: „Rabbi -ghfir li” (Doamne, iartă-mă!), apoi spune iar „Allahu Akbar” (Allah este

¹ Pentru că, dacă a recitat din Coran în altă limbă decât limba arabă, această recitare nu mai este considerată recitare din Coran. Tocmai de aceea cuvintele Coranului nu pot fi traduse, ci poate fi redat doar sensul lor, pentru că dacă literele și cuvintele sale s-ar traduce, ar dispărea elocvența și natura lor miraculoasă și unele dintre literele sale s-ar pierde și astfel el nu ar mai putea fi un Coran în limba arabă pură, aceasta fiind una dintre caracteristicile sale principale.

Cel mai Măreț), după care din nou se prosternează cu fruntea pe sol spunând „Subhana Rabbiyal a'la” (Slavă Domnului meu Cel Preaînalt). După aceea, se ridică în picioare spunând „Allahu Akbar” și recită iar Surat al-Fatiha - „Alhamdu lillahi Rabbil 'alamin” ([Toată] Lauda [I se cuvine] lui Allah)... până la sfârșitul ei, la fel ca și în prima unitate de rugăciune, apoi îl preamărește pe Allah, face plecăciunea, se ridică din plecăciune, se prosternează, se așează între două prosternări, apoi se prosternează din nou, spunând în timpul acestora ceea ce a spus și în prima unitate de rugăciune.

După aceasta stă așezat și spune: „At-tahiyyatu lillahi uassalauatu uattayyibatu. Assalamu alayka ayyuhan nabiyyu ua rahmatul-lahi ua barakatuh. Assalamu alayna ua ala ibadil lahi-s salihiin. Așhadu an laa ilaha illa Allah ua așhadu anna Muhammadan abduhu ua rasuluh. Allahumm salli 'ala Muhammad ua 'ala ali Muhammad kama sallayta ala Ibrahim ua 'ala ali Ibrahim innaka hamidun majid. Allahumma barik 'ala Muhammad ua 'ala ali Muhammad kama barakta 'ala Ibrahim ua 'ala ali Ibrahim innaka hamidun majid (Toate salutările (At-Tahiyyat) sunt pentru Allah și toate actele de slăvire și faptele bune. Pacea, Mila și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta, o, Profetule! Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor dreptcredincioși ai lui Allah! Mărturisesc că nimeni și nimic nu este demn de adorare în afară de Allah și că Mohammed este

robul și Trimisul Său! O, Allah, trimite Slava Ta asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis slava Ta asupra lui Avraam și asupra familiei lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de Slavă și Măreție. O, Allah, trimite binecuvântările Tale asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis binecuvântări asupra lui Avraam și asupra familiei lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de Slavă și Măreție!). Apoi își întoarce capul către dreapta spunând „Assalam alaykum ua rahmatullah” și spre stânga, spunând, de asemenea, ”Assalam alaykum ua rahmatullah”. Astfel, rugăciunea de Fajr ia sfârșit.

2 - În ceea ce privește, însă, celelalte rugăciuni - Dhuhor, Asr și 'Ișa:

fiecare dintre ele are patru unități de rugăciune. Primele două unități de rugăciune se realizează asemeni rugăciunii de Fajr, însă după ce s-a așezat la sfârșitul acestora și a spus at-Tașahud și cele pe care le-a spus înainte de a rosti formula „Assalam alaykum ua rahmatullah”, musulmanul nu trebuie să rostească această formulă pentru a încheia rugăciunea, ci trebuie să se ridice și să îndeplinească încă două unități de rugăciune precum celor dintâi. După aceea, trebuie să stea din nou așezat pentru at-Tașahud și să spună ceea ce a spus și la prima așezare pentru at-Tașahud (după primele două unități de rugăciune). Apoi trebuie să

rostească at-Tahiyat (transmiterea de salutări asupra profetului Mohammed), iar la sfârșit să spună „Assalam alaykum ua rahmatullah” întorcând capul spre dreapta și mai apoi spre stânga, așa cum a făcut și la sfârșitul rugăciunii de Fajr.

3 - Rugăciunea Maghreb:

Are trei unități de rugăciune. Primele două unități de rugăciune se realizează așa cum a fost explicat anterior, apoi musulmanul trebuie să stea așezat și să spună ceea ce a spus și în rugăciunile anterioare, însă nu rostește formula de „as-Salam” pentru încheierea rugăciunii, ci se ridică și mai împlinește încă o unitate de rugăciune, la fel cum le-a împlinit și pe cele anterioare. Apoi, după ce a făcut cea de-a doua prosternare din cea de-a treia unitate de rugăciune, rămâne așezat și, în această poziție, spune ceea ce a spus și în rugăciunile anterioare în aceeași poziție, apoi își întoarce capul către dreapta și către stânga rostind formula de „as-Salam”. Este și mai bine dacă cel care efectuează rugăciunea repetă de mai multe ori formulele rostite în plecăriune și în prosternare (i.e. de preferință de 3 ori).

Bărbații trebuie să împlinească cele 5 rugăciuni obligatorii la moschee, în congregație, unde să fie conduși în rugăciune de un Imam. Imamul (conducătorul rugăciunii) trebuie să fie cel mai bun dintre ei în privința recitării Coranului, cel mai bun

cunoscător al chestiunilor legate de rugăciune și cel mai bun dintre ei din punct de vedere religios. În timpul în care Imam-ul se află drept în picioare în rugăciune, înainte de plecăriune, trebuie să recite din Coran cu voce tare, pentru primele două unități de rugăciune ale rugăciunilor de Fajr, Maghreb și 'Ișa, iar cei care sunt conduși în rugăciune, aflați în spatele său, trebuie să asculte ceea ce acesta recită.

Femeile împlinesc rugăciunea acasă, ca o formă de protejare și grijă față de ele. În timpul rugăciunii, femeia musulmană trebuie să își acopere întreg corpul, inclusiv mâinile și picioarele, în afară de față. (i.e. în timpul rugăciunii palmele trebuie să rămână descoperite). Ei i se impune, însă, să își acopere fața în prezența bărbaților străini de ea, pentru că ea este o ispită prin intermediul căreia poate fi recunoscută și acesta poate fi un prejudiciu pentru ea (i.e. există și opinia conform căreia este preferabil ca femeia să își acopere fața în prezența bărbaților străini de ea, dar aceasta nu reprezintă o obligație). Dacă o femeie musulmană dorește să meargă să facă rugăciunea la moschee, nu există nicio interdicție pentru ea în acest sens, cu condiția ca ea să iasă din casă acoperită corespunzător și fără a folosi parfum. Ea trebuie să se situeze în spatele bărbaților în momentul efectuării rugăciunii, pentru a nu reprezenta o modalitate de ispitire (sau de distragere în timpul rugăciunii).

Musulmanul trebuie să îndeplinească rugăciunea pentru Allah, cu pietate, supunere și implicare. Mișcările sale trebuie să fie calme și lente în timpul rugăciunii. În timp ce stă în picioare la începutul rugăciunii, în plecăciune, precum și în prosternare, el trebuie să aibă grijă să nu fie grăbit, să nu dea curs unor activități de amuzament, să nu își ridice privirea către Cer (în sus), să nu rostească nimic altceva în afară de versetele din Coran (recitate în rugăciune) sau de pomenirile și rugile rostite în timpul rugăciunii în momentele lor bine stabilite¹, pentru că rugăciunea a fost poruncită de către Allah Preaînaltul pentru pomenirea Sa.

În ziua de Vineri, musulmanii care fac rugăciunea la moschee în congregație se roagă Salat al-Jumu'a (Rugăciunea de Vineri), compusă din două unități de rugăciune, asemenea rugăciunii de Fajr. Înaintea acesteia se țin două predici (khutba)

¹ În afară de situația în care dorește să atenționeze pe cineva sau să îi răspundă (atrăgându-i atenția că îndeplinește rugăciunea). În acest caz, cel care este condus în rugăciune se poate adresa Imamului conducător al rugăciunii spunând „Subhan Allah!” (Slavă lui Allah), dacă a greșit cu ceva în îndeplinirea rugăciunii sau a sporit sau a omis ceva din aceasta. Se poate, de asemenea, ca cel care face rugăciunea să spună această formulă adresându-se celui care îl strigă, pentru a-i atrage atenția că se roagă. Femeia trebuie să răspundă sau să atragă atenția în acest sens printr-o batere ușoară din palme, fără a vorbi, pentru că vocea ei ar putea fi o formă de ispitire (și distragere a atenției de la rugăciune).

în care musulmanilor le sunt reamintite chestiuni legate de religia lor și sunt învățați despre acestea. Este obligatoriu ca bărbații să împlinească această rugăciune (la moschee) împreună cu Imamul și ea ține locul rugăciunii de Dhuhor în ziua de Vineri.

Cel de al treilea stâlp al Islamului - Dania (Zakat)

Allah a prescris ca fiecare musulman care deține anumite bunuri materiale sau financiare care depășesc un anumit prag prestabilit („nisab”)¹ să plătească în fiecare an dania pentru bunurile deținute. Aceasta este plătită celor nevoiași, precum și celorlaltor categorii sociale îndreptățite să primească Zakat, după cum este menționat în Coran.

„Nisab”-ul pentru aur este de 20 de „mithqal” (1 „mithqal” fiind echivalentul a aproximativ 4,68 grame), iar „nisab”-ul pentru argint este de 200 de dirhami (1 „dirham” fiind echivalentul a aproximativ 3,12 grame) sau echivalentul valorii acestora în moneda în uz. Tot astfel, pentru bunurile comerciale de orice natură, dacă valoarea lor ajunge la pragul minim pentru plata Zakat-ului („nisab”), i se impune proprietarului lor plata Zakat-ului pentru acestea, dacă au împlinit un an

¹ - „nisab” - este pragul valoric (suma sau cantitatea) pentru care, dacă bunurile materiale sau financiare deținute l-au atins, se impune plata Zakat-ului.

calendaristic în posesia sa. „Nisab” -ul pentru grâne și roade este de 300 de „sa'a” (1 „sa'a” fiind aproximativul a 3 kg). Pentru proprietățile imobiliare puse în vânzare trebuie plătit zakat din valoarea lor totală, iar pentru cele puse în închiriere, doar din valoarea chiriei lor. Cota care trebuie plătită ca zakat este de 2,5 % anual pentru aur, argint și bunuri comerciale; 10% pentru grâne și roade, dacă ele sunt irigate fără greutate, precum cele udate cu apa râurilor, izvoarelor curgătoare sau a ploii și 5% pentru grâne și roade, dacă acestea sunt irigate cu greutate, precum cele udate prin intermediul anumitor tehnologii implementate, precum folosirea de pompe, irigatoare suspendate etc.

Timpul specific pentru plata Zakat-ului pentru grâne și roade este momentul recoltării acestora, iar dacă recolta se repetă chiar și de două sau trei ori pe an, proprietarul trebuie să plătească Zakat-ul de fiecare dată. În ceea ce privește plata Zakat-ului pentru animalele domestice - cămile, bovine și ovine, valorile acestuia sunt menționate și pot fi consultate în cărțile de legislație islamică. Allah Preaînaltul a spus:

(وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا
الزَّكَاةَ ۚ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ)

„Și nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credință curată și statornică în religia Lui, să

împlinescă Rugăciunea [As-Salat] și să achite Dania [Az-Zakat]. Și aceasta este credința [comunității] celei drepte.” [Coran, 98:5] Plata Zakat-ului îmbunează și mulțumește sufletele celor săraci, le acoperă și le satisface nevoile și întărește legăturile de afecțiune dintre ei și cei bogați.

În ceea ce privește întrajutorarea socială și cooperarea financiară între musulmani, Islamul nu se rezumă doar la Zakat. Mai mult, Allah le-a poruncit celor bogați să îi aibă în grijă pe cei săraci în situații de foamete și i-a interzis unui musulman să mănânce pe săturate, în vreme ce (știe că) vecinul său este înfometat. De asemenea, Allah le-a prescris musulmanilor Zakat al-Fitr, pe care trebuie să îl plătească în ziua Sărbătorii de după Ramadan - Aid al-Fitr, și anume plata unei „sa'a” (ceea ce umple de patru ori căușul palmelor împreunate ale unui bărbat, aproximativ 3 kilograme) din alimentul cel mai popular din respectiva regiune. Acesta trebuie plătit pentru fiecare persoană în parte, chiar și pentru copii și servitori, de către cei responsabili pentru aceștia. Tot astfel, Allah i-a poruncit musulmanului să plătească pentru absolvirea de un jurământ strâmb¹, dacă el a jurat

¹ „kafarat al-yamin” - absolvirea de un jurământ strâmb - presupune eliberarea unui sclav sau hrănirea a zece nevoiași sau îmbrăcarea lor; iar în cazul în care nu este

(pe Allah) să facă un lucru anume și nu l-a făcut, precum și să împlinească jurămintele și angajamentele pe care și le-a luat, dacă acestea sunt lucruri permise din punct de vedere religios. De asemenea, Allah îl încurajează pe musulman să facă acte de caritate voluntare și le-a promis celor care cheltuie din averea lor pe calea Sa, în toate modalitățile bune posibile, că vor avea parte de cea mai bună răsplată, și aceasta le va fi cu mult înmulțită, astfel că, pentru fiecare faptă bună făcută ei vor primi de zece ori mai multă răsplată și până la de șaptezeci de ori mai multă și chiar și mai mult.

Cel de-al patrulea stâlp al Islamului - Postul

Postul lunii Ramadan

Modalitatea de a posti

Musulmanul trebuie să intenționeze să postească înainte de ivirea zorilor, apoi să se abțină de la a mânca, a bea și a întreține relații sexuale până la apusul Soarelui, atunci când își întrerupe postul. El trebuie să țină post în fiecare zi a lunii Ramadan, intenționând prin aceasta obținerea mulțumirii lui Allah și adorarea Sa.

Postul are nenumărate beneficii, cele mai importante dintre acestea regăsindu-se în faptul că:

capabil de niciuna dintre acestea, împlinirea a trei zile de post.

- Acesta este o formă de adorare față de Allah și de împlinire a poruncilor Sale, pentru că, atunci când postește, robul se delăsa de plăcerile, mâncarea și băutura sa de dragul lui Allah. De aceea, postul este unul dintre cei mai măreți factori favorizanți ai sporirii evlaviei față de Allah Preaînaltul.

- Postul are numeroase beneficii medicale, economice și sociale, pe care numai cel care postește cu convingere religioasă și credință le poate atinge. Allah Preaînaltul a spus:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (183) أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ۚ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ ۚ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ ۗ وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ (184) شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۚ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُم وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ((185))

O, voi cei care credeți, v-a fost poruncit vouă postul, așa cum le-a

fost prescris și celor dinaintea voastră, poate că veți fi dintre cei dreptcredincioși! (183)

[Postul] pentru puține zile. Dar cel dintre voi care este bolnav saucălătorește, [va posti] un număr egal de alte zile. Aceia care sunt în stare [să postească, dar cu greutate] să dea în compensare hrană pentru un sărman. Iar cei care de bunăvoie vor da și mai mult, binele va fi pentru ei. Dar să

postiți este mai bine pentru voi, dacă voi ați pricepe! (184)

Luna Ramadan [este aceea] în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar. Și oricare dintre voi care vede [luna nouă la începutul] lunii, să o țină ca Post, iar cel care este bolnav sau călătorește, [să postească] un număr egal de alte zile. Allah vă dorește ușurarea, nu împovărarea, și să împliniți acest număr [de zile de post] și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi recunoscători! (185) [Coran, 2:183-185]

Dintre reglementările referitoare la post, menționate de către Allah Preaînaltul în Coran și evidențiate de mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în hadisuri, amintim:

1 - Cel care este bolnav sau se află în călătorie are permisiunea de a nu posti, însă trebuie să recupereze zilele nepostite în alte zile, după terminarea Ramadanului. De asemenea, femeia aflată la menstruație sau în perioada de lăuzie nu trebuie să țină post în această perioadă, și recuperează ulterior zilele în care nu a postit.

2 - De asemenea, femeia însărcinată sau cea care alăptează, dacă se teme pentru ea sau pentru copil,

are permisiunea de a nu ține post și de a recupera respectivele zile.

3 - Dacă cel care postește uită că ține post și mănâncă sau bea, iar apoi își amintește, postul său este valid, întrucât contravențiile survenite ca urmare a uitării, greșelii sau forțării, au fost iertate de către Allah comunității profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). El, însă, trebuie ca atunci când își amintește că ține post să elimine mâncarea pe care o are încă în gură.

Cel de-al cincilea stâlp al Islamului - Hajj-ul (Pelerinajul)

Acesta presupune îndeplinirea Pelerinajului la Casa cea Sfântă a lui Allah, fiind obligatoriu o dată în viață, iar ceea ce este îndeplinit ulterior devine un act de adorare voluntar. Pelerinajul aduce numeroase beneficii:

În primul rând, el este o formă de adorare față de Allah Preaînaltul, realizată cu sufletul, trupul și averea deținută.

În al doilea rând, Pelerinajul unește musulmanii din toate colțurile lumii într-un loc unic, îmbrăcați cu veșminte asemănătoare și adorând un Dumnezeu Unic, într-o perioadă hotărâtă. Acolo nu există nicio diferență între conducător și cel condus, între bogat și sărac, între alb și negru - cu toții sunt făpturile lui Allah și robii Săi. Astfel, musulmanii se cunosc între ei, cooperează și își

reamintesc de Ziua în care ei toți vor fi înviați și strânși în același loc pentru a fi judecați; și, astfel, prin adorarea lui Allah Preaînaltul, ei se pregătesc pentru cele de după moarte,

Înconjurarea rituală a Ka'ab-ei , Qibla musulmanilor, spre care Allah le-a poruncit lor să se îndrepte în momentul îndeplinirii rugăciunii, precum și poposirea în anumite locuri din Mecca în momente prestabilite, așa cum este cazul Muntelui Arafat, Muzdalifa sau petrecerea nopții la Mina au ca scop adorarea lui Allah Preaînaltul în acele locuri sfinte, în modalitatea în care El a poruncit.

Nici Ka'abah, nici acele locuri și nici toate celelalte creații ale lui Allah nu sunt demne de a fi adorate, ele nu pot fi de folos nimănui și nici nu îi pot face vreun rău. Astfel, adorarea trebuie îndreptată numai către Allah, Unicul, întrucât El este Singurul care deține puterea asupra a ceea ce poate aduce binele sau răul, iar dacă Allah nu ar fi poruncit Pelerinajul la Casa cea Sfântă, atunci nu s-ar fi convenit ca un musulman să facă acest pelerinaj. Adorarea nu se realizează după opinia personală sau pofta cuiva, ci este răspunsul și împlinirea a ceea ce Allah Preaînaltul a poruncit în Cartea Sa sau în Sunna (tradițiile) Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Allah Preaînaltul a spus:

(وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِيْنَ)

„Și este o datorie a oamenilor față de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele

necesare. Cât despre cei care nu cred [refuză], Allah nu are nevoie de aceste lumi.” [Coran, 3:97]¹

Umra (pelerinajul mic) este obligatoriu pentru musulman o dată în viață, indiferent dacă acesta este realizat împreună cu Hajj-ul (Pelerinajul cel mare) sau în orice altă perioadă de timp. Vizitarea Moscheii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) nu este obligatorie nici în timpul Pelerinajului, nici în alte perioade de timp. Vizitarea acesteia este, însă, recomandată, iar cel care o realizează este răsplătit, iar cel care nu o realizează nu este pedepsit. Referitor la hadisul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

¹ Însă în ceea ce privește pelerinajul pe care unii ignoranți îl fac la mormintele unor oameni dreptcredincioși aleși de Dumnezeu, și ceea ce ei fac acolo reprezintă rătăcire și abatere de la porunca lui Allah Preaînaltul și a Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus: „Nu porniți în călătorie către nicio altă moschee, decât către cele trei: Moscheea cea Sfântă (Ka'abah), Moscheea mea (Moscheea Profetului din Medina) și Moscheea Al-Aqsa.” Consemnat de Bukhari (1189), Muslim (1397); hadis relatat de Abu Huraira.

asupra sa) ar fi spus că „cel care a realizat Pelerinajul și nu m-a vizitat (i.e. - nu a vizitat Moscheea Profetului) s-a îndepărtat de mine.” acesta nu este autentic și este în mod fals atribuit Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa)¹.

Dacă o persoană călătorește cu scopul vizitării moscheii, atunci, vizita ei este pentru moschee. Atunci când vizitatorul ajunge la moschee, el se roagă inițial rugăciunea de salutare a moscheii, apoi poate vizita mormântul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și, cu respect și cu voce scăzută, el va transmite salutări asupra acestuia spunând: „Pacea fie asupra ta, o, Mesager al lui Allah!”. Nu este permis să ceară ceva anume de la Profet, ci doar să transmită salutări asupra sa și apoi să meargă mai departe, așa cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a poruncit comunității sale și așa cum și Companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei) obișnuiau să facă.

¹ Tot astfel este și cazul hadisului: „Implorați-l pe Allah invocând poziția mea, pentru că statutul meu la Allah este însemnat.”; și al hadisului : „Cel care și-a pus speranța într-o piatră, va găsi în ea un folos.”, toate acestea sunt hadisuri fabricate care nu au nicio bază autentică și nu se găsesc în niciuna dintre cărțile de hadisuri de referință, ci, dimpotrivă, ele, precum și altele asemenea lor, pot fi întâlnite în cărțile celor rătăciți care cheamă la politeism și inovații în religie, fără ca măcar să-și dea seama de aceasta.

În ceea ce îi privește, însă, pe cei care poposesc în apropierea mormântului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) cu pietate și teamă, ca și cum s-ar afla în rugăciune și cer de la acesta satisfacerea nevoilor lor, caută comfort și liniște la el sau îl fac pe el mijlocitor între ei și Allah, aceștia comit un act de politeism, făcându-i astfel asociați lui Allah, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este lipsit de orice vină în ceea ce-i privește. Așadar, musulmanii trebuie să se ferească să facă astfel de acte de adorare, atât către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), cât și către oricine altcineva în afară de Allah. După vizitarea mormântului Profetului, musulmanul poate vizita mormintele celor doi Companioni ai săi - Abu Bakr și Omar (Allah să fie mulțumit de ei), iar mai apoi cimitirul Companionilor Profetului și al martirilor (Al-Baqia), urmând regulile desemnate de Legea Islamică pentru vizitarea mormintelor musulmanilor. Astfel, cel care vizitează mormintele trebuie să trimită salutări asupra celor ce sălășluiesc în acestea, să se roage la Allah pentru ei, să facă aceasta un prilej de a-și reaminti iminența morții, iar apoi să meargă mai departe.

Modalitatea de îndeplinire a pelerinajului - Hajj sau Umra:

În primul rând, cel care efectuează pelerinajul trebuie să procure mijloacele materiale necesare

prin modalități acceptate de Legea Islamică (halal) și să se ferească de căile ilicite de obținere a venitului; pentru că mijloacele materiale ilicite folosite pentru îndeplinirea pelerinajului pot constitui un motiv pentru respingerea sa și a rugilor împlinite. Acest lucru a fost menționat în hadisul în care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«كُلْ لَحْمَ نَبْتٍ مِنْ سُحْتٍ فَالْتَأَرْ أُولَى بِهِ» ،

„Iadul este mai îndreptățit să primească fiecare bucățică de carne care a crescut din ceea ce nu este permis.” (i.e. folosind mijloace de trai procurate prin modalități ilicite)¹ Credinciosul trebuie, de asemenea, să-și aleagă companioni buni în această călătorie, dintre cei ce mărturisesc Unicitatea lui Allah și care sunt dreptcredncioși.

Al-Mauaqit (pluralul pentru „miqat” - locurile din care se face intenția pentru pelerinaj și se intră în starea de ihram, specifică Hajj-ului)

Cel care călătorește pe uscat trebuie ca, atunci când ajunge la miqat, să intre în starea de ihram (starea de sacralizare pentru Pelerinaj) și să îmbrace veșmântul specific acesteia (pentru bărbați). Dacă pelerinul călătorește cu avionul, el

¹ Consemnat de At-Tabarani în „Al-Ausat” (4480) și de Al-Baihaqi în „Șu'ab al-Iman” (2/173/2), și apreciat ca autentic (sahih) de Albani în „As-Salsale as-Sahihah” (212/6)

trebuie să intre în starea de ihram înainte de a ajunge în acest punct și înainte de a-l depăși. Există 5 mauaquit din care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) le-a poruncit oamenilor să intre în starea de ihram:

1 - Dhu al-Halife (Abiar 'Aly) pentru cei care vin din Medina.

2 - Al-Juhfa (în apropiere de Rabigh) pentru cei care vin din zona Levantului, Egipt și Maroc.

3 - Qarn al-Manazil (As-Sail sau Oadi Muharram) pentru cei care vin din Najd, at-Ta'if și cei ce vin din direcția acestora.

4 - Dhat 'Irq - pentru cei care vin din Iraq.

5 - Yalml - pentru cei care vin din Yemen.

De asemenea, cei care trec prin aceste locuri, chiar dacă nu sunt dintre cei menționați în mod special, trebuie să le ia drept miqat și să intre în starea de ihram. Locuitorii din Mecca sau care locuiesc după granița de mauaquit către Mecca, intră în starea de ihram atunci când pornesc din casele lor către Pelerinaj.

Manierele ihram-ului

Este de preferabil ca musulmanul care se pregătește pentru a pleca la pelerinaj să se spele, să se purifice și să se parfumeze înainte de a intra în starea de ihram, apoi să îmbrace veșmântul specific ihramului, atunci când acesta ajunge la miqat. Cel care călătorește cu avionul se pregătește în țara sa,

apoi, intenționează îndeplinirea Pelerinajului și spune „at-Talbia”¹ atunci când se apropie de miqat sau este în dreptul lui. Pentru bărbatul musulman veșmântul specific stării de ihram este un acoperământ pentru zona inferioară a corpului și un altul pentru zona superioară, care nu sunt cusute, ci doar înfășurate în jurul trupului; iar capul trebuie să rămână descoperit. Pentru femei, nu există un veșmânt specific stării de ihram, ci, ca de fiecare dată când ea se află în public, i se impune ca hainele sale să fie largi și să-i acopere în mod corespunzător corpul, fără a reprezenta o ispită pentru cei din jur. În starea de ihram femeia nu trebuie să-și acopere fața și palmele cu ceva special cusut pentru aceasta, însă, dacă s-a aflat în prezența unor bărbați străini, ea își poate acoperi fața cu colțul acoperământului de pe cap, așa cum obișnuiau să facă Mamele dreptcredincioșilor (i.e. - soțiile Profetului Muhammed) și soțiile companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Apoi, după ce pelerinul a îmbrăcat veșmântul de ihram, intenționează în inima lui îndeplinirea

¹ - „talbia” - formula care se rostește atunci când pelerinul intră în starea de ihram - este „Labeika hajjan!” sau „Labeika Umratan!”, însemnând răspunsul și supunerea perpetua față de chemarea lui Allah prin îndeplinirea hajj-ului sau a pelerinajului mic (Umrah).

pelerinajului mic (Umra), apoi rostește at-talbiah spunând: „O, Allah, răspund chemării Tale prin îndeplinirea pelerinajului mic (Umra)!” și în acest fel pelerinul intenționează „Hajj at-tamat'u”¹. „Hajj at-tamat'u” reprezintă cea mai bună formă de hajj, întrucât Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a poruncit-o Companionilor săi și i-a îndemnat pe aceștia să o îndeplinească, mâniindu-se pe cei care i-au refuzat porunca. Excepție fac cei care au cu ei un animal pentru sacrificiu (hady)², și care în acest caz, îndeplinesc „hajj al-qiran” asemenea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Pelerinul care îndeplinește „hajj al-qiran” spune în momentul rostirii at-talbia: „Allahumma labeika umratan ua hajjan!” (O, Allah, răspund chemării

¹ - „Hajj at-Tamat'u” - este atunci când pelerinul îndeplinește umra în timpul sezonului de hajj, apoi iese definitiv din starea de ihram. După aceea se poate bucura de ceea ce este interzis în mod normal în starea de ihram, apoi intră din nou în starea de ihram pentru hajj în cea de-a opta zi a lunii Dhu l-Hijja. „Hajj al-Qiran” - este atunci când pelerinul îndeplinește umra și hajj împreună și îndeplinește doar acțiunile specifice hajj-ului, însă intenționează intrarea în starea de ihram pentru umra în conformitate cu aceasta. „Hajj al-Ifraad” - este atunci când pelerinul intenționează numai îndeplinirea hajj-ului, fără umra.

² - „al-hady” este un animal dintre cămile, bovine sau ovine, pe care pelerinul îl sacrifică și din care dă milostenie și, de asemenea, se hrănește și el.

Tale, îndeplinind Umra și Hajj!) și rămâne în starea de ihram din acest moment și până sacrifică animalul său în prima zi de Sărbătoare.

Cel care dorește să realizeze „Hajj al-Ifraad” intenționează doar îndeplinirea hajj-ului și spune atunci când rostește at-talbia: „Allahumma labeik Hajjan!” (O, Allah, răspund chemării Tale îndeplinind hajj-ul).

Acțiuni interzise celui aflat în starea de ihram

După ce musulmanul a intenționat intrarea în starea de ihram, îi sunt interzise următoarele acțiuni:

1 - Întreținerea relațiilor sexuale și ceea ce conduce către aceasta, precum sărutul și atingerea pasională sau vorbirea despre aceasta. De asemenea, este interzisă cererea în căsătorie și încheierea contractului de căsătorie, pentru că cel aflat în starea de ihram nici nu dă în căsătorie, nici nu se căsătorește.

2 - Raderea sau tăierea părului.

3 - Tăierea unghiilor.

4 - Acoperirea capului de către bărbați cu ceva care îl atinge direct, fiind permisă, însă, existența unui acoperământ precum umbrela, cortul, sau un mijloc de transport precum mașina.

5 - Parfurmarea și mirosirea parfumului (intenționat).

6 - Vânătoarea directă sau indirectă, prin îndrumarea cuiva către aceasta.

7 - Îmbrăcarea de către bărbați a unui veșmânt cusut sau acoperirea de către femei a feței sau a palmelor cu ceva cusut. Bărbatul poate purta sandale în loc de încălțări.

Dacă un pelerin a comis unul dintre aceste acte din neștiință sau uitare, trebuie să se oprească și, astfel, nu poartă asupra sa nicio vină.

Atunci când pelerinul ajunge la Ka'abah, trebuie să facă înconjurarea rituală a Ka'abei destinată momentului sosirii în acest loc - „Tauaf al-qudum”¹, de șapte ori, începând fiecare încojurare din dreptul Pietrei Negre (aflate la unul dintre colțurile Ka'abei). Această înconjurare rituală este apreciată ca fiind dintre ritualurile îndeplinirii umrei. Nu există o rugă specială care trebuie spusă în timpul înconjurării Ka'abei, ci, dimpotrivă, în acest timp pelerinul Îl pomenește pe Allah și se roagă ceea ce dorește². După aceea, efectuează două unități de

¹ înconjurarea rituală a Ka'abei destinată sosirii la Casa cea Sfântă, adică perimetrul Moscheii Sfinte.

² În afara momentului în care se află între cei doi stâlpi ai Ka'abei (i.e. - colțul al-Yemany și colțul Pietrei Negre), când trebuie să spună ceea ce a fost menționat în Cuvântul lui Allah Preaînaltul: „Rabbana atina fi-dDunია hasanah ua fi-l-akhirati hasanah, ua qina adhaba n-nar” - „Doamne, fă-ne nouă parte bună în această lume și parte bună în Lumea de Apoi și apără-ne pe noi de chinurile Focului!” [Coran, 2:201]

rugăciune în spatele al-Maqam¹, dacă are posibilitatea, iar dacă nu, în orice alt loc posibil în perimetrul Moscheii Sfinte. După aceea, el iese pentru a îndeplini as-Sa'i², începând cu Muntele as-Safa, pe care trebuie să urce, îndreptându-se către Qibla (în direcția Ka'abah) și să Îl preamărească pe Allah, să mărturisească Unicitatea Sa și să se roage la El, apoi să meargă către Muntele al-Marua, pe care, de asemenea, trebuie să urce și să se îndrepte către Qibla, preaslăvindu-L și pomenindu-L pe Allah și rugându-I-se Lui. Apoi, se întoarce la as-Safa, și tot astfel, până când realizează șapte ture, venirea de la as-Safa către al-Marua considerându-se o tură, iar întorcerea de la al-Marua către as-Safa o a doua tură. După aceea, pelerinul trebuie să își taie din păr, scurtându-l, iar femeia musulmană taie o mică șuviță din vârfurile acestuia, cât un vârf de deget. Prin aceasta, cel care a intenționat Hajj at-Tamatu își încheie umra și iese din starea de ihram, iar toate cele care sunt interzise în starea de ihram redevin permise pentru el.

Dacă femeia plecată la hajj intră în perioada menstruației sau naște înainte de a intra în starea

¹ „Maqam Ibrahim” (locul în care obișnuia să stea profetul Avraam atunci când a înălțat Ka'aba împreună cu fiul său Ismail - Pacea fie asupra lor!)

² - „al-Mas'aa” este porțiunea unde trebuie să se facă as-S'ay, adică mersul rapid și fuga, între as-Safa și al-Marua, doi munți scunzi.

de ihram sau după aceasta, ea intră în efectuarea de Hajj Qiran și, după ce intră în starea de ihram, rostește at-Talbia pentru îndeplinirea umrei și hajj-ului împreună, asemenea tuturor celorlalți pelerini, pentru că menstruația și lăuzia nu interzic intrarea în starea de ihram, și nici poposirea în locurile specifice ritualilor de Pelerinaj, ci le este interzis doar să facă înconjurarea rituală a Ka'abei (at-Tauaf). Astfel, ele dau curs tuturor ritualurilor îndeplinite de pelerini, în afară de at-Tauaf, care se amână până când ele se curățesc. Dacă menstruația sau lăuzia s-au terminat înainte ca oamenii să intre în starea de ihram pentru hajj și plecarea lor către Mina, femeia trebuie să facă baia rituală de purificare și să facă at-Tauaf și as-Sa'y, apoi își taie o mică şuviță din păr, ieșind astfel din starea de ihram pentru umra. Ulterior, ea reintra în starea de ihram pentru hajj împreună cu ceilalți pelerini în cea de-a opta zi a lunii Dhul Hijja. Dacă, însă, oamenii au intrat în starea de ihram pentru hajj înainte ca perioada ei de menstruație sau lăuzie să se termine, ea rămâne în continuare cu intenția realizării Hajj Qiran și rostește at-Talbia exprimând intenția pentru hajj și rămânând în starea de ihram în care intrase inițial. Ei îi este permis să dea curs tuturor acțiunilor pe care le realizează pelerinii, precum mersul la Mina, poposirea pe Arafat și în Muzdalifah, ritualul aruncării pietricelelor, sacrificarea animalului de ofrandă și scurtarea

ușoară a părului în prima zi a Sărbătorii de Aid Al-Adha (Yaum an-Nahr - Ziua Sacrificiului). Iar în momentul în care menstruația sau lăuzia s-au terminat, ea trebuie să se îmbăieze și să realizeze Tauaf și Sa'y specifice hajj-ului.

Acest Tauaf și Sa'y sunt suficiente, atât pentru hajj, cât și pentru umra ei, așa cum a fost și situația mamei dreptcredincioșilor Aișa - soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). At-Tauaf și as-Sa'y îndeplinite de femeia aflată în pelerinaj după ce s-a purificat în urma menstruației sau a lăuziei sunt suficiente atât pentru hajj, cât și pentru umra ei, dacă a făcut împreună cu ceilalți oameni Tauaf al-Idafa și as-Sa'y; întrucât cel care face Hajj al-Qiran (adică intenționează să facă umra și hajj împreună cu un singur ihram) este asemenea aceluia care îndeplinește Hajj al-Ifraad, căruia nu i se impune decât un singur Tauaf¹ și un singur Sa'y. Aceasta, datorită permisiunii date de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) Aîsei de a face acest lucru, precum și datorită

¹ Acesta este Tauaf al-Idafa, înconjurarea rituală a Ka'abei realizată în prima zi de Sărbătoare sau după aceasta, însă înconjurarea rituală a Ka'abei înainte de hajj, numită Tauaf al-Qudum nu este obligatorie, ci doar voluntară. Pentru cel care realizează Hajj al-Ifraad sau Hajj al-Qiran, este suficientă realizarea doar a unui singur Sa'y, fie împreună cu Tauaf al-Qudum, fie cu Tauaf al-Idafa în prima zi de Sărbătoare sau după aceasta.

realizării de către el a acestuia și a spuselor sale (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în alt hadis: „Până în Ziua Judecății, umra este inclusă în hajj.”; și Allah știe cel mai bine.

În cea de-a opta zi a lunii Dhul Hijja, pelerinii intră în starea de ihram pentru hajj din locul în care ei stau în acea perioadă în Mecca, așa cum au intrat în starea de ihram la Miqat - se îmbăiază, îmbracă veșmântul specific ihramului, apoi intenționează împlinirea hajj-ului și rostesc at-Talbia, spunând: „O, Allah, răspund chemării Tale îndeplinind hajj.” După aceea, ei trebuie să evite toate acțiunile interzise în starea de ihram, menționate anterior, până ce se întorc din Muzdalifa la Mina în prima zi de Sărbătoare¹, și îndeplinesc ritualul aruncării pietricelelor, după care bărbatul își rade părul, iar femeia și-l scurtează puțin.

În cea de-a opta zi a lunii Dhul Hijja, după ce pelerinii au intrat în starea de ihram, ei pornesc către Mina, unde poposesc peste noapte și împlinesc acolo fiecare rugăciune în formă prescurtată, dar fără a le combina. După ce Soarele răsare în Ziua de Arafa (cea de-a noua zi a lunii Dhul Hijja), pelerinii se îndreaptă împreună către

¹ „Yaum an-Nahr” (Ziua Sacrificiului) - este prima zi de Sărbătoare, cea de-a zecea zi din Luna Dhul Hijja, și s-a numit astfel pentru că în această zi pelerinii aduc ofranda lor și își jertfesc animalele de sacrificiu.

Namrah. Acolo vor sta până ce se vor ruga în congregație, cu imamul, rugăciunile de Dhuhor și 'Asr împreună și prescurtate. Apoi, când Soarele începe să pogoare către apus, ei încep să se îndrepte către Arafat. Iar dacă ei se îndreaptă imediat (după rugăciune) din Mina către Muntele Arafat și poposesc acolo, în orice regiune a acestuia s-ar afla, aceasta este, de asemenea, permis.

Atunci când se află pe Muntele Arafat, pelerinul trebuie să îl pomenească îndelung pe Allah Preaînaltul, să se roage Lui și să își ceară iertare de la El. În aceste momente, el trebuie să fie îndreptat în direcția Qiblei, nu către Munte, întrucât muntele nu este, efectiv, decât o porțiune din Arafat, și nu este permisă considerarea urcării pe el ca un act de adorare, și nici atingerea rituală a stâncilor acestuia, ci, dimpotrivă, aceste acte sunt considerate inovații, interzise de Legea Islamică.

Pelerinul nu trebuie să părăsească zona Muntelui Arafat decât după apusul Soarelui, după care pornește către Muzdalifah. Când ajung acolo, pelerinii trebuie să îndeplinească rugăciunile de Maghreb și 'Ișa combinate, la timpul rugăciunii de 'Ișa, prescurtând rugăciunea al-'Ișa (la numai 2 unități de rugăciune), după care dorm acolo. După ce a intrat timpul rugăciunii de Fajr, ei fac rugăciunea, îl pomenesc pe Allah și, înainte de răsăritul Soarelui, încep să se îndrepte către Mina. Ajunși la Mina, ei trebuie, după răsăritul soarelui, să

facă aruncarea rituală a pietricelelor, aruncând șapte pietricele, nu foarte mari și nici prea mici, de mărimea unui bob de năut. Nu este permis ca acest ritual să se facă prin aruncarea încălțărilor, pentru că aceasta nu este decât o amăgire a Satanei, căruia trebuie să te opui¹ prin urmarea poruncii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și prin delăsarea de cele pe care le-a interzis Allah și Mesagerul Său.

După aruncarea rituală a pietricelelor, pelerinul jertfește animalul său de sacrificiu, apoi bărbatul își rade părul, iar femeia doar și-l scurtează. Este permis ca un bărbat doar să își scurteze părul, însă raderea lui este de 3 ori mai bună (în răsplată). Apoi, se îmbracă cu hainele sale obișnuite și toate cele care îi erau interzise în starea de ihram redevin permise, în afară de întreținerea de relații sexuale. După aceea, pelerinii pleacă către Mecca și fac Tauaf și Sa'y specifice hajj-ului, după care tot ce le era lor interzis în starea de ihram devine permis, inclusiv întreținerea de relații sexuale cu soțul (soția). Mai apoi, ei se întorc la Mina și este obligatoriu ca ei să își petreacă acolo restul zilei de Sărbătoare, plus încă două zile și două nopți după aceasta. Ei îndeplinesc cele trei aruncări rituale ale pietricelelor în zilele 11 și 12 ale lunii Dhul Hijja,

¹ Adică să te opui Satanei, umilindu-l prin neurmarea celor la care el te îndeamnă.

după ce Soarele începe să coboare către apus. Se începe, întâi, cu aruncarea rituală a pietricelelor în zona pilonului mic, care este cel mai apropiat de Mina, apoi în zona pilonului mijlociu, iar mai apoi în zona pilonului mare, în care a aruncat și în Ziua de Sărbătoare. La fiecare pilon trebuie aruncate câte șapte pietricele, care sunt procurate din locuința lui¹ din Mina, iar cu aruncarea fiecărei pietricele trebuie preamărit Allah spunându-se „Allahu Akbar!” (Allah este Cel mai Măreț). Cel care nu găsește loc la Mina, poate poposi peste noapte la marginea locului în care se află corturile.

Dacă pelerinul dorește să părăsească Mina după ce a făcut aruncarea rituală a pietricelelor în cea de-a douăsprezecea zi a lunii Dhul Hijja, poate face acest lucru, iar dacă a întârziat până în cea de-a treisprezecea zi, aceasta este preferabil și trebuie să facă aruncarea pietricelelor după ce a trecut miezul zilei. Dacă dorește să plece, el poate să facă Tauaf al-Uada'a la Ka'abah (Tauaf de rămas bun, realizat atunci când pelerinul părăsește Mecca la sfârșitul pelerinajului), după care poate călători imediat. Femeia aflată în perioada menstruației sau lăuziei, nu trebuie neapărat să realizeze Tauaf al-Uada'a, dacă a făcut Tauaf-ul specific pelerinajului și as-Sa'y.

¹ Adică locul în care el locuiește.

Este permis ca pelerinul să amâne jertfirea animalului său de sacrificiu până în ziua a unsprezecea, a douăsprezecea sau a treisprezecea din luna Dhul Hijja și, de asemenea, este permis ca el să amâne Tauaf-ul și as-Sa'y specific hajj-ului până după ce a revenit de la Mina, dar este preferabil să le realizeze așa cum a fost menționat mai sus.

Și Allah știe cel mai bine și pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Profetului Muhammad și asupra neamului său.

Credința

Pe lângă faptul că Allah Preaînaltul i-a impus dreptcredinciosului musulman să creadă în El și în Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și în stâlpii Islamului, El i-a poruncit și credința în Îngerii Săi¹ și în Scripturile² pogorâte de

¹ Îngerii sunt creații ale lui Allah, făurite din lumină. Numărul acestora este imens și numai Allah are știință asupra lui. Unii dintre ei se află în Ceruri, iar alora le sunt încredințate sarcini legate de oameni.

² Adică musulmanul crede că Scripturile revelate de Allah sunt adevărate, iar dintre acestea nu a rămas până în zilele noastre decât Coranul. În ceea ce privește, însă, Vechiul Testament și Noul Testament, cărțile care se află în mâinile evreilor și ale creștinilor din zilele noastre, nu sunt decât cărți fabricate de ei, iar evidența care susține acest fapt este tocmai multitudinea și diversitatea acestora, precum și cuvintele introduse de ei în acestea: că Dumnezeu este

El Mesagerilor Săi. Ultima dintre acestea este Coranul și, prin el, toate celelalte au fost abrogate, el devenind astfel mai presus decât acestea și dominant asupra lor. De asemenea, musulmanului i-a fost poruncit să creadă în toți Mesagerii lui Allah, de la primul și până la ultimul dintre aceștia - Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) - pentru că Mesajul lor este unic și religia lor este una singură, iar aceasta este Islamul; așa cum și Cel care i-a trimis pe ei este Unul și Unic, El este Domnul tuturor lumilor. Astfel, este obligatoriu ca un dreptcredincios musulman să creadă că Mesagerii pe care Allah i-a menționat în Coran sunt Trimișii lui Allah pentru comunitățile lor de demult. El trebuie să creadă, de asemenea, că

Sfânta Treime și că Iisus este fiul lui Dumnezeu, în vreme ce adevărul este că Dumnezeu este numai Unul Singur - Allah, și că Iisus este robul lui Allah și Mesagerul Său, așa cum este menționat în Coran. De asemenea, o altă evidență ce susține această afirmație sunt și cele menționate în acestea din Cuvântul lui Allah care este înscris în Coran. S-a consemnat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a văzut în mâna lui Omar ibn Khattab o filă din Tora și s-a mâniat și a spus: „Oare ai tu vreo îndoială în privința mea, o, fiu al lui Khattab? Jur pe Allah că dacă fratele meu, (Profetul) Moise ar fi în viață, cu siguranță m-ar fi urmat pe mine!” Atunci, Omar a aruncat acea filă și a spus: „Cere iertare pentru mine la Allah, o, Profet al lui Allah!” (Consemnat de Ahmad (3/387), de la Jabir ibn Abdullah; și apreciat ca hasan (bun) de Albani în „Al-Irua” (1589).

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este încheietorul acestora și Trimisul lui Allah pentru toți oamenii și că, după trimiterea sa, toți oamenii fac parte din comunitatea sa, inclusiv evreii, creștinii și cei ce aparțin celorlalte confesiuni religioase; și aceasta pentru că toți cei ce există pe fața Pământului fac parte din comunitatea mesagerului Mohammed și le este poruncită de către Allah urmarea acestui Profet.

Astfel, Moise, Iisus și toți ceilalți Profeti sunt lipsiți de orice vină în privința celor care nu îl urmează pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și nu intră în Islam, pentru că musulmanul crede în totalitatea Mesagerilor și îi urmează pe aceștia, iar cel care nu crede în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și nu îl urmează și nu intră în Islam, acela este cu necredință față de toți ceilalți Profeti și îi neagă pe aceștia, chiar dacă ar susține că l-ar urma pe vreunul dintre aceștia. Evidențele pentru acest fapt existente în Cuvântul lui Allah au fost menționate în Capitolul 2.

Și a spus Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ، وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ، إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ».

„Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Mohammed (jur pe Allah) că acela care face parte

din această comunitate, evreu sau creștin, și aude despre mine, apoi moare fără a mă urma pe mine și pe cele cu care eu am fost trimis, va fi, cu adevărat, dintre oamenii Focului.”¹

Dreptcredinciosul trebuie să creadă în învierea de după moarte, în judecată și în recompensarea cu Paradisul sau cu Iadul și, de asemenea, trebuie să creadă în destinul scris de Allah Preaînaltul.

Semnificația credinței în destin:

Presupune ca musulmanul să creadă în faptul că Allah Preaînaltul este Atoateștiutor și El știe care vor fi faptele robilor Săi încă de dinainte de a crea Cerurile și Pământul, și El a înscris cele pe care El le știe la El, în Tablele cele bine păstrate (Al-Lauh al-Mahfudh). De asemenea, musulmanul cunoaște faptul că ceea ce Allah vrea să fie, este, iar ceea ce nu vrea să fie, nu este și că Allah i-a creat pe robii Săi pentru a I se supune Lui și i-a înștiințat pe ei despre aceasta, și le-a poruncit-o, interzicându-le în același timp nesupunerea față de El, și, de asemenea, le-a făcut cunoscut lor acest fapt. Totodată, Allah i-a creat pe ei cu capacitatea și voința proprie, care să îi ajute să împlinească poruncile lui Allah și să fie astfel răsplătiți pentru aceasta, așa cum și cei care arată nesupunere își merită pedeapsa.

¹ Consemnat de Muslim (153) și Ahmad (2/317).

Voința robului este subordonată voinței lui Allah Preaînaltul. În ceea ce privește, însă, cele asupra cărora Allah nu le-a dat robilor Săi puterea de a alege și care se petrec fără controlul lor voluntar, precum greșeala, uitarea, sărăcia, boala, calamitățile și așa mai departe, Allah nu îi va trage la răspundere și nici nu îi va pedepsi. Dimpotrivă, dacă aceștia au întâmpinat calamitățile, sărăcia și boala cu răbdare, acceptând cele predestinate de către Allah, atunci El le va dărui o răsplată măreață.

Este obligatoriu ca un musulman să creadă în toate cele menționate anterior.

Musulmanii cu cea mai mare credință în Allah și cei mai apropiați de El și cei cu cel mai înalt rang în Paradis sunt al-muhsinuun, cei care Îl adoră pe Allah și Îl preamăresc și sunt cu teamă de El, ca și cum L-ar vedea (clar în fața lor). Ei nu arată nesupunere față de El, nici în mod vădit și nici în ascuns și au credința că El îi vede pe ei, oriunde s-ar afla, și nimic din faptele, vorbele sau intențiile lor nu Îi rămân necunoscute Lui. Astfel, ei se supun poruncilor Sale, stau departe de nesupunerea față de El, iar dacă vreunul dintre ei greșește, încalcând porunca lui Allah, el se întoarce imediat la Allah cu căință advărată și se căiește cu remușcare pentru greșeala sa, implorând iertarea lui Allah, fără a se mai întoarce la greșelile săvârșite. Allah Preaînaltul a spus:

(إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ)

Cu adevărat, Allah este cu aceia care sunt cu frică [de El] și cu aceia care sunt făcători de bine. [Coran, 16:128]

Perfecțiunea religiei Islamului

Allah Preaînaltul a spus în Coranul cel Glorios:

(الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا)

„În această zi, am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi.” [Coran, 5:3] Și a spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا)

„Cu adevărat acest Coran călăuzește către ceea ce este mai drept și binevestește dreptcredincioșilor care împlinesc fapte bune că ei vor avea parte de mare răsplată.” [Coran, 18:9] Și a spus Allah Preaputernicul în Coran:

(وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَتْنِيًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ)

„Și Noi ți-am trimis ție Cartea ca tâlcuire pentru toate lucrurile,

călăuză, îndurare și bună vestire pentru musulmani.” [Coran, 16:89]

Într-un hadis autentic, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«قَدْ تَرَكْتُكُمْ عَلَى الْبَيْضَاءِ لَيْلَهَا كَنَهَارَهَا، لَا يَزِيغُ عَنْهَا بَعْدِي إِلَّا هَالِكٌ»

„Vă las pe voi pe o cale luminată, a cărei noapte este (clară și vădită) asemenea zilei. Cel care se va abate de la ea, după ce eu vă voi părăsi, va fi sortit eșecului.”¹ Și a spus, de asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُم بِهِمَا: كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ».

„V-am lăsat vouă două lucruri. Atâta vreme cât vă veți ține de ele, nu vă veți rătăci niciodată: Cartea lui Allah și Sunnah (Tradițiile) Profetului Său.”²

Semnificația versetelor anterioare:

În primul verset, Allah Preaînaltul ne înștiințează că El a desăvârșit Islamul. Aceasta religie este lipsită de orice greșală și nu are nevoie de nicio adăugire. Ea este potrivită oricărui timp, oricărui loc și oricărei comunități. De asemenea, Allah Preaînaltul ne face cunoscut faptul că El a desăvârșit binecuvântarea Sa asupra musulmanilor prin intermediul acestei mărețe religii, prin misiunea profetică a ultimului Său Mesager, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și prin vestirea izbânzii

¹ Consemnat de Abu Daud (4607) și Tirmidhi (2676) cu sensul menționat aici, precum și de Ibn Majah în varianta redată aici (43) și de Ahmad (17142) cu o mică diferențiere. Apreciat ca sahih (autentic) de Albani în Sahih Ibn Majah (41).

² Consemnat de Malik (3338) și apreciat ca sahih (autentic) de Albani în Sahih al-Jami' (2937).

credincioșilor asupra celor ce îi dușmănesc. De asemenea, Allah ne spune că El a desemnat și a acceptat Islamul ca religie pentru oameni, și că nu va accepta de la nimeni altcineva nicio altă religie în afară de Islam.

În cel de al doilea verset, Allah Preaînaltul ne înștiințează faptul că Nobilul Coran este un manual complet de ființare, conținând soluții reale la chestiuni religioase și laice. Nu există niciun bine la care Coranul să nu fi îndrumat și niciun rău asupra căruia să nu fi prevenit. Astfel, fiecare chestiune anterioară, prezentă sau viitoare, își află soluția corectă și dreaptă în Coran, iar orice soluționare a acesteia, care contravine Coranului, este ignoranță și nelegiuire.

Știința, credința, politica, sistemul legislativ, psihologia, sociologia, economia, sistemul de pedepse și multe alte reglementări de care omul are nevoie, sunt toate evidențiate în cel mai clar și perfect mod cu putință de către Allah, în Coran și în vorbele Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa); așa cum ne-a înștiințat Allah Preaînaltul în versetul menționat, spunând: „Și Noi ți-am trimis ție Cartea ca tâlcuire pentru toate lucrurile.” [Coran, 16:89]

În capitolul următor se află o prezentare precisă și concisă a perfecțiunii religiei Islamului și a abordării metodologiei sale cuprinzătoare și juste.

Capitoul patru - Metodologia islamului

1. Islamul și știința

Prima obligație pe care Allah i-a impus-o omului a fost știința. Allah Preaînaltul a spus:

(فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ)

Deci să știi [Mohammed] că nu există altă divinitate afară de Allah

și cere iertare pentru păcatele tale și pentru dreptcredincioși și dreptcredincioase. Allah cunoaște umbletul vostru [pe pământ] și odihna voastră [în casele voastre]. [Coran, 47:19] Și a spus, de asemenea:

(يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ)

„Allah îi va ridica cu [câteva] trepte pe aceia care cred dintre voi și

pe aceia cărora li s-a dat știința, căci Allah este bine știutor a ceea ce

faceți!” [Coran, 59:11] Și a spus Preaînaltul:

(وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا)

Și spune: „Doamne, sporește-mi mie știința.” [Coran, 20:114] Tot astfel a spus Allah Preaînaltul:

(فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ)

„Întrebați-i pe oamenii Cărții, dacă voi nu știți.” [Coran, 21:7] Și a spus încheietorul Mesagerilor lui Allah, profetul Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) într-un hadis autentic:

«طَلَبُ الْعِلْمِ فَرِيضَةٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ»

„Căutarea științei este obligatorie pentru fiecare musulman.”¹ Și, de asemenea, a mai spus (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«فَضْلُ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ عَلَى سَائِرِ الْكَوَاكِبِ».

„Diferența în statut și virtute dintre cel învățat și cel neînvățat este precum diferența în lumină dintre luna plină și stelele pe timp de noapte.”²

Din punctul de vedere al necesității sale, în Islam știința se împarte în mai multe categorii, după cum urmează:

Prima categorie: Fard (obligatoriu), strict necesar fiecărui om, bărbat sau femeie, neștiința în această privință nefiindu acceptată nimănui. Acesta se referă la cunoașterea lui Allah Preaînaltul și a trimisului Său Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și

¹ Consemnat de Ibn Maja (224) și Tabarani în As-Saghir (22); și apreciat ca autentic de Albani în Sahih al-Jamia' (3808), (3809).

² Consemnat de Tirmidhi (2322) și Ibn Majah (4112); și apreciat ca sahih (autentic) de Albani în Sahih al-Jamia' (1609)

cunoașterea a ceea ce este strict necesar să fie cunoscut în Islam¹.

A doua categorie: Fard kifaia (obligație colectivă). În acest caz este suficient ca doar o parte sau un număr de oameni din comunitate să dobândească aceste cunoștințe. Ceilalți sunt astfel absolviți de obligativitatea învățării lor, iar această știință devine pentru ei preferabilă și nu obligatorie. În această categorie este inclusă învățătura reglementărilor Legii Islamice ce este dedicată celor ce ocupă funcții în magistratura și domeniul legislativ sau în învățământ. Tot aici este inclusă și știința necesară pentru funcționarea industriei și a meseriilor fără de care viața socială ar deveni deosebit de grea sau imposibilă. Conducătorul musulman are astfel obligația de a asigura și facilita accesul musulmanilor pentru a-și însuși aceste științe imperativ necesare vieții în societate.

2. Islamul și credința

Allah Preaslăvitul a poruncit mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) să vestească oamenilor că ei sunt robii lui Allah, Unicul, și că ei trebuie să Îl adore numai pe El. De asemenea, le-a poruncit să aibă o relație directă cu Allah, fără a pune vreun intermediar

¹ Acestea au fost menționate în detaliu în cele trei capitole anterioare.

între ei și El în actele prin care Îl adoră. Acest aspect a fost descris anterior, în explicarea semnificației credinței în faptul că nu există alt Dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah. De asemenea, El le-a poruncit să își pună încrederea numai în El să nu se teamă decât de El și să nu ceară decât de la El, Unicul¹, pentru că numai El este Cel care poate da cuiva ceea ce este bun sau ceea ce este rău. Tot astfel, li s-a poruncit să Îi atribuie lui Allah Atributele perfecțiunii pe care El Însuși Și le-a atribuit sau prin care a fost descris de către Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), așa cum a fost evidențiat, de asemenea, anterior.

3. Islamul și relațiile dintre oameni:

Allah i-a poruncit dreptcredinciosului musulman să fie bun și drept și să se străduiască să-i salveze pe oameni din întunecimea necredinței, ducându-i către lumina Islamului. Tocmai de aceea, pentru a împlini o parte a acestei obligații asupra mea, am scris și publicat această carte.

¹ Adică, să nu se teamă și să nu ceară de la cei creați, de la cei care au murit sau de la idoli, care nu dețin în niciun fel puterea lui Allah Preaînaltul. În ceea ce privește, însă, teama de puterea deținută de unele creații, precum teama de lei sau de hoți, sau cererea ajutorului de la cei care te pot sprijini, precum un om cu o anumită funcție sau un statut social, acestea sunt lucruri firești și omul nu este învinuit pentru ele.

Allah a prescris ca musulmanul sa făurească legătura sa cu ceilalți prin prisma legaturii credinței sale în Allah. Așadar, credinciosul îi iubește pe robii pioși, drepti și supuși ai lui Allah și ai Trimisului Său, chiar dacă între ei se află distanțe foarte mari. Musulmanul îi urăște, astfel, pe cei care arată necredință și nesupunere față de Allah și față de Mesagerul Său, chiar dacă ei i-ar fi rude apropiate. Aceasta este adevărata legătură ce îi aduce împreună pe cei aflați la mari depărtări și îi apropie pe oameni, indiferent de cât de diferiți ar fi ei.

Allah Preaînaltul a spus:

(لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ)

„Nu vei afla niciun neam [de oameni] care cred în Allah și în Ziua de Apoi și care să-i ia ca prieteni pe cei ce se împotrivesc lui Allah și Trimisului Său, chiar dacă ar fi părinții lor, fiii lor, frații lor sau stirpea lor.” [Coran, 58:22] Și a spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ)

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi.” [Coran, 49:13]

În primul verset, Allah Preaînaltul ne înștiințează că cel care crede în Allah nu îi iubește pe cei care Îi sunt inamicii lui Allah, chiar dacă aceștia ar fi dintre oameni cei mai apropiați lui.

În vreme ce, în al doilea verset, Allah Preaslăvitul ne spune că cel mai nobil și mai iubit om pentru El este cel supus Lui, indiferent de originea sau culoarea pielii sale.

Allah Preaînaltul a poruncit dreptatea, atât față de dușman, cât și față de prieten. Tot astfel, El și-a interzis Lui Însuși nedreptatea și fărădelegea și a interzis ca aceasta să existe printre supușii Săi. De asemenea, Allah a poruncit cinstea și sinceritatea și a interzis înșelăciunea și fraudă, așa cum a poruncit și ascultarea părinților și buna purtare față de ei, păstrarea legăturilor cu rudele de sânge, bunăvoința arătată față de cei sărmani, participarea la acte de binefacere, și, în general, bunătatea față de tot și de toate, până și față de animale. Allah a interzis chinuirea animalelor și a impus bunătatea față de acestea, însă în ceea ce privește animalele dăunătoare, precum câinii sălbatici, șerpii, scorpionii, șobolanii, gaia și șopârlele, ele pot fi ucise pentru a ne feri de răul lor, dar fără ca acestea să fie chinuite.¹²

¹ Aceștia sunt câinii sălbatici care rănesc oamenii și se face referire, în general, la animalele sălbatice periculoase.

² Chiar și în cazul sacrificării animalelor permise, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a poruncit folosirea cuțitului bine ascuțit, tocmai pentru a-l ușura de chinuri pe animalul de sacrificiu. Locul în care se taie animalul de sacrificiu este gâtul, tăindu-i-se esofagul și vasele de sânge, pentru a elimina sângele, iar cămilele sunt

4. Islamul, conștiința de sine și vigilența inimii drepcredinciosului:

Versetele coranice vin să le facă cunoscut oamenilor faptul că Allah îi vede oriunde s-ar afla ei, că El le cunoaște toate faptele și intențiile, că El le socotește faptele și vorbele, iar Îngerii care îi însoțesc înscriu tot ceea ce ei fac, atât în taină, cât și vădit. De asemenea, li se spune că Allah îi va socoti pentru toate faptele și vorbele lor, și i-a avertizat cu privire la pedeapsa pe care El le-o va da pentru încălcarea poruncilor Sale. Aceasta a devenit, astfel, cea mai mare stăvilă și opreliște pentru cei care cred în Allah, pentru a-i opri de la păcate. Astfel, din teamă față de Allah Preaînaltul, ei se delasă de păcate și nu îi încălcă poruncile.

Pentru cei care nu se tem de Allah și păcătuiesc atunci când au această posibilitate, Allah a pus o stăvilă care să îi oprească și anume, le-a poruncit musulmanilor să îndemne la ceea ce este bun și să oprească de la ceea ce este rău. Astfel, fiecare musulman știe că, în fața lui Allah, el este responsabil pentru greșeala celuilalt pe care o poate vedea, și încearcă, astfel, să îl oprească, măcar prin vorbă, dacă nu este în măsura să o facă în mod

sacrificate de la baza gâtului. Însă, uciderea animalului prin electrocutare sau prin lovirea capului sau a altei părți a corpului este interzisă, iar carnea acelui animal nu este permisă spre consum.

efectiv. De asemenea, Allah i-a poruncit conducătorului musulmanilor¹ să aplice Legea lui Allah asupra celor ce comit anumite infracțiuni, prin pedepsele corespunzătoare faptelor comise, evidențiate de către Allah în Coran și, de asemenea, de către Mesagerul lui Allah în hadisurile sale. În acest fel, dreptatea, siguranța și prosperitatea sunt stabilite și răspândite.

5. Islamul, solidaritatea și cooperarea socială:

Allah le-a poruncit musulmanilor să coopereze între ei, atât la nivel material, cât și spiritual, după cum a fost evidențiat în paragraful referitor la Zakat și la actele de caritate. În același timp, El i-a interzis musulmanului să le facă rău oamenilor, indiferent de modalitate, până într-acolo încât a interzis lucrurile dăunătoare din locurile publice. El i-a poruncit musulmanului să le îndepărteze dacă le vede, chiar dacă acestea ar fi fost făcute de altcineva, promițând că cel care face aceasta va fi răsplătit, iar cel care a comis dauna va fi pedepsit.

Allah i-a impus musulmanului obligația de iubi pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine însuși și să urască pentru acesta ceea ce urăște pentru sine însuși. A spus Allah Preaînaltul:

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ
إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

¹ Legiuitorul sau conducătorul.

„Și ajutați-vă în împlinirea faptelor bune și în evlavie, dar să nu vă ajutați la păcat și la nedreptate! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă.” [Coran, 5:2] Și a spus Preaînaltul:

(إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ)

„Dreptcredincioșii sunt frați. Deci împăcați-i pe cei doi frați ai voștri.” [Coran, 49:10] Așa cum, de asemenea, a spus:

(﴿لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجَوَاهُمْ إِلَّا مَن أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾)

„Nu este nimic bun în cea mai mare parte a vorbelor lor tainice, cu

excepția celor care poruncesc milostenia, fapta bună și împăcarea între oameni. Iar cel care face aceasta, căutând mulțumirea lui Allah – lui îi vom dăruia mare răsplată.” [Coran, 4:114] Și a spus mesagerul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ»

Niciunul dintre voi nu crede cu adevărat, până ce nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește și pentru el însuși.¹ Și tot astfel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), întărind ceea ce a poruncit și mai înainte, a spus în minunata sa Predică, ținută în timpul Pelerinajului de Adio,

¹ Consemnat de Bukhari (13) și Muslim (45), căruia îi aparține și versiunea redată aici.

către sfârșitul vieții sale, și relatată într-o consemnare a lui Ahmad:¹

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَلَا إِنَّ رَبَّكُمْ وَاحِدٌ وَإِنَّ أَبَاكُمْ وَاحِدٌ، أَلَا لَا فَضْلَ لِعَرَبِيٍّ عَلَى أَعْجَمِيٍّ وَلَا لِعَجَمِيٍّ عَلَى عَرَبِيٍّ وَلَا لَأَحْمَرَ عَلَى أَسْوَدَ وَلَا أَسْوَدَ عَلَى أَحْمَرَ إِلَّا بِالتَّقْوَى، أَبْلَغْتُ؟» قَالُوا: بَلَّغَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم-.

„O, voi, oameni! Cu adevărat, Domnul vostru este Unul Singur, iar strămoșul vostru este și el unul singur. Niciun arab nu este superior vreunui nearab, așa cum nici cel nearab nu este cu nimic superior celui arab, și nici cel cu ten roșiatic față de cel cu ten închis la culoare și nici invers, decât prin pietate și evlavie. Oare v-am transmis eu vouă aceasta?!” Au răspuns: „Da, ne-ai transmis acest mesaj, o, Trimis al lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).”²

وقال -صلى الله عليه وسلم- -أيضاً:-

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«إِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ، وَأَعْرَاضَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ، كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، إِلَى يَوْمٍ تَلْقَوْنَ رَبَّكُمْ، أَلَا هَلْ بَلَّغْتُ؟». قَالُوا: نَعَمْ. فَرَفَعَ أَصْبِعَهُ إِلَى السَّمَاءِ، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ اشْهَدْ».

„Cu adevărat, viețile, averile și onoarea voastră sunt sacre pentru voi, așa cum este sacră pentru voi această cetate a voastră și această lună a voastră,

¹ Aceasta este o Predică măreață și atotcuprinzătoare, descrisă în culegerile de hadisuri profetice.

² Consemnat de Ahmad (22978) și apreciat ca autentic (sahih) de Albani în As-Salsala As-Sahih (199/6).

până în Ziua în care voi îl veți întâlni pe Domnul vostru. Oare v-am transmis eu vouă aceasta?” Au spus: „Da!” Atunci, el a ridicat mâna cu degetul (arătător) către Cer și a spus: „O, Allah, fii Martor întru aceasta!”¹

6. Islamul și politica internă:

Allah le-a poruncit musulmanilor să desemneze pentru ei înșiși un conducător, pe care să îl investească cu puterea executivă. De asemenea, pentru a fi o comunitate unitară, El le-a prescris să fie uniți și să nu se scindeze. Tot astfel, musulmanilor le-a fost impus de către Allah să arate ascultare față de conducătorul lor și reglementările impuse de acesta, atât timp cât ele nu contravin poruncilor lui Allah. Este interzis să ascuți prescrierile unei creații a lui Allah și să arăți neascultare față de Creator.

Tot astfel, Allah i-a poruncit² musulmanului care se află într-o țară în care nu își poate pactica religia, să o părăsească și să emigreze într-o țară islamică, în care reglementările juridice și executive urmează legea islamică și care este guvernată de un conducător musulman.

Islamul nu ia în considerare delimitările de ordin regional sau național. Naționalitatea și identitatea

¹ Consemnat de Bukhari (105) și de Muslim (1679), versiunea redată aici aparținând lui Bukhari.

² I-a poruncit aceasta în limita posibilităților sale.

musulmanului este Islamul, iar oamenii sunt robii lui Allah, așa cum și întreg Pământul este al lui Allah. Musulmanul se poate plimba pe întreg cuprinsul acestuia, fără nicio restricție, cu condiția de a respecta Legea lui Allah, fiind pedepsit dacă o încalcă. Un factor ce favorizează protejarea vieții, onoarei și averii oamenilor este dat de respectarea Legilor și restricțiilor impuse de Allah¹. Reciproc, încălcarea acestora reprezintă cauza a tot ceea ce este rău și nociv în societate.

Allah Preaînaltul a protejat mințile oamenilor prin interzicerea alcoolului, a drogurilor și a intoxicanților² și, pentru a-i descuraja să mai comită acest act și pentru a le proteja mintea, precum și societatea, de răul său. El a impus o anumită pedeapsă celui care consumă alcool și, anume lovirea sa cu 40-80 de lovituri de bici de fiecare dată când comite această infracțiune.

De asemenea, Allah a protejat viața musulmanilor prin instituirea legii talionului asupra celui care a agresat pe cineva pe nedrept, prescriind uciderea ucigașului. El a poruncit talionul și pentru agresiunile fizice și a îndemnat la

¹ Restricțiile și granițele sunt date de sancțiunile prescrise de Legea Islamică pentru anumite infracțiuni specifice.

² Intoxicanții (al-mufattirat) sunt substanțe care alterează activitatea mintală, afectând creierul, corpul și sistemul nervos.

apărarea propriei persoane, a onoarei și averii. A spus Allah Preaînaltul:

﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ [البقرة: 179]

„Și aveți în talion [salvarea de] viață, o, voi cei dăruți cu minte, poate că o să deveniți dreptcredincioși!” [Coran, 2:179] Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ».

„Cel care este ucis apărându-și proprietatea este un martir, cel care este ucis apărându-și religia este un martir, cel care este ucis apărându-se pe sine este un martir, cel care este ucis apărându-și familia este un martir.”¹

Allah a protejat onoarea musulmanilor prin interzicerea bârfei la adresa cuiva în absența sa, în afara cazului în care cel care vorbește cere prin acest act să i se facă dreptate. Tot astfel, El a prescris și pedepse pentru cel care acuză un musulman de imoralitate, precum adulterul sau homosexualitatea, iar apoi nu aduce evidențe reglementate de Legea Islamică.

De asemenea, Allah a protejat descendența și onoarea prin interzicerea strictă a adulterului și

¹ Consemnat de Abu Daud (275/2), Nisa'i (316/2) și Ahmad (1652), și cofirmat ca sahih (autentic) de Albani în Sahih At-Targhib ua At-Tarhib (1411) și în Sahih Al-Jami' (4172).

considerarea acestuia ca fiind unul dintre cele mai grave păcate majore. El i-a impus o pedeapsă severă celui care recurge la adulter, odată ce acuzația este dovedită ca fiind adevărată.¹

Allah protejează averea și agoniseala oamenilor interzicând furtul, înșelătoria, jocurile de noroc, mita și toate celelalte modalități de câștig ilicit. El a prescris tăierea mâinii drept pedeapsă pentru hoți și tâlhari, atâta vreme cât condițiile necesare au fost îndeplinite.

Cel care a prescris aceste limite este Allah, Cel Atoateștiutor și Înțelept. El este Cel care cunoaște cel mai bine ceea ce le este benefic creațiilor Sale și El este Cel mai Milostiv cu ele. El a impus limite și pedepse drept mijloc prin care greșelile celui care păcătuiește să fie absolvite și societatea să fie protejată sau ocrotită de rău. Astfel, cei care reproșează uciderea criminalului sau tăierea mâinii hoțului acuză, de fapt, extirparea unei părți bolnave care, dacă nu ar fi fost eliminată, ar fi dus la răspândirea corupției în întreaga comunitate². În

¹ Allah i-a protejat pe robii Săi de pericolul pierderii descendenței lor sau al ambiguității acesteia. Un copil nu poate fi atribuit altcuiva decât tatălui său, dacă acesta nu a fost conceput într-o relație de adulter.

² Pentru a proteja starea generală de sănătate a organismului, aceasta are mai mare prioritate decât extirparea organului unui bolnav, cu condiția să existe consimțământul deplin al său și al familiei sale.

schimb, ei consideră corectă uciderea oamenilor nevinovați, dacă astfel își pot atinge scopurile nelegiuite

7. Islamul și politica externă

Allah le-a poruncit musulmanilor și conducătorilor lor să-i invite pe nemusulmani la Islam, pentru a-i salva, scoțându-i din întunericul necredinței și eliberându-i de constrângerile plăcerilor materiale ale acestei vieți. Spre deosebire de modelele de viață instituite de om, care îi impun omului să aibă o atitudine pozitivă doar față de țara sa, musulmanului îi este poruncit de către Allah să fie un om bun și drept, de a cărui bunătate să beneficieze întreaga omenire și să caute să salveze toți oamenii. Aceasta se constituie ca o dovadă clară a corupției și deficitului sistemelor umane, în comparație cu corectitudinea și complexitatea Islamului.

Allah le-a poruncit, de asemenea, musulmanilor să se opună inamicilor Islamului cu toate forțele de care ei dispun, cu scopul protejării Islamului și a musulmanilor și pentru a-i intimida pe aceștia. În același timp, Allah le-a permis musulmanilor încheierea anumitor tratate și înțelegeri cu nemusulmanii, dacă împrejurările impun acest aspect, în cadrele trasate de Legea islamică. Totodată, El le-a interzis musulmanilor încălcarea legământului făcut cu inamicii lor, cu excepția cazului în care inamicul încalcă înțelegerea făcută

sau întreprinde anumite acțiuni care impun anularea sa.

De asemenea, Allah le-a poruncit musulmanilor ca, înainte de a începe lupta împotriva nemusulmanilor (care îi agresează pe ei), să îi invite pe aceștia la acceptarea Islamului. În cazul în care ei refuză, musulmanii trebuie să le impună plata jiziei și supunerea față de Legea lui Allah¹, iar dacă ei refuză și de data aceasta, se impune lupta.

¹ Conform reglementărilor Legii islamice musulmanii plătesc Zakat, iar nemusulmanii plătesc Jizia. Jizia este o sumă de bani care trebuie plătită numai de bărbații ajunși la vârsta maturității. Femeile, copiii, cei care nu se află în deplinătatea facultăților mintale, bătrânii și cei nevoiași sunt scutiți de obligativitatea plății. Jizia presupune o sumă mică, care în timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) nu depășea un dinar și pe care o plăteau cei cu posibilități materiale o dată pe an. Astfel, nemusulmanilor li se asigura traiul în siguranță, posibilitatea exercitării tuturor activităților specifice viețuirii lor, protejarea lăcașelor lor de cult și a religiei lor, precum și modalitățile de obținere a mijloacelor de trai permise de Legea islamică. În cazul în care musulmanii se află în imposibilitatea de a-i putea apăra pe nemusulmanii aflați sub protecția statului islamic de inamicii lor, aceștia trebuie să primească înapoi Jizia. De asemenea, dacă nemusulmanii se aliază cu musulmanii contribuind la apărarea teritoriilor lor, ei sunt absolviți de plata Jiziei. Statul islamic are obligația de a-i ajuta pe nemusulmanii nevoiași și de a-i trata pe cei bolnavi, la fel cum are grijă și de cei musulmani.

Aceasta este necesară pentru protejarea de ispita îndepărtării de religie¹ și pentru ca religia instituită pe Pământ să fie religia cea dreaptă a lui Allah.

În stare de război, Allah le-a interzis musulmanilor uciderea copiilor, a femeilor, a bătrânilor și a călugărilor retrași în mănăstiri, în afara acelor care participă la luptă prin îndrumare, prin vorbă sau faptă. De asemenea, Allah le-a poruncit musulmanilor să arate bunătate față de prizonieri. Toate acestea evidențiază faptul că scopul final al luptei în Islam nu este stăpânirea și exploatarea, ci, dimpotrivă, răspândirea adevărului, manifestarea îndurării față de toate creațiile lui Allah și scoaterea oamenilor din adorarea și subjugarea față de creațiile lui Allah, către supunerea numai față de Allah, Unicul, Creatorul Desăvârșit.

Islamul și libertatea:

a. Libertatea credinței

Allah a prescris ca nemusulmanii care se află sub protecția statului islamic să aibă libertate de credință, după ce acestora le-a fost prezentat Islamul și au fost invitați la acceptarea lui. Dacă ei vor alege Islamul, vor regăsi în acesta fericirea și salvarea lor, iar dacă vor alege să rămână în religia

¹ Ispita și încercarea constă în oprirea oamenilor de la a avea acces la Islam și privarea lor de libertatea de a intra în Islam, fără a fi obligați sau forțați în acest sens.

lor, din păcate, ei vor alege necredința, nefericirea și chinul Iadului, construind în acest fel o dovadă împotriva lor înșiși, nemaiavând nicio scuză în fața lui Allah Preaînaltul. În aceste condiții, musulmanii le oferă libertatea de a-și exercita credința lor, cu condiția ca aceștia să plătească Jizia (tributul) și să respecte reglementările islamice, fără a-și expune simbolurile ce arată necredința lor în Unicitatea lui Allah.

În ceea ce îl privește însă pe musulman, după acceptarea Islamului, nu îi mai este permisă delăsarea de el, iar dacă el renunță deschis la Islam (arătând învrăjbire) trebuie pedepsit cu moartea (după ce este judecat de statul islamic). Aceasta pentru că părăsirea căii drepte, după cunoașterea ei, nu este compatibilă cu rămânerea sa în viață, decât dacă el se căiește și imploră iertarea lui Allah și se întoarce la Islam¹.

¹ „ar-Ridda” - abandonul (apostazia) presupune părăsirea Islamului și întoarcerea la necredință. Este imposibil pentru cel care a acceptat această religie din proprie convingere să fie îndepărtat de ea și să aleagă altă religie sau cultură, indiferent de aceasta, pentru că ea nu ar putea egala niciodată perfecțiunea și natura miraculoasă a Islamului. Printre factorii care pot conduce la apostazie se numără și ispitele și încercările (fitna) din societatea musulmană, care încearcă să împingă către necredință, dar și urmarea dorințelor și a intereselor strict materiale. Astfel privită, abandonarea Islamului presupune încălcarea celor mai mărețe și mai însemnate legăminte divine. Această situație

În cazul în care apostazia s-a manifestat prin săvârșirea unor acte care invalidează Islamul, individul trebuie să înceteze să le mai practice, să se căiască, să simtă repulsie față de respectiva faptă și să își ceară iertare la Allah Preaînaltul.

Actele care invalidează Islamul sunt numeroase, cele mai frecvente dintre acestea fiind:

1. Politeismul, adică a crede în existența unui alt dumnezeu alături de Allah, chiar dacă acesta este folosit doar ca intermediar între om și Allah. Dacă omul a mărturisit divinitatea acestuia, atunci el se face vinovat de un act de politeism, deoarece cunoaște însemnătatea divinității și adorării, asemenea politeștilor din perioada de dinaintea islamului, care adorau idoli ca o reprezentare a unor oameni dreptcredincioși, la care se rugau să fie mijlocitori pentru ei. Tot un act de politeism este și dacă ei nu au recunoscut că îl iau pe acesta drept

este oarecum asemănătoare celei pe care o acuză majoritatea statelor lumii în prezent, de înaltă trădare sau trădare de patrie, pentru care se aplică pedeapsa capitală. Tot astfel, apostatul atinge prin fapta sa un nivel de corupție și nelegiuire compatibil cu îndepărtarea sa din comunitatea islamică, prin uciderea lui. Cu toate acestea, însă, decizia finală cu privire la cazul apostatului și aplicare pedepsei se află, conform Legii islamice, în mâna judecătorului. Acesta urmează măsuri judiciare precise, prin care inculpatul, dar și societatea islamică sunt protejați de orice nedreptate posibilă.

dumnezeu alături de Allah și că ei îl adoră pe el, asemenea celor care Îi fac asociați lui Allah și, deși ei sunt afiliați Islamului, nu acceptă chemarea celor care îi îndeamnă la Unicitatea lui Allah; susținând că politeismul înseamnă doar prosternarea în fața unui idol sau ca omul să spună despre altceva în afară de Allah că „acesta este Dumnezeuul meu” (îngnorând faptul că îndreptarea către oricine altcineva în afară de Allah în actele de adorare sau atribuirea unor acțiuni sau attribute specifice lui Allah oricui altcuiva reprezintă un act de politeism).

Aceștia sunt asemenea celor care se îmbată cu alcool, dându-i lui altă denumire decât numele lui real, iar Allah Preaînaltul a făcut cunoscută situația acestora, spunând:

(فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ (2) أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ (3))

„Cu adevărat, Noi ți-am trimis Cartea în tot adevărul, deci adoră-L pe

Allah, arătându-I numai Lui credință.” (2)

„Fără îndoială, lui Allah I se cuvine credința curată. Iar cei care și-au

luat ocrotitor în locul Lui [spunând]: „Noi nu-i adorăm pe ei decât pentru

ca ei să ne apropie de Allah”, Allah va judeca între ei în cele în care ei

nu se înțeleg. Cu adevărat, Allah nu îl călăuzește pe cel care este mincinos și nemulțumitor.” (3) [Coran, 39:2-3] Și a spus, de asemenea, Allah Preaînaltul:

(ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۚ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ (13) إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ ۚ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِرِكُمْ ۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ((14))

„El lasă ca noaptea să intre în zi și lasă ca ziua să intre în noapte. El a

supus Soarele și Luna și fiecare deplasându-se către un termen

hotărât. Acesta este Allah, Domnul vostru. A Lui este stăpânirea, iar

acea [idolii] pe care voi îi chemați în locul Lui nu stăpânesc nici cât

piețița sâmburelui de curmală.” (13)

„Dacă îi chemați, ei nu aud chemarea voastră și chiar dacă ar auzi-o, tot nu v-ar răspunde vouă. Iar în Ziua Învierii, ei vor tăgădui că i-ați făcut

asociați [lui Allah]. Și nimeni nu te poate învăța așa cum o face un

Khabir [Bineștiutor].” (14) [Coran, 35:13-14]

2 - Politeiști, evreii, creștinii, ateii, magienii și tiranii care conduc folosind legi contradictorii celor pogorâte de către Allah și care nu acceptă Legea lui Allah. Musulmanii trebuie să îi considere ca fiind necredincioși, iar dacă au avut dovezi clare și nu au

făcut acest lucru, atunci ei au comis un act de necredință majoră.

3 - Vrăjitoria. Aceasta presupune un act de politeism major, iar cel care o practică sau este de acord cu ea, știind că este un act de necredință, a comis un act de necredință majoră.

4 - Considerarea unei legi sau al unui alt sistem de guvernare ca fiind mai bun decât Legea islamică, credința că o altă judecată este mai bună decât cea a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), precum și credința că este permis să se guverneze după legi ce contravin Legii lui Allah. Toate acestea reprezintă un act de necredință majoră.

5 - Disprețul și ura arătate față de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) sau față de ceva ce este recunoscut ca aparținând reglementărilor instituite de el. Acestea reprezintă un act de necredință majoră.

6 - Batjocorirea¹ a ceva ce este recunoscut ca aparținând Islamului.

7 - Sentimentul de ură față de izbândirea Islamului sau plăcerea provocată de decăderea sa. Cel care a făcut aceasta, a comis un act de necredință majoră.

¹ Batjocorirea lui Allah sau a vreunui dintre Mesagerii Săi, precum Mohammed, Moise sau Iisus (Pacea fie asupra lor) sau a ceva ce știe că aparține Islamului.

8. Considerarea necredincioșilor drept aliați (împotriva credincioșilor) și iubirea și sprijinirea acestora, în pofida faptului că se cunoaște necredința lor. Cel care a făcut aceasta, a comis un act de necredință majoră.

9. Considerarea ca fiind permisă încălcarea Legii Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Cel care face acest lucru, deși se cunoaște că nu îi este permis, a comis un act de necredință

10. Aversiunea și reticența arătată față de religia lui Allah. Cel care a cunoscut Islamul, dar nu a învățat despre el și nu a pus în aplicare legile sale, comite un act de necredință majoră.

11. Negarea sau respingea uneia dintre reglementările fundamentale ale Islamului. Aceasta este un act de necredință majoră. Dovezile cu privire la faptul că aceste fapte, enumerate mai sus, invalidează Islamul sunt multiple și se găsesc atât în Coran, cât și în Sunna (Tradițiile Profetice).

b. Libertatea de opinie

Allah le-a oferit oamenilor libertatea de opinie în Islam, cu condiția ca aceasta să nu contrazică învățăturile islamice. Astfel, El i-a poruncit musulmanului să spună adevărul în fața oricui, în orice situație, fără a se lăsa intimidat de nicio constrângere și fără a se teme de nicio clewetire, aceasta fiind una dintre cele mai mari forme de Jihad (adică de străduință pe calea Sa). De

asemenea, i-a poruncit musulmanului să-și ofere sfatul conducătorilor musulmanilor și să-i oprească de la actele care contravin cu ceea ce este drept. Tot astfel, i se cere să riposteze față de cei care cheamă la nelegiuire și să-i oprească. În ceea ce privește opinia ce se opune religiei islamice, este interzisă emiterea acesteia, întrucât ea reprezintă o formă de distrugere, corupere și un atac asupra adevărului.

c. Libertatea personală

De asemenea, Allah a stabilit în Islam libertatea personală, în limitele trasate de Legea islamică. Astfel, omului i s-a dat libertatea de acțiune în relațiile dintre el și ceilalți, de exemplu, în cazul relațiilor comerciale de vânzare - cumpărare, donație, scutire de anumite obligații comerciale etc. De asemenea, în cazul căsătoriei și relațiilor de cuplu, Islamul i-a dat, atât bărbatului, cât și femeii, libertatea de alegere a partenerului, și niciunul dintre aceștia nu poate fi obligat să-l accepte pe celălalt în pofida voinței sale. Însă, nu este acceptat ca o femeie musulmană să aleagă un bărbat nemusulman, drept protecție a credinței și onoarei ei.

Tutorele femeii, care este cel mai apropiat bărbat de ea ca grad de rudenie, sau este ales prin împuternicire, este cel responsabil pentru încheierea contractului de căsătorie, deoarece femeia nu se dă pe ea însăși în căsătorie. În momentul încheierii contractului de căsătorie,

soțului i se spune: „Ți-am dat în căsătorie pe cutare (numele soției)”, iar soțul răspunde: „Și eu am acceptat această căsătorie.” Acest lucru are drept scop îndepărtarea de relațiile ilicite. La încheierea contractului de căsătorie trebuie să fie prezenți doi martori.

Islamul nu-i permite musulmanului să încalce granițele care i-au fost prescrise de către Allah, întrucât el însuși și tot ceea ce el deține se află în stăpânirea lui Allah. Din acest motiv, dar și ca o îndurare pentru robii Săi, Allah îi impune musulmanului să se manifeste în limitele trasate de Legea Sa. Astfel, cel care a respectat această Lege va fi bine călăuzit și fericit, iar cel care a încălcat-o va avea parte de nefericire și va fi pierdut. De aceea, Allah a interzis în cel mai strict mod adulterul și homosexualitatea, și, tot astfel, i-a interzis musulmanului sinuciderea sau schimbarea imaginii în care el a fost creat de Allah.

În ceea ce privește, însă, scurtarea mustații și a unghiilor, raderea părului pubian, smulgerea părului axial și circumcizia, acestea au fost, dimpotrivă, prescrise de către Allah.

Allah i-a interzis musulmanului să se asemene inamicilor Islamului în chestiuni specifice acestora, întrucât copierea lor și dragostea arătată față de ei într-o formă vizibilă poate induce sădirea asemnării cu ei și a afecțiunii pentru ei și în inimă.

Iar Allah, dimpotrivă, voiește ca musulmanul să fie sursa unei gândiri islamice drepte, și nu un importator al gândirii oamenilor și al părerilor lor. Astfel, Allah voiește ca musulmanul să fie un exemplu demn de urmat, și nu un imitator.

Referitor, însă, la cunoștințele despre industrie sau expertiză tehnică, Islamul îndeamnă la învățarea și preluarea acestora, chiar dacă ele sunt inițiate de nemusulmani, pentru că, în esență, Allah este Cel care îl învață pe om și îi dă știința. Allah Preaînaltul a spus:

(عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ)

„L-a învățat pe om ceea ce el nu a știut!” [Coran, 97:5]

Acestea sunt cele mai înalte exemple de consiliere și reformare pentru ființa umană în sensul beneficierii de libertatea sa personală, conservarea onoarei și protejarea sa de răul sinelui său și al celorlalți.

d. Libertatea adăpostului și a spațiului personal privat:

Allah Preaînaltul i-a oferit dreptcredinciosului musulman libertatea alegerii adăpostului și a spațiului său privat, astfel încât nimeni nu are dreptul să pătrundă în acest spațiu fără acceptul proprietarului lui de drept, și nici măcar să privească în interiorul lui fără acceptul celui care îl locuiește.

e. Libertatea de procurare a mijloacelor de trai

De asemenea, musulmanului i-a fost prescrisă de către Allah Preaînaltul libertatea procurării mijloacelor de trai și a cheltuirii acestora, în limitele trasate de Legea islamică. Astfel, El i-a poruncit robului Său să muncească pentru procurarea mijloacelor de trai, pentru a le putea oferi familiei sale și pentru a putea cheltui din acestea, cu bunătate, pe calea lui Allah. În același timp, însă, Allah a interzis procurarea mijloacelor de trai prin modalități ilicite, precum camăta și dobânda, jocurile de noroc, mita, furtul, tarifele cerute de magicieni și vrăjitori sau ceea ce se percepe pentru întreținerea relațiilor sexuale ilicite de adulter și homosexualitate. De asemenea, Allah a interzis costurile percepute pentru chestiuni interzise (haram) în Islam, precum imaginile cu reprezentări ale făpturilor însuflețite¹, alcoolul, carnea de porc, instrumentele muzicale, taxele percepute pentru prestarea activităților muzicale și de dans, etc. Așa cum este interzis să se obțină mijloacele de trai din aceste lucruri interzise, tot astfel este interzisă și plata pentru acestea, întrucât musulmanul nu trebuie să cheltuiască decât în modalitatea permisă

¹ Aceasta se referă la reprezentările chipurilor cu făpturi însuflețite desenate de mână, sculptate în lemn, modelate din lut sau alte materiale. Referiri cu privire la aceasta se pot găsi în textele care îi atenționează și avertizează pe cei care fac astfel de reprezentări ale făpturilor însuflețite.

din punct de vedere islamic, iar acesta este cel mai înalt statut de consiliere, îndrumare și reformare pentru ființa umană din punctul de vedere al procurării mijloacelor de trai și al cheltuielii lor, astfel încât să poată trăi în bunăstare și fericire, prin intermediul a ceea ce este obținut într-o modalitate acceptată de Legea islamică (halal).

9. Islamul și familia:

Allah Preaînaltul a organizat viața de familie în cadrul Legii islamice la cel mai înalt nivel de sistematizare, fiindu-le oferiți celor care îl urmează factorii atingerii fericirii. Astfel, a fost prescrisă buna purtare față de părinți prin vorbă bună, vizitarea lor frecventă dacă se locuiește separat de ei, servirea și ajutorarea lor pentru satisfacerea nevoilor, oferirea mijloacelor de trai necesare și a unei locuințe, în cazul în care ei sunt nevoiași. De asemenea, Allah le-a promis o pedeapsă celor care își neglijează părinții, așa cum a promis și o răsplată celor care s-au comportat cu bunătate față de aceștia. Allah a prescris căsătoria și a evidențiat înțelepciunea legitimității ei atât în Cartea Sa, cât și prin vorbele Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Înțelepciunea prescrierii căsătoriei

1 - Căsătoria ajută la păstrarea castității și la protecția de relațiile ilicite.

2 - În căsătorie este regăsită pacea și liniștea sufletească a fiecăruia dintre cei doi soți, pentru că Allah Însuși i-a legat prin afecțiune, iubire și îndurare.

3 - Prin intermediul căsătoriei, numărul musulmanilor crește în modalitatea pură și virtuoasă prescrisă de Legea islamică.

4 - Prin intermediul căsătoriei, fiecare dintre soți îi este sprijin unui altuia, servindu-se unul pe celălalt, în condițiile în care ei își îndeplinesc îndatoririle cu care au fost desemnați, conform naturii lor înnăscute în care au fost creați de către Allah Preaslăvitul.

Astfel, bărbatul este cel care muncește în afara casei pentru a câștiga mijloacele de trai necesare soției și copiilor, în vreme ce soția muncește în interiorul casei, ea fiind cea care poartă sarcina din momentul conceperii unui copil, alăptează și se ocupă de educația lui. Totodată, ea are grijă de pregătirea mâncării, a casei și a așternutului pentru soțul ei, iar atunci când el se întoarce acasă obosit și îngrijorat, oboseala și grijile îl părăsesc și el se simte relaxat și încrezător, trăind împreună cu soția și copiii săi în liniște și bucurie. Bineînțeles că, dacă cei doi s-au pus de acord, nu este nicio interdicție ca femeia să întreprindă anumite activități prin care ea să aibă câștiguri pentru ea însăși sau pentru a-l ajuta pe soțul ei. Condiția este ca activitatea pe care o desfășoară să nu presupună amestecul cu bărbați

străini de ea. De exemplu, ea poate lucra din casa ei sau în ferma ei sau a familiei soțului ei. În ceea ce privește, însă, activitățile care implică contactul cu bărbați străini, precum lucrul în fabrici, birouri, centre comerciale etc, acestea nu îi sunt permise femeii și nu este acceptabil ca soțul, copiii sau familia ei să îi permită aceste activități, deoarece acestea sunt o formă de expunere la corupție, atât a ei, cât și a societății. Atâta vreme cât femeia rămâne protejată și în siguranță în casa ei, fără a fi expusă bărbaților străini, nicio mână păcătoasă nu va fi întinsă asupra ei și niciun ochi ticălos nu o va privi. Însă, atunci când ea iese printre oamenii străini, ea devine asemenea unei oi nevinovate printre lupi și se poate ca, nu după mult timp, onoarea și demnitatea ei să fie sfâșiate de acești răufăcători.

Dacă, din anumite considerente obiective, soțului nu îi este de ajuns o singură soție, Allah i-a permis acestuia să se căsătorească cu mai multe femei în același timp, maxim patru. El trebuie să se comporte echitabil cu fiecare dintre ele, din punct de vedere al locuinței, întreținerii materiale și al petrecerii nopții împreună cu ele. Nu este, însă, condiționată și iubirea aflată în inima sa, pentru că omul nu poate avea controlul deplin asupra acesteia și, de aceea, nu poate fi tras la răspundere pentru ea. Acesta este tipul de echitate a cărei imposibilitate a fost menționată de Allah Preaslăvitul în Cuvântul Său:

(وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ)

„Nu veți putea să vă purtați la fel cu [toate] soțiile, chiar dacă ați voi cu

tot dinadinsul.” [Coran, 4:129] Aici se referă la iubire și la ceea ce decurge din ea, aceasta fiind o egalitate imposibil de atins. Allah le-a permis Profeților Săi poligamia, precum și bărbaților care oferă egalitatea care este posibilă (care stă în puterea lor), pentru că Allah Preaînaltul este Cel mai Bine Știutor a ceea ce este mai potrivit și mai bun, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Aceasta pentru că un bărbat sănătos are o capacitate sexuală prin intermediul căreia poate satisface nevoia sexuală a patru femei, protejându-le în acest fel de la a face aceasta în modalități ilicite. În cazul în care, însă, bărbatul ar fi obligat să se rezume la o singură femeie, așa cum este cazul creștinilor¹, precum și al altora, și așa cum invocă și cei care sunt împotriva Islamului, aceasta ar putea induce următoarele consecințe negative:

1. Dacă soțul este dreptcredincios și supus lui Allah își va trăi viața resimțind permanent o anumită lipsă și o suprimare a unei nevoi personale, permise. Astfel, când soțul are o singură soție, în ultimele luni de sarcină, în perioada de lăuzie, la

¹ Profetul lui Allah (Pacea fie asupra sa), Iisus, nu a interzis poligamia, iar această interdicție practică de creștini este doar o urmare a poftelor și dorințelor proprii.

menstruație sau când soția este bolnavă, el este oprit de la a se putea bucura împreună cu ea și trăiește o parte din viața sa ca și cum nu ar avea soție. Aceasta în cazul în care ea îi este plăcută lui și se iubesc reciproc, iar în condițiile în care admirația nu există, consecințele negative ar putea fi și mai grave.

2. Iar în cazul în care soțul este un necredincios nesupus lui Allah și necinstit, el poate cădea cu ușurință în păcatul adulterului și o poate părăsi pe soția sa. Tot astfel, mulți dintre cei care nu sunt de acord cu poligamia, comit păcatul adulterului, comițând un act de necredință, în vreme ce ei se opun poligamiei, un comportament reglementat religios, pe care îl acuză, deși știu că Allah este Cel care l-a permis.

3. Multe dintre femei ar fi private de căsătorie și de copii, dacă ar fi interzisă poligamia. Astfel, femeia care este dreptcredincioasă și pioasă ar trăi umilă și privată de dreptul satisfacerii nevoilor ei, iar cealaltă (care nu se teme de Allah) ar trăi ca o femeie ușoară și nelegiuită, cu a cărei onoare se joacă cei păcătoși.

Este bine știut faptul că numărul femeilor este mai mare decât cel al bărbaților, situație cauzată de o rată mult mai mare a decesului la bărbați, ca urmare a războaielor și muncilor periculoase la care aceștia sunt expuși. De asemenea, este cunoscut faptul că femeile sunt pregătite (din punct

de vedere fizic) pentru căsătorie încă de la pubertate, în vreme ce nu toți bărbații sunt pregătiți, iar cei mai mulți dintre ei la această vârstă nu sunt în măsura să se căsătorească datorită imposibilității lor de a oferi maher-ul (zestrea de căsătorie), cheltuielile specifice vieții de familie etc. Este făcut cunoscut faptul că Islamul i-a redat drepturile femeii și a arătat îndurare față de ea, iar cei care luptă împotriva poligamiei sunt de fapt inamici ai femeii și a tuturor Profeților, întrucât poligamia este calea Profeților lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor). Ei au avut mai multe soții în același timp, respectând limitele trasate de către Allah.

În ceea ce privește, însă, gelozia și durerea pe care soția o resimte în momentul în care soțul ei își ia o altă soție, aceasta este o chestiune de ordin afectiv și nu este permis ca unele chestiuni de ordin afectiv să aibă prioritate asupra a ceea ce este reglementat de Legea islamică. Totodată, femeii îi este permis să stipuleze în contractul de căsătorie condiția conform căreia soțul ei nu își va lua o altă soție pe parcursul căsătoriei lor. În cazul în care este de acord, el trebuie să respecte această condiție, iar în situația în care el se hotărăște să ia în căsătorie altă femeie, prima soție are dreptul de a alege să rămână în continuare cu el sau să se despartă, fără ca ea să fie nevoită să restituie ceva

din cele pe care el i le-a dat (i.e. spre exemplu zestrea de căsătorie).

Allah a prescris și a permis divorțul mai ales în cazurile în care cei doi soți nu se mai înțeleg sau unul dintre ei nu mai simte iubire pentru celălalt. Aceștia nu sunt obligați să trăiască împreună în tensiune, suferință și divergențe continue, ci fiecare dintre ei își poate găsi un partener de care să fie mulțumit și cu care să trăiască fericit tot restul acestei vieți, precum și în viața de apoi¹, dacă ambii au murit ca fiind dreptcredincioși musulmani.

10. Islamul și starea de sănătate:

Legea islamică a adus toate bazele medicinei. În Coranul cel Nobil, cât și în Tradițiile Profetice, sunt evidențiate nenumărate boli psihice și fizice, precum și modul de tratare a acestora, atât spiritual, cât și fizic. A spus Allah Preaînaltul:

(وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ)

„Noi pogorâm prin Coran ceea ce este tămăduire și îndurare pentru

¹ Dacă, după Înviere și Judecată, femeile dreptcredincioase musulmane singure sau divorțate sunt acceptate în Paradis, ele vor fi lăsate de către Allah să aleagă pe oricare dintre bărbații musulmani dreptcredincioși din Paradis și vor fi căsătorite cu cei pe care îi aleg. Însă, femeia musulmană care a fost căsătorită de mai multe ori în această viață îl va putea alege pe soțul care i-a fost cel mai iubit, cu condiția ca acesta să fie dintre cei acceptați în Paradis.

dreptcredincioși.” [Coran, 17:82] Și tot astfel a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً، إِلَّا قَدْ أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عِلْمُهُ مَنْ عِلْمُهُ، وَجَهْلُهُ مَنْ جَهْلُهُ».

„Allah nu a pogorât nicio boală fără să fi pogorât și tămăduirea ei. Ea, însă, a fost cunoscută de unii și neștiută de alții.”¹

Și, de asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a mai spus:

«فَتَدَاوُوا وَلَا تَدَاوُوا بِحَرَامٍ».

„Tratați-vă, dar nu vă tratați cu ceea ce nu este permis.”² În lucrarea „Zad al-ma'ad fy hady khair al-'ibad” a savantului Ibn al-Qayyām se află o descriere a acestora și recomandăm consultarea ei, fiind una dintre cele mai utile, corecte și cuprinzătoare cărți de prezentare a Islamului, precum și a biografiei ultimului Mesager, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

11. Islamul și economia, comerțul, industria și agricultura:

¹ Consemnat de Ahmad (453, 413, 377/1), Ibn Majah (340/2), Ibn Hibban (1394), Al-Hakim (196/4) și apreciat ca sahih (autentic) de către Albani în „as-Salsala as-Sahihah” (451).

² Consemnat de Abu Daud (3874) și apreciat ca sahih (autentic) de Albani, în „Sahih al-Jami'a” (1762).

Islamul a explicat în detaliu tot ceea ce ține de nevoile oamenilor în ceea ce privește apa, hrana, facilitățile publice, precum și legile prin care se asigură întreținerea și curățenia orașelor și a satelor, reglementarea traficului, combaterea fraudei și a înșelăciunii etc.

12. Islamul despre dușmanii ascunși și modalitățile de combatere a acestora: Allah Preaslăvitul și Preaînaltul i-a făcut cunoscut robului Său, în Coranul cel Glorios, că el are dușmani, pe care dacă îi ascultă și îi urmează, îl pot duce la distrugere și pieire, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. Astfel, Allah l-a avertizat cu privire la aceștia și i-a oferit și căile pentru a se proteja. Dușmanii asupra cărora Allah ne-a avertizat sunt:

1. Diavolul cel blestemat, care pune în mișcare și îndreaptă către om restul dușmanilor săi. El a fost mai întâi vrăjmașul străbunului nostru Adam și al soției sale Hava (Eva), pe care i-a scos din Paradis și el va fi un inamic permanent ai fiilor lui Adam, până la sfârșitul acestei lumi. El se străduiește din răspuțeri să-l facă pe om să fie necredincios față de Allah, pentru ca, mai apoi, Allah să îl desemneze pe om veșniciei alături de Satana în Focul iadului - de care căutăm adăpost la Allah. Iar atunci când diavolul nu reușește să-l arunce pe om în necredință, lucrează destoinic pentru a-l face să cadă în păcatele care să atragă asupra sa Mânia lui Allah și pedeapsa Sa.

Diavolul (Şeitan) este un duh care umblă prin sângele omului și rostește șoapte ispititoare în pieptul său, iar dacă omul îl ascultă, el îi va înfrumuseța ceea ce este rău și nepermis, până ce îl va face să cadă în păcat. Allah Preaslăvitul ne-a făcut cunoscută calea de scăpare de Satana și anume, atunci când musulmanul se înfurie sau se teme de comiterea unui păcat să spună: „'Audhu bi-llahi mina-şşaitanir-ragim” (Caut adăpost la Allah de Satana, cel alungat), să nu dea frâu mâniei, să nu dea curs căderii în păcat și să conștientizeze faptul că imboldul nociv al răului pe care l-a resimțit în interiorul său este de la Satana, care încearcă să-l ducă la distrugere și pieire, iar mai apoi se va delăsa de el, părăsindu-l. A spus Allah Preaînaltul:

(إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا يَدْعُو حُزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ)

„Cu adevărat, Şeitan este pentru voi un dușman. Țineți-l, așadar, ca pe un dușman! El nu face decât să-i cheme pe susținătorii săi ca să fie oaspeți ai flăcărilor.” [Coran, 35:6]

2. Poftele și dorințele sunt cel de-al doilea mare dușman al omului. Aici intră dorința resimțită de om de a refuza adevărul și de a respinge poruncile lui Allah Preaînaltul întrucât acestea ar fi contrare propriilor dorințe. De asemenea, tot legat de acestea este și prioritatea dată afectivului și

subiectivului în defavoarea adevărului și a dreptății. Calea de protejare de acest inamic este căutarea adăpostului la Allah Preaînaltul de urmarea poftelor și dorințelor și neascultarea acestora. Dimpotrivă, omul trebuie să spună adevărul și să îl accepte, chiar dacă acesta nu îi este pe plac, și să caute adăpost la Allah de Satana.

3. Propriul sine care te împinge la a face rău este cel de-al treilea dușman al omului, iar printre relele la care el îl împinge se numără și pofta pe care omul o resimte în sinea sa uneori de a-și satisface o dorință într-o modalitate interzisă, cum ar fi , spre exemplu, adulterul, consumul de alcool, ruperea postului în timpul zilei de Ramadan fără o scuză legitimă, precum și alte chestiuni care au fost interzise de către Allah. Calea de a scăpa și de acest vrăjmaș rezidă în primul rând în căutarea adăpostului la Allah de răul propriului sine și de Satana, de a fi răbdător prin abținerea de la satisfacerea poftelor sau dorințelor interzise și de a căuta mulțumirea lui Allah. Omul trebuie să facă acestea tot astfel cum el este răbdător abținându-se de la a mânca și de a bea ceea ce dorește, dacă i-ar face rău consumul lor, și trebuie să-și reamintească în permanență că mulțumirea resimțită în urma satisfacerii acestei poftă interzise este efemeră și ea este urmată de regrete sfâșietoare și îndelungi.

4. Oamenii diabolici sunt cel de-al patrulea dușman al omului, iar ei sunt necredincioșii și

nelegiuții pe care îi conduce Satana. Ei comit fapte rele și le fac astfel încât să pară plăcute celor care îi însoțesc. Astfel, calea de a scăpa de acești dușmani ascunși este ca omul să încerce pe cât posibil să se ferească de ei, să stea cât mai departe de ei și să nu fie dintre însoțitorii acestora.

13. Islamul despre scopul final și viața cea fericită: Marele țel spre care Allah Preaslăvitul i-a îndrumat pe robii Săi dreptcredincioși nu este această viață lumească și ispitele ei efemere, ci pregătirea pentru viitorul cel adevărat și etern, Viața de după moarte. Astfel, dreptcredinciosul musulman se străduiește și muncește în această viață pe care el nu o consideră un scop în sine, ci un mijloc pentru dobândirea Vieții de Apoi.

Totodata, el trebuie să își reamintească și Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ)

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Coran, 51:56] Și Cuvântul lui Allah:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَتُنَظَرُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لِعَدِّي وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (18) وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (19) لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۚ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ (20))

18. O, voi cei care credeți, fiți cu frică de Allah! Și fiecare suflet să bage de seamă ce trimite înainte pentru Ziua de mâine! Și fiți cu frică de Allah,

căci Allah este bine știutor a tot ceea ce faceți voi!

19. Nu fiți ca cei care L-au uitat pe Allah și pe care El i-a făcut de aceea

să uite de ei înșiși! Aceștia sunt nelegiuiții.

20. Oaspeții Focului nu sunt egali cu oaspeții Raiului! Oaspeții Raiului

sunt cei care izbândesc. [Coran, 59:18-20] Și, de asemenea, Allah Preaînaltul spune:

(فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ (7) وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ (8))

7. Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea,

8. După cum, cel care a făcut un rău cât un grăunte de colb, îl va vedea. [Coran, 99:7-8]

Musulmanul sincer și dreptcredincios își reamintește aceste versete mărețe, precum și altele asemenea lor, prin care El îi îndrumă pe robii Săi către scopul pentru care au fost creați și a viitorului care îi așteaptă pe ei, fără nicio îndoială. Astfel, omul se pregătește pentru a întâmpina acest viitor real și veșnic prin devotamentul său în adorarea numai a lui Allah, Unicul, și plinirea faptelor care Îl mulțumesc pe El. El caută mulțumirea și acceptarea lui Allah și înnobilarea sa de către El, atât în această viață prin binecuvântarea aflată în supunerea față de El, cât și în Viața de după moarte prin intrarea în Casa binecuvântărilor Sale, în Paradis. Astfel, Allah îl înnobilează pe om în această viață prin faptul că îl face să petreacă o viață bună, trăită sub protecția și

paza lui Allah. Toate cele pe care el le vede îi sunt luminate de lumina lui Allah și plinește actele de adorare care i-au fost poruncite de către El. Prin intermediul acestora, el resimte fericirea apropierii de Allah Preaînaltul și a implorării Lui; și își găsește liniștea și bucuria prin pomenirea lui Allah în inima și vorbele sale.

Dreptcredinciosul musulman arată bunătate față de oameni prin vorbele și faptele sale și este înnobilit de cei care recunosc favorurile primite și se roagă pentru el, iar aceasta îl bucură și îi dă liniște. El privește cu bunătate contestările și negările invidioșilor care îi resping faptele sale bune, și astfel el nu încetează din a le face lor bine, pentru că prin aceasta el caută doar mulțumirea și răsplata lui Allah. Este, de asemenea, posibil ca el să întâmpine din partea nelegiuitorilor care urăsc religia și pe dreptcredincioși tot felul de batjocoriri și răutăți, însă acestea îi vor reaminti de Profeții lui Allah și el va ști că toată această suferință întâmpinată este pe calea lui Allah și de dragul Lui, și astfel dragostea sa pentru Islam și fermitatea pe calea Sa vor spori. El va lucra la locul de muncă: birou, fermă sau fabrică, pentru a sprijini Islamul și pe musulmani și pentru ca, în Ziua în care el îl va întâlni pe Allah, să primească o binemeritată răsplată pentru devoțiunea, sinceritatea și intenția sa bună. El va urmări obținerea de venituri prin mijloace permise de Legea islamică (halal), din care

să se întrețină pe el și familia lui și din care să dea și milostenie. În aceste condiții el va trăi cu o inimă bogată și împlinită, cinstit și mulțumit, tinzând către răsplata lui Allah Preaslăvitul și Preaînaltul, căci Allah îl iubește pe dreptcredinciosul musulman puternic și iscusit. De asemenea, el va avea grijă să bea, să manânce și să se odihnească fără a exagera, pentru a avea forțe în supunerea sa față de Allah. Chiar și atunci când întreține relații intime cu soția sa, el o face pentru a se ajuta atât pe sine, cât și pe ea de a se proteja de cele interzise de către Allah și pentru a da naștere la copiii dreptcredincioși, care să Îl adore pe Allah și care să se roage pentru el, atât în timpul vieții, cât și după ce el a murit, și pentru ca faptele sale bune să fie perpetuate și să sporească prin intermediul acestora numărul musulmanilor și să obțină și în acest fel o răsplată de la Allah. Dreptcredinciosul musulman Îi mulțumește lui Allah pentru fiecare binecuvântare pe care o primește, folosind-o întru supunerea față de Allah și recunoscând că ea nu vine decât de la Allah, Unicul. În acest mod, el dobândește răsplata lui Allah. El știe, de asemenea, că foamea, teama, boala și necazurile nu sunt altceva decât teste de la Allah, pentru ca Allah să vadă - deși El este cel mai bun Știutor al robului Său¹ - cât de răbdător și cât

¹ Allah le poruncește și le interzice robilor Săi, și El știe de mai înainte cine se va supune și cine se va răzvrăti; însă El face

de mulțumit va fi el cu ceea ce Allah i-a predestinat. Astfel, sperând la răsplata pe care El le- a promis-o celor răbdători, dreptcredinciosul arată răbdare și împăcare și îi mulțumește lui Allah Preaînaltul pentru tot și toate. În acest fel, necazurile devin mai ușor de suportat și sunt acceptate, așa cum bolnavul care caută vindecarea acceptă gustul amar al medicamentelor.

Dacă dreptcredinciosul musulman își va trăi viața întocmai așa cum Allah i-a poruncit și va avea această mentalitate și se va strădui pentru dobândirea viitorului cel adevărat și veșnic, atunci el va câștiga fericirea cea fără de sfârșit, pe care nu o pot compromite necazurile acestei vieți și pe care nu o poate sfârși moartea. El își va găsi fericirea atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. A spus Allah Preaînaltul:

(تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا ۖ
وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ)

83. Această Casă de Veci [Paradisul] o facem Noi pentru aceia care nu

aceasta (și le dă lor libertate a de a alege ce fapte vor săvârși) pentru ca știința pe care El o deține să devină vizibilă și pentru ca robul să fie răsplătit pentru faptele sale; iar cel ce păcătuiește să nu poată spune că „Domnul meu m-a pedepsit pentru un păcat pe care nu l-am comis!”. A spus Allah Preaînaltul: „Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi.” [Coran, 41:46]

voiesc fală pe Pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul [bun] este al

acelora care au frică. [Coran, 28:83] Și de asemenea, Allah Cel Preamăreț a spus adevărul în Cuvântul Său:

(مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً ۖ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ)

97. Pe cel ce face o faptă bună - bărbat sau femeie - și este credincios îl vom dăruia Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele]

cele mai bune pe care le-au săvârșit. [Coran, 16:97]

În nobilul verset de mai sus, precum și în altele asemănătoare acestuia, Allah Preaînaltul ne face cunoscut faptul că El îi va răsplăti, atât pe bărbatul dreptcredincios, cât și pe femeia dreptcredincioasă, care se străduiesc în această viață întru supunere față de Allah și căutând Mulțumirea Sa, cu o răsplată imediată în această viață, prin oferirea unui trai bun și fericit, precum și cu o răsplată după moartea lor, prin cele mai înalte și veșnice binecuvântări ale Paradisului. Referitor la aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) spunea:

«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ لَهُ خَيْرٌ وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءٌ شَكَرَ فَكَانَتْ خَيْرًا لَهُ وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَتْ خَيْرًا لَهُ».

„Ce minunată este situația dreptcredinciosului! În orice împrejurare se află un bine pentru el, iar aceasta nu i se întâmplă decât dreptcredinciosului!

Dacă are parte de bucurie, el îi mulțumește lui Allah și acesta este un bine pentru el, iar dacă este atins de o nenorocire, este răbdător și acesta este un lucru bun pentru el.”¹

Prin aceasta, este evidențiat faptul că doar în Islam poate fi regăsită rațiunea sănătoasă și judecata corectă a ceea ce este bun sau rău și un sistem de viață complet și drept. Astfel, reiese clar faptul că toate celelalte orientări și teorii din psihologie, sociologie, educație, politică și economie, precum și toate celelalte sisteme și programe create de oameni, trebuie să derive din Islam. În caz contrar, succesul celor care au deviat de la Islam este imposibil și, mai mult, aceste sisteme create de oameni vor deveni pentru cei care le vor urma factori de declin și de suferință, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Al cincilea capitol - Clarificarea unor chestiuni controversate

I. Cei care abuzează și fac rău Islamului prin denigrare:

Cei care atacă Islamul poate fi împărțiți în două categorii de oameni:

¹ Consemnat de Muslim (2999), Ahmad (332/4) și Ad-Darmi (2777).

Prima categorie: cei care pretind că sunt musulmani, însă comit fapte pe care Islamul le respinge și acționează împotriva Islamului. De aceea, nu este corect ca faptele acestui tip de oameni să îi fie atribuite Islamului. Ei sunt:

a. Cei cu credințe deviate: asemenea celor care merg în pelerinaj la morminte și le cer morților îndeplinirea nevoilor lor, considerând că aceștia ar avea vreo putere de a face bine sau rău¹... etc

b. Cei al căror caracter și religie sunt decăzute:

Astfel, ei nu îndeplinesc obligațiile de bază ale Islamului și comit fapte interzise, precum adulterul, consumul de alcool, etc. Ei îi iubesc pe inamicii lui Allah și caută să se asemene lor.

c. Tot printre cei care fac rău Islamului se numără și musulmanii cu o credință slabă și cu un nivel scăzut de cunoaștere al Islamului. În general ei nu renunță la ceea ce este obligatoriu, dar uneori plinesc aceste fapte obligatorii într-o manieră incompletă și discontinuă. De asemenea, ei comit unele păcate, dar acestea nu ajung la nivelul politeismului major sau al necredinței. Este posibil, de asemenea, ca ei să își fi însușit unele obiceiuri rele pe care Islamul le respinge, considerându-le ca fiind păcate majore precum: minciuna, bârfa,

¹ Și precum și „al-khauarigi”, careucid oamenii nevinovați susținând că fac aceasta în numele Islamului, pe când ei sunt dintre cei ce se împotrivesc Islamului.

încălcarea jurămintelor, invidia. Toți cei care dau curs acestor comportamente fac rău Islamului, pentru că nemusulmanii care nu cunosc această religie și văd aceste comportamente ar putea crede că ele aparțin Islamului.

În cea de-a doua categorie se află inamicii Islamului, care resimt invidie față de acesta, precum orientaliștii, evreii, misionarii creștini și cei care au urmat exemplul „hate-rilor” Islamului, care se simt mâniați de perfecțiunea, toleranța și răspândirea sa rapidă. Calitățile Islamului sunt date tocmai de faptul că el este religia naturii înnăscute, în care omul a fost creat (fitra)¹. Este religia pe care omul, prin natura sa, o acceptă imediat ce îi este prezentată și o cunoaște cu adevărat. Astfel, fiecare persoană nemusulmană trăiește cu teamă și cu

¹ Încheietorul Profetilor - Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus: „Fiecare copil se naște în starea sa naturală de fitra (musulman supus numai Unicului Dumnezeu), însă părinții săi îl fac evreu, creștin sau zoroastru (prin educația dată).” [Hadis consemnat de Bukhari (1292) și Muslim (2658) - căruia îi aparține și versiunea redată aici]. În această relatare profetică, profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ne înștiințează că fiecare om se naște musulman, având credință în Unicul Dumnezeu și dacă nu ar fi ghidat într-o anumită direcție și ar fi lăsat să aleagă liber, el ar alege Islamul. Oamenii ajung să urmeze religia evreilor, a creștinilor, a păgânilor sau orice altă religie, din cauza educării lor în spiritul acestora.

sentimentul neîmplinirii față de religia sau doctrina pe care el o urmează, întrucât, prin urmarea acesteia, el se opune naturii înăscute în care a fost creat de către Allah (Unicul Dumnezeu). Musulmanul, însă, este unicul care trăiește fericit și împăcat în religia sa, pentru că aceasta este religia cea adevărată prescrisă de Unicul Dumnezeu, iar Legea divină corespunde întotdeauna naturii în care Dumnezeu i-a creat pe oameni. Astfel, ne adresăm fiecărui creștin, evreu sau nemusulman, în general, spunându-i: „Copiii tăi s-au născut în natura lea Islamului (întru supunere numai față de Dumnezeu, Unicul), însă prin educație ei sunt scoși din Islam către necredință, aceasta fiind reprezentată de orice contravine Islamului.”

Acești orientaliști și misionari invidioși și-au propus în mod intenționat calomnierea Islamului și a Încheietorului Profeților și Mesagerilor lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în diferite forme, precum:

1 - Negarea misiunii sale profetice.

2. Atribuirea unor defecte, deși el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) avea o natură deplină și completă și, în pofida voinței lor, a fost ferit de Allah de orice greșală.

3. Deformarea unor reglementări islamice drepte, care au fost prescrise de către Allah, Cel Atoatecunoscător și Înțelept, pentru a-i îndepărta pe oameni de la el.

Însă Allah Preaslăvitul învinge tâlcuirea și vicleșugul lor, întrucât ei luptă împotriva adevărului, iar adevărul de la Allah este mai presus de tot și de toate și nimic nu îi poate fi superior. A spus Allah Preaînaltul:

(يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُمِيتُ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (8) هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ (9))

8. Ei voiesc să stingă lumina lui Allah cu gurile lor, însă Allah întregește lumina Sa, chiar dacă necredincioșii nu voiesc.

9. El este Cel care l-a trimis pe Trimisul Său cu călăuzirea și religia

Adevărului, ca să o facă pe ea deasupra tuturor religiilor, chiar

dacă politeiștii nu voiesc. [Coran, 61:8-9]

II. Bazele Islamului

Iar dacă tu, o, omule înzestrat cu minte, îți vei dori să cunoști Islamul cu adevărat, ar trebui să citești Coranul cel Nobil și relatările autentice despre Tradițiile profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) consemnate în culegerile de hadisuri ale savanților precum Bukhari, Muslim, Malik, Ahmad, Abu Daud, Nisa'i, Tirmidhi, Ibn Majah și ad-Darami. De asemenea, ar trebui să citești Biografia Profetului scrisă de Abu Hișam, interpretarea sensurilor Nobilului Coran - Tafsirul savantului Ismail ibn Kathir, precum și

lucrarea „Zad al-ma'ad fy hadi khair al-'ibaad”, a savantului Mohammed ibn al-Qayyum. Tot astfel ar trebui să studiezi și lucrările de referință ale învățaților musulmani, care au urmat credințele monoteismului pur și au chemat la Allah cu știință și înțelepciune, asemenea Șeikhului Islamului Ahmad ibn Taiyyimia, Imamului Mohammed ibn Abd al-Uahhab și savantului Mohammed ibn As-Saud, învățați prin care Allah a înnobilat și a ridicat Islamul și credința monoteistă, după ce a politeismului luase amploare, atât în Peninsula Arabă, cât și în alte regiuni, începând cu secolul al 12-lea Hijri și până în prezent.

Ar trebui să te ferești să citești și să fii indus în eroare de cărțile înșelătoare și deviante. Acestea sunt cărțile orientaliștilor și ale grupărilor care pretind că aparțin Islamului, dar care cheamă la credințe contrare acestuia, ale celor care îi calomniază pe Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) aducându-le injurii și insulte sau a celor care îi defăimează pe savanții musulmani care au chemat la credința în Unicitatea lui Allah Preaînaltul, precum Ibn Taiyyimia, Ibn Qayyum, Mohammed Abd al-Uahhab.

III. Doctrinile islamice

Toți musulmanii urmează o singură doctrină, iar aceasta este Islamul. Sursa religiei lor este unică și aceasta este Coranul și Tradițiile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa). Ceea ce este numit „cele 4 doctrine islamice” (al-madhahib al-islamia): al-Hanbali, al-Maliki, aș-Şafai și al-Hanafi, se referă la cele 4 mari școli de jurisprudență islamică (fiqh), în care acești savanți musulmani au studiat și au evidențiat bazele Islamului, având ca punct de referință Coranul și Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Diferențele ce pot fi observate între acestea sunt, astfel, doar chestiuni rare, de subramificare (nu chestiuni de esență), pe care fiecare dintre acești savanți i-a îndrumat pe discipolii săi să le urmeze, conform evidențelor din Coran sau din Sunnah.

Astfel, musulmanului nu i se impune urmarea unei școli anume, ci urmarea Coranului și a Sunnei. Cei care, însă, susțin că se ghidează după aceste școli de jurisprudență, dar al căror set de credințe sunt deformatе, precum pelerinajele la morminte, căutarea ajutorului la cei morți, deformarea Atributelor lui Allah și depărtarea lor de sensul lor real - contravin setului de credințe al școlilor de jurisprudență pe care susțin că le urmează. Și aceasta, tocmai din cauză că setul de credințe pe care acești mari savanți le urmează sunt aceleași cu cele ale predecesorilor dreptcredincioși (as-salaf as-salih), menționate anterior în capitolul referitor la grupul celor care vor fi salvați.

IV. Orientări și grupări care contravin credințelor Islamului

În lumea islamică, există unele grupări care contravin credințelor Islamului, deși susținătorii acestora afirmă că ei ar fi musulmani. În realitate, însă, aceștia nu pot fi considerați musulmani, întrucât setul lor de credințe presupun chestiuni care induc necredința în Allah, în semnele și versetele Sale, în Unicitatea Sa etc. Printre aceste grupări deviante, amintim:

1. Gruparea „al-Batiniah”:

Crede în întrupare și reîncarnare și în faptul că textele religioase au o semnificație ascunsă, care contravine sensului explicit evidențiat de Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și pe care toți musulmanii l-au acceptat. Acest pretins subînțeles ascuns este atribuit de către ei înșiși, conform poftelor și dorințelor lor¹. La originea grupării „al-Batiniah” stă un grup de evrei, zoroastrieni și filosofi atei din

¹ Orientarea „al-Batiniah” este cunoscută sub diverse denumiri și ea cuprinde mai multe grupuri dispersate în India, Levant, Iran, Irak, și multe alte țări. Ea a fost descrisă în detaliu de învățați mai vechi, precum aș-Şahrastani în lucrarea sa „Al-Milal ua al-nahl”, dar și mai noi. Din aceasta au derivat și alte grupări deviante noi, precum „al-Qadianiya”, „al-Baha'ia” și altele. Ele au fost evidențiate în diverse lucrări, printre care și „Dhil al-milal ua an-nahl”, de Mohammed Said al-Kilani, precum și în cartea religiilor, diferențierilor și a doctrinelor contemporane a lui Abdulqadir Şeba al-Hamad, profesor la Universitatea Islamică din Medina.

țările persane, care, șocați și copleșiți de răspândirea Islamului, s-au întrunit și au căzut de acord cu nașterea unei doctrine menite să îi separe și să îi disperseze pe musulmani și să aducă îndoială asupra sensurilor și semnificațiilor Coranului cel Glorios. Ei au instaurat astfel această doctrină distructivă și au chemat oamenii la urmarea ei, atribuind-o chiar membrilor familiei Profetului, pretinzând că aceștia ar face parte din gruparea și orientarea lor, pentru a avea o mai mare credibilitate. Astfel, mulți dintre cei ignoranți și neștiutori au fost vânați de către ei, înșelați și deviați de la calea cea dreaptă și adevărată.

2. Gruparea „al-Qadianiya”: îi este atribuită lui Ghulam Ahmed al-Qadiani, cunoscut pentru revendicarea profeției. El a chemat masele sociale din India și din împrejurul acesteia să creadă în el. Englezii s-au folosit de el și de adepții săi în timpul perioadei coloniale din India, susținându-i în mod puternic. Deși gruparea „al-Qadianiya” pretinde că aparține Islamului, ea încercă, de fapt, să-l distrugă și să-i îndepărteze pe oameni de Islam. Fondatorul acesteia a devenit cunoscut prin cartea sa „Tasdiq barahin ahmadia”, în care pretinde că el ar fi primit profeția și în care denaturează textele de bază ale Islamului. Printre distorsiunile pe care el le-a indus în textele islamice se numără și afirmația conform căreia jihadul (războiul sfânt)

a fost anulat (și abrogat) din Islam și că fiecărui musulman i se impune să arate supunere față de ocupația engleză. În aceeași perioadă, el a realizat și lucrarea „Triaq al-qulub”. Al-Qadiani a murit în anul 1908 en, după ce a deviat numeroși oameni de la calea cea dreaptă. El a fost succedat mai apoi în propaganda sa și la conducerea orientării deviate pe care o instaurase de un alt deviator, pe numele său Al-Hakim Nur Ad-Din.

3. Gruparea „al-Baha'ia” este, de asemenea, o grupare care încalcă limitele Islamului. Ea a fost fondată la începutul secolului al 19-lea în Iran de către Ali Mohammed, numit Mohammed Ali Al-Șirazi, unul dintre adepții orientării „aș-și'a al-ithna 'așriah”. El a devenit cunoscut prin emiterea doctrinei în care pretindea că el ar fi „al-Mahdî” (salvatorul) cel mult așteptat. Mai apoi, el a susținut că Allah Preaînaltul s-a întrupat în el și că astfel el a devenit dumnezeul oamenilor. Allah Preaînaltul, însă, este mai presus de tot ceea ce necredincioșii atei ar putea pretinde. De asemenea, el a negat Învierea, Judecata, Raiul și Iadul din Viața de Apoi. A ales calea necredinței, urmând orientările brahmaniștilor și ale budiștilor și a unificat iudaismul, creștinismul și islamul, considerând (în mod eronat) că între acestea nu există nicio deosebire. Mai apoi, el a negat faptul că încheietorul Profeților - Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ar fi primit profeția, așa cum

a negat și respins și alte numeroase Legi islamice. După moartea sa, el a fost înlocuit de unul dintre adepții săi, numit „Baha'a". Astfel, orientarea sa a fost intens răspândită și a adunat numeroși adepți, gruparea fiind asociată numelui acestuia și numită „al-Baha'iyah”.

4. Gruparea „aș-Și'a” se numără, de asemenea, printre orientările care se situează în afara Islamului, deși îl revendică, iar membrii săi împlinesc rugăciunea, postesc și fac pelerinalul la Ka'abah. Aceste grupări numeroase susțin că Gavriil (Îngerul revelației - Pacea fie asupra sa) a eșuat în transmiterea Mesajului profetic, pogorându-l asupra profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) dintr-o eroare, întrucât profeția ar fi fost trimisă, de fapt, lui Ali (Allah să fie mulțumit de el). Unii dintre ei susțin chiar că Ali ar fi Allah Însuși și exacerbează glorificarea sa, a copiilor și nepoților săi, precum și a soției sale, Fatima și a mamei acesteia, Khadijah - fie ca Allah să fie mulțumit de ei toți. Mai mult, ei îi consideră a avea un statut mai înalt decât Profeții (Pacea fie asupra lor), de a fi puri și neprihăniți, ridicându-i la rangul de dumnezei demni de a fi adorați alături de Allah.

De asemenea, ei susțin că există unele adăugiri și omiteri în Coranul aflat în prezent în mâinile musulmanilor și, de aceea, ei au creat alt Coran, scris special de către ei, în care au adăugat versete

și capitole, după bunul lor plac. Totodată, aceștia îi calomniază pe cei mai de seamă dreptcredincioși musulmani după Profet, precum Abu Bakr și Omar ibn al-Khattab (Allah să fie mulțumit de ei) și o insultă pe Mama dreptcredincioșilor, Aişa (i.e. soția profetului Mohammed - Allah să fie mulțumit de ea). De asemenea, ei caută adăpost și ajutor la Ali ibn Abu Talib și la fii acestuia, atât în momente de încercare, cât și în bunăstare, și se roagă la ei în loc la Allah, în vreme ce atât Ali, cât și fii săi, sunt departe de orice vină pe care aceștia o atrag asupra lor prin acte deviate și prin faptul că i-a făcut dumnezei la care se roagă. Au mințit în privința lui Allah și au deformat și distorsionat Cuvântul Său, însă Allah Preaînaltul este mult mai presus de cele pe care ei, în mod mincinos, le pretind¹.

Grupările deviate menționate aici sunt doar câteva dintre orientările și grupările ce au deviat de la credința cea dreaptă, și care, deși pretind că aparțin Islamului, ele sunt de fapt împotriva lui. Așadar, fii cu băgare de seamă, o, tu, cel înzestrat cu minte, precum și tu, cel care ești deja musulman, oriunde te-ai afla - Islamul nu presupune doar să pretinzi că ești musulman, ci să cunoști și să studiezi Coranul și hadisurile autentice ale

¹ Una dintre acțiunile lor care distorsionează imaginea Islamului este lovirea, în timpul ritualurilor, feței, a pieptului și a trupului cu lanțuri și cuțite.

profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și să împlinește cele pe care acestea le presupun. Așadar, străduiește-te să înțelegi sensurile Coranului cel Glorios și ale relatărilor despre profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Prin aceasta, cu adevărat, tu vei dobândi călăuzirea, lumina și calea cea dreaptă, care îl conduce pe cel care o urmează către fericirea cea veșnică, la Domnul său, în Grădinile binecuvântate ale Paradisului.

Chemarea la salvare

O, tu, omule înzestrat cu minte, bărbat sau femeie, care încă nu ai acceptat Islamul, îți adresez această chemare la salvare și fericire, spunându-ți:

Salvează-te de pedeapsa cea dureroasă a lui Allah Preaînaltul, pe care ai putea-o primi în mormânt, iar, mai apoi, de Focul cel veșnic al Iadului!

Salvează-te prin credința în Allah ca Domn și Stăpânitor, în Mohammed (Pacea și binecuvântare alui Allah fie asupra sa) ca Profet și în Islam ca religia cea adevărată! Și mărturisește, spunând cu credință: „Aș hadu an la ilaha illa Allah, ua aș hadu anna Mohammadan rasulu Allah” (Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de a fi adorată în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah). Apoi, plinește cele cinci

Rugăciuni obligatorii, plătește Dania (Zakat) din averea pe care o ai, postește în luna Ramadan și împlinește Pelerinajul la Ka'abah, dacă ai această posibilitate!

Și fă cunoscută apartenența ta la Islam, de dragul lui Allah, căci nu există nicio altă cale de salvare și fericire pentru tine¹.

Îți jur pe Allah Cel Preamăreț, în afară de Care nu mai există nicio altă divinitate demnă de a fi adorată, că Islamul este religia adevărului, iar Allah nu acceptă nicio altă religie în afara acesteia. Și Îl fac Martor pe Allah, precum și pe Îngerii Săi și întreaga Sa creație, că nu există niciun alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de El, că Mohammed este Mesagerul Său, că Islamul este Adevărul și că eu sunt dintre cei supuși lui Allah, dintre musulmani.

Și mă rog la Allah Preaslăvitul, ca prin harul și dăruirea Sa să mă sfârșească din această viață fiind cu adevărat supus Lui, musulman, și tot astfel și pe urmașii mei și pe toți frații dreptcredincioși musulmani. Fie ca Allah să ne adune în Grădinile binecuvântate ale Paradisului împreună cu profetul nostru Mohammed, cel sincer și demn de încredere (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), cu Companionii săi și cu toți ceilalți Profeți. Fie ca Allah să facă această carte folositoare pentru cel

¹ în această lume prin trăirea unei vieți bune și împlinite, iar în Viața de Apoi prin dobândirea Paradisului.

care o va citi. O, Allah, oare am transmis eu Mesajul Tău? O, Allah, fi-mi Martor întru aceasta!

Și Allah știe cel mai bine! Ne rugăm ca pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra profetului nostru Mohammed și asupra familiei sale și a companionilor săi! Și Îi aducem mulțumire lui Allah, Domnul tuturor lumilor!

Cuprins

Religia Adevărului.....	2
Prefață și dedicație	2
Primul capitol - Cunoașterea lui Allah, Mărețul Creator.....	4
Al doilea capitol: Cunoașterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa)	26
Al treilea capitol - cunoașterea adevăratei religii - Islamul	37
Capitoul patru - Metodologia islamului.....	112
Al cincilea capitol - Clarificarea unor chestiuni controversate	156